

GLASNIK

PRESVETOГA SRCA ISUSOVA

S DOPUШТЕЊЕМ CRКVENIH I REDOVNIČKIH STARJEŠINA

UREGUJE

KAMILO ZABEO

SVEЧENIK DRUЖBE ISUSOВE U ZAGREBU.

→ → GODINA XIX. ← ←

ZAGREB
TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHOLZA
1910.

Sadržaj XIX. tečaju (1910).

L Pjesma.

Za vjeru i za dom 100

II. Članci, pouka.

Apostolat sv. Ćirila i Metoda	185	Hrvatski novicijat Družbe Is.	176
Bratovština Srca Is., uzor-pravila	25	Nadbiskup zagrebački o pob. k Srca Is.	141, 161
Deseta godišnjica hrv. omladine pod zaštitom Srca Isusova	55 56, 86, 88, 101, 106	Naša domovina i Tirolska 7. 31, 63	
Litanije o sv. Josipu	51	Očejanje Srca Isusova	5
		Vojска Srca Is., pravila	227
		Vojска S. I. u Vrsima	226

Mjesečne naučone.

1. Katolička svećništva	1	7. Katol. Crkva u Ekvadoru	121
2. Kršćani zapadne Azije	21	8. Duhorne vježbe za mladeve, napose za radnike	148
3. Borba protiv socijalizma	41	9. Kat. misije u Indiji	165
4. Stoga i ustrajnost u katol. pokretu	61	10. Sloboda kat. Crkva u Rusiji 181	
5. Svetost ženidbe	61	11. Ograniziranje mješovitih beskova	201
6. Pobožnost prvega petka u mjesecu	109	12. Kat. pisi i umjetnici	221

III. Vjesnik.

Hrvatski krovnički Svem Isusović.

Apostolsivo mol.: 190. Zagreb 54, 76.	Konferencija o S. I. 180.
Biskupi: Posilović 141.	Lipanjska pobožnost; Šibenik 178.
Blagdan S. I.: Drenovci 6, Kućine 47, Majkovi 208, Rakovpotok 67, Sv. Marija 160, Sv. Martin 67, Vla 198. (Sr. »Stavljice»).	Meduljica S. I. 198.
Bratovština S. I.: Bobovišće 190, Majkovi 25.	Misije pučke: Calumet 113, Radline 150, Zaton 172.
Crkve S. I.: Potoci 16, Zagreb 22, 40, 75, 76, 138, 150, 176, 192, Zvornik 67.	Oltar bl. M. Alakok 120.
Društvo djevojaka: 76, 120, 173, 180, Praputnik 200. Iz perevoda S. I. 213.	Stavljice hrv. omladine: 77, 85, 104, 152, 168, Hrvatske 184, 200, Slavonija 186, 206, Dalmacija 169, 208. (Dubrovački 58.) Bosna 172.
Glasnik S. I.: 16, 20, 120, 217.	Vojска S. I.: 39, 54, 76, 120, 150, 160, 173, 180, 217, 232.
Kalendar S. I.: 1 M., 190 180, 218, 236.	Bobovišće 180. Kućine 45. Radline 151. Vri 226.
K pele S. I.: Ključ	Zastava hrv. km. omladine 186.
	Zlatna krunica u krčmi 18.

Ine domaće vijesti:

- Devetnica sv. Franji Kav. 34.
Hodočasna 76.
»Krijes« 20.
- Ljepše razglednice 180.
Molitvena vojna za Crnce 72.
»Zastava bezgrj. Djevice« 200.

Intezivne vijesti:

- Rim. Novi oprosti 16.
Francuska. Jubilej francuskoga
Glasnika 3. I. 218. Bernardica
Soubireus 38.
Italija. Spomenik djece Spasitelju
svijeta 190.
- Njemačka. Isus tiri 218.
Afrika. List misijonara 71.
Amerika. Calumet 113. John-
stowa 238. Pismo o. Gacina 113.
Kineska. List misijonera 48.

IV. Priopovijesti, zahvalnice, razno.

Priopovijesti o Sreću Isusovu.

- Badnjak u tamnici 224.
Čudotvorna medaljica 128.
Dvostruka pobjeda 109.
Iz malenjatva k slobodi 68.
Junačke djevojke 220.
Naš susjed 187.
- Otpusti nam duge naše 12.
Pužtvoena djece 40.
Soo sve može Apostolstro molitov,
riječi i primjera 215.
U novoj župi 198.

Priopovijest o Majci Božjoj.

Iskrena obratnica 34.

Rezne priopovijesti.

- Dječja polietrovnost 200.
Dobar lječ proti psovki 217.
Je li zapamtio lekciju 39.
- Kruh Širota 17.
Ne spiritizuj 214.
»Uzti me da ubijem svoje grijeha 198.

Zahvalnice Sreću Isusovu:

- Uvod 36. U razmirci sa susjedom
36. Radi nesugajnice 37. Za bo-
lesno dijete 79. Naši posti i za-
slubu 74. U novčanoj neprilici
75. O ženidbi 209. U dubovnoj
pastvi 234. Razne milosti 117.
Na samici 118.

- Zahvalnice Majci Božjoj 194.
Lurškoj Gospi 195. Naša pro-
šenitka 173.
- Zahvalnice sr. Josipu 58.

Svega po mali:

- Ciji jesmo? 19.
Fotografije 160.
Midi obratnik 20.
Pismo iz Zagreba 192.
- Upotrijebljene podi, biljege i raz-
glednice 76, 160.
Stjepac glasaj dragoga Boga 197.
To je pomoglo 232.

Kazalo mješta.

HRVATSKA: Brdovac 154, Brihom 173, Budica 154, Bakovac Vel. 154, Dugan 205, Divjake 54, Domagojčić 238, Drenovac 7b, Fuline 54, 154, 194, Gline 154, Gračac 154, Grizane 154, Ivanigrađ 154, Karlovec 154, Kadina 155, Ključ 54, Kraljevac 68, Kraljevica 155, Krapina 50, Kubina 155, Kutjevo 155, Kučelj 12, Lekva 54, Lovišće 155, Magarice 155, Marija Bistrica 155, 173, Megižarska 200, Mrkogoliš 54, Nevinat 205, Novi Vinodol 120, Otočac 155, Otok na Dobri 155, Prapunik 200, Rakovpotok 67, 155, Ravnogor 54, Režević 156, Samobor 68, 155, Senj 156, Stojdraga 156, Šupnik 68, Sv. Ivan Želina 68, Sv. Kril Zagrebački 156, Sv. Martin pod Okl. 67, Sv. Nedjelja 68, Sv. Petar Črnički 156, Stjepanac 206, Varadište 49, 156, Veleštevec 156, Vrapče 68, Vrsac 50, Vrbovac 156, Zagreb 54, 75, 126, 154, 159, 176, 192, 196, 200, 215, Zadar 195, Zavala 156, Zlata 156, Žakanje 173.

SLAVONIJA: Batrina 187, Beravci 158, Brezovo 156, Brod n. S. 50, 156, Černik 157, Drnovci 6, 157, Gundinci 157, Gjaskovo 158, Kopanic 158, Kraljev Vel. 158, Lipovljani 158, Miholjac Donji 158, Motovina D. 206, Oriovac 158, Ostrik 158, 174, 192, Petrovaradin 224, Požega 158, 190, Predrijevo gorje 197, Rekovci 158, Šopje 158, Sol 158, Valpovo 159, Virovitica Th. Voćin 238, Vukovar 196, Zuganja 158.

ISTRA: Lošinj 75, Puli 53, Rubet 49.

DALMACUA: Blato na Korčuli 169, Bobovišće 120, 169, 180, Brusje 169, Dubrovnik 169, 169, Jezero 169, Korčula 169, Kukljice 46, Lišac 169, Majkori 25, 208, Makarska 169, 176, 238, Omis 169, Pag 169, Pećinci 169, Podaca 18, 175, Rasline 54, 150, Šini 175, Škrad 54, Štano 180, Štatin 170, Split 17, 40, 170, Šrijane 170, Stanković 180, Ston M. 239, Ston V. 170, Šibenik 170, Tinjan 53, Tugari 76, Veliško 120, Vis 120, 170, 197, Vranjic 170, Vrsi 172, 226, Želino 54, 172.

HERCEG-BOSNA: Betka 172, Derventa 172, Fola 232, Oštak 172, Potoci 16, Sarajevo 56, 57, 68, 119, 173, 179, Travnik 71, 74, 100, 172, 179, Tušin D. 39, Vareš 117, Zvornik 67.

UGARSKA: Marija Jud 174, Resica 74, Sv. Marija 180, Versec 195.

HRVATI U INOZEMSTVU: Amerika: Anaconda 20, East Helena 54, Johnstown 233, 238,

Broj 1.

Siječanj 1910.

Godina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za siječanj.

(Ulagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Katolička svećilišta.

Što su svećilišta, to svaki zna. Ali mnogi ne zna, što se tamo sve zbiva. Ovi zavodi zovu se „svećilišta“, jer se tamo predaje svaka znanost. To je dakako vrlo dobro, pa zato ovi zavodi pravom uživaju veliki ugled. No na žalost se dandanas na mnogim svećilištima ne uči samo znanost, nego i mnogo krivih nauka, bludova, pače i zgoljnih gluposti. Dajte, da vam o tom nešto pri povijedam.

Na svakom potpunom svećilištu uče se četiri velike grane znanosti: bogoslovje, mudrosljivo, pravo i lječništvo. U svakom od ovih predmeta učice se uz znanost i kojekakve gluposti. Ne bi čovjek ni vjerovao, da je što takova moguće.

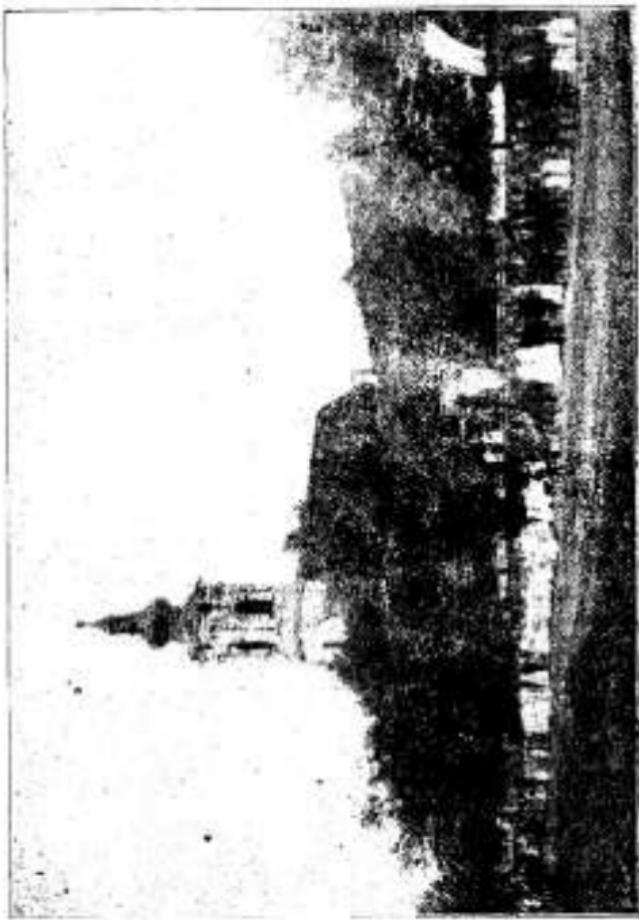
Evo tu na prvom mjestu bogoslovje. Čest i poštenje katoličkomu bogosloviju! Ali da čujete, što se uči u protestantskom bogoslovju! Njihovi profesori već su tako daleko došli, da niti ne vjeruju više u Isusa. Nije im više Bog, nego samo puki čovjek. Reci im ta, Isus je ipak tolikim čudesima dokazao svijet Božanstvo; — a oni će ti odgovoriti: „Kako vih čidesa? Čudo nije nisi moguće!“ — Zar to nije užasna glupost? Čudo nije moguće?! Zar da dobri Bog, koji je stvorio vasioni svijet, ne bi mogao utjekati osmju na morni ili slijepcu

povratiti očini vid! Još više! U novije vrijeme neki su protestantski svećilišni profesori proglašili, da Isus nije bio pri zdravoj pameti, jer da si je utvarao, da je Bog; pa ni Apostoli, vele, nijesu bili pri zdravoj pameti. Pa to se uči u imu znanosti! Pače neki današnji inovjerski bogoslovci tako su „učeni”, da niti ne znaju, ima li uopće Bog ili ga nema? Čudnovato! Pitaj takova „veleučenoga” gospodina, da li je ura, što ju nosi u džepu, samo onako slučajem nastala? Možda se jedan put podigao žestok vjetar, uzvilač silnu prašinu, iz prašine izlučio Željezo, iz Željeza slučajem nastali oni fini kotačići, kazala i pero, pa gotova ura! Rekao bi profesor, da mu se rugaš. No da je sav svijet, koji je kud i kamo umjetnije složen, nego li njegova ura, samo slučajno nastao, to mu je jasno ko na dlani.

I o mudroštvima valja priznati, da mnogi od njih vole gluhosti nego li mudrost. Većina njih spada u broj onih, kojino vele: „Nema Boga”. A ne samo to. Mnogi su već mudroštvima učili, da ne opstoju niti vidljivi svijet: životinje, biljne, kamenje i tako dalje. Oni tvrde: Ništa od toga, što ti vidiš, doista ne opстоje, nego si to samo unišlaš. Mi smo dakle upravo kao onaj sironah, koji je usnio, da se nalazi u bogatoj palači, te ima pred sobom najizabranijih festiva i poslastica, i on jede i nasiti se. Po ovoj dubokoučenoj gospodi nema lijepog vremena, ko ni kiše i oluje: sve si to samo utvaramo, dok u istinu nema ni sunca ni vode ni zraka. Pa još to im nije bilo dosta, nego su si neki utvarali i tu gluhost: da čovjek niti ne zna, da li on sam opstoji. Kada ti je dobro ili kada bol tripi, to si sve samo utvaraš. Doista, čovjek ne bi vjerovao, da je moguće tako buncati. Kada tko ne bi znao, je li živ ili mrtav, onda bi ga već htjeli spraviti u ludnicu. Ne kada jedan profesor uči, da ne znaš, da li uopće opstojis. Što je još veća ludorija — onda se to zove „znanost”. I ovi ljudi, koji na svećilištu uče, da nema ni Boga ni vidljiva svijeta, da možda niti sam čovjek ne opstoji, ovi ljudi za tako lude nauke još beru debelu plaću.

A sada pravostolje. Ono bi imalo štititi i braniti sve, što je pravo. No vidi njih! Mnogi od tih profesora niječu i uništaju i najsvetija prava. Uđe na priliku neki, da svako pravo dolazi od države; vlada može dakle činiti, što hoće, pa je pravo. Kad hi, recimo, sabor zaključio, da smije jedan drugoga porobiti i ubiti, onda ne bi to više bilo zločin, nepravda,

nego pravo i pravica. Što sada u Francuskoj bezbozna vlasta katoličku Crkvu lišava imetka, to im je sve po pravu učinjeno,

Dresovi, procjena na iskidanac Isusa Isuova.

Katolička Crkva po takovim učenjima nijepće nemá nikakova prava. Što je Isus rekao: „Dana mi je sva vlast u nebu i na zemlji“ — to im je deveta. I u ženidbenim stvarima hoće

da Crkvu liše svakoga prava, premda je Isus ženidbu podigao do sakramenta. No oni vele, da ženidbe uopće ne treba, nek ljudi žive kao živine.

Nije puno bolje niti u liečništvu. Tu profesori većinom tvrde, da čovjek nema duše, jer režući lešine nijesu još nikada vidjeli duše. A dobaciš li im, da u lešinama **dakako** duše više nema, onda će ti odgovoriti, da ni u životu tijelu nijesu nikada vidjeli duše. Mogao bi im tko reći: „No onda možda niti vi, veleučeni, nemate pameti niti ijedne pametne misli, jer toga kod vas svojim očima još nikada nijesam vidiо.“ Sta bi na to veleničenji? On bi te samo prezirno pogledao, te ostao pri svojoj, da čovjek nije drugo već životinja, da se od nje ni u čem ne razlikuje.

To su evo neki primjeri, kakova se to čudna znanost na mnogim sveučilištima predaje. Ne bi čovjek vjerovao, da je moguće vjerovati takovih gluposti. Pa ipak je moguće. Neki muhamedovec vjeraju, da mjesec ima svoje robove otuda, što je jedan put Muhamedu pao u rukave. Teško ga je bilo izvaditi, pa se je pri tom mjesec savio, a takav i ostao. To je dosta čudnovato, pa te ipak mnogi muhamedovci vjeruju, jer im se to od mladih dana toliko puta kazivalo. Isto tako mnogi sveučilišni glaci užvjeruju, što ih god profesori uime znanosti uče, pa bilo još kako bešmisleno. Takove nauke zovu „čistu“ znanost, pa tko ih ne vjeruje, taj je „glup i tupoglavl“. Tu svoju mudrost, što su je naučili na sveučilištu, raznose onda gospoda po svijetu, nastojeći, da bi ju i drugima utuvali u glavu, te ih liliši istine i svete vjera.

Zar ne mora svaki pametan uvidjeti, da tako ne smije dalje da bude? Zato su već odavnina revni katolici počeli osnovati katoličkih sveučilišta, gdje se uči samo istina, te se sve žigoše, što se kosi sa svetom vjerom i zdravom pametni. Takovih katoličkih sveučilišta treba još više osnovati. Dok ih ima u Francuskoj, Belgiji, Španjolskoj, Švajcarskoj, Americi i tako dalje, u našoj uionarkiji još ni jedne nema, premda se već od puno godina sakuplja novaca, da se osnuje katoličko sveučilište u Solnogradu u Austriji. No ni to nije dosta. Treba poraziti i o tome, da sveučilišta, što već opstijie, te se katol. novcima uzdržavaju, ogret postanu škole prave znanosti, bederali kršćanske prosvijete. Katolici ne smiju više trpijeti, da se novcima, što ih u znoju lica svoga zaslužuju, te od kojega državi tolike poreze plaćaju, u to upotrebljuju, da se plaćaju

profesori, koji takovih gluposti uče, našu svetu vjeru uništavaju, čudoregje potkopavaju, društvo u propast rivaju. Na mnogim se sveučilištima katolički učenjaci, koji ne će da uče takovih bezbožnih nauka, jednostavno ne primaju u sveučilišne profesore. Na drugim je sveučilištima prava mješanija katoličkih i bezbožnih profesora.

Molimo dakle ovoga mjeseca po želji svetoga Oca pape iz dana duše Božanskog Srca Isusovo, da se te žalosne prilike na sveučilištima promijene, a osobito, da naše dijeno zagrebačko sveučilište postane pravi svjetionik kršćanske znanosti i prosvjete.

Isus je svijetlo svijeta. Njegovo svijetlo valja da prosvijeti i sveučilišta, gdje mnogi profesori i glaci sjede u tamni i smrtnoj sjeni ko stari pogani, pa još i gore. (E. Spr.)

••••

Da se odazovemo!

Opet nas i opet s raznih strana mole, da bismo svake godine u Glasniku otisnuli ona divna i tako utješljiva obećanja, što ih je Božanski Spasitelj učinio štovateljima svojega Presvetoga Srca. Jer – vele – oni, koji su ih čitali, opet će ih zaboraviti, a usto ihma svake godine mnogo novih pretplatnika, koji nijesu nikada ni čuli za ova obećanja.

Da se dakle odazovemo ovoj želji, evo opet onih obećanja u onom skraćenom obliku, kako smo ih prije 17 godina po spisima Mađene Margarite Alakok sastavili.

Obećanja Srca Isusova:

1. Ja ću iz Sreća svoga u obilju izliti blago milosti na sve štovatelje njegove.
2. Ja ću im dati svaku pomoć potrebitu staležu njihova.
3. Ja ću ih krijeći u radu i blagosloviti ih. Štogod poduzmu,
4. Ja ću ih tješiti u nevoljama njihovim.
5. Srce moje bit će im sutočište za života, a osobito u čas smrti.
6. Ja ću povratiti sirogu obiteljima razdvojenim, a štitit ću one, koje su u kakvoj potrebi.
7. Ja ću obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i staje slika mojega Srca.

8. Moje će se Srce raširiti i milostima ljubavi svoje obilno nadariti one, koji blagdan njegov proslave svetom pričestom i otprošnjom ili koli druge na to sklone.

9. Ja ču udijeliti milost konačne pokore svitia, koji se za devet suslijednih mjeseci svakoga prvoga petka pričeste; niti će oni umrijeti bez svetih sakramenata.

10. Ja ne ču dopustiti, da se ikovi izgubi od onih, koji se posvete Srcu mojemu.

11. Sjajno ču nagraditi one, koji po mogućnosti Šire ovu pobožnost.

12. One, koji se potpunoma dadau na to, da vrše i šire ovu pobožnost — ja ču ljuhazno primiti u Srce svoje i brišut ču se za svetost i proslavu njihovu pred vječnim Ocem svojim.

Pokojni otac Anderledy, učen i pobožni general Družbe Isusove, nije se žao napisati ove riječi: „Pravom ćeš zvati bezumna svakoga, koji se, čuvši ova obećanja, ne bi smješta i potpunoma posvetio Presvetomu Srcu Isusovu!“

Blagdan Šrca Isusova u Drenovcima.

(Uz neke slike.)

1° Drenovcima (u slavonskoj Posavini) sveta se godinu 1903. bratovština Srca Isusova, u koju se je upisalo mnogo svijeta. Godine 1906. mislio je revni župnik, da bi se moglo ići i jedan korak dalje. Malo prije blagdana Srca Isusova reči će on u jednoj propovijedi: „Dragi narode, kad već imamo bratovštinu Srca Isusova, zar ne bi onda lijepo bilo, da i blagdan njegov svečano slavimo u sam petak? Jedan dan ne će vas ubiti! Posvetite ga Presvetomu Srcu, a ono će vas za to obilno blagosloviti!“

Narod je odmah od drage volje pristao, i tako se je još iste godine blagdan Srca Isusova svečano proslavljen u sam petak. Nitko taj dan ne radi; u crkvi je svečana služba Božja, mnogi primaju sviće sakramente, a procesija je spravo krasna.

Ove je godine (1909.) na poziv veleć. gosp. župnika uređnik našega Glasenika došao u Drenovce, držao propovijed, a fotografirao procesiju.

Njša domovina i Tirolska.

(Piše preč. g. Matija Rihtarić, vojni superier u Zagrebu.)

Vele, da više vrijede dijela, nego rijeći; više dobra dijela nego lijepe rijeći.

Ja sam ove godine imao počti u Tirolsku i ostao sam skoro mjesec dana ondje. U tujem svijetu čovjek gleda, kako ljudi ondje žive. Vidim li što dobra, onda velim, ovo je dobro, tako bismo mogli činiti i mi. Opazim li što zla, velim, ovo je zlo, toga se čuvajmo.

Vozim se u Tirolsku kroz Štajersku, kroz Kranjsku i kroz Korušku. U procesu, što se kod sada u Zagrebu kroz mjesecce vukao proti našim Srbima, čulo se mnogo puta spominjati ime „Kranjci“; Srbi rugaju se Hrvatima i nazivaju ih za ruglo „Kranjicima“. Kad sam se vozio Kranjskom i gledao one crkve, tolike nisu, a ma crkve veličanstvene; one vrhunce posuto lijepim kapelicama i crkvama; onaj lijepo običeni narod; kad se nadalje znade, a znade se, da su Slovenci narod pošten, ko samo može tko god pošteti biti, pobožan, narod čestit i marljiv; kad se gleda naše crkve i njihove; kad se gleda naše kuće i njihove; kad se gleda, kako je obučen njihov seljak, a kako naš; rekoh, neka se Slovenci slobodno rugaju Srbima, da su Hrvati, ali Hrvate nazivati „Kranjicima“ za ruglo, nepošteno je. Kuda streće, da su Hrvati to, što su Kranjci, a ma u svakom pogledu! Ja bih si, ko Hrvat, čestitao, da jesu.

U Tirolskoj sam bio već česke. To, što sam sada gledao i vidi, gledao sam i vidi i prije. Ali kad bude čovjek stariji, drukčije ga se sve dojmlje.

Kragja.

Sjegjasmu jednou za stoloni. Neki gospodin pripovijeda o poštenju Tirolaca. „Idem, kaže, putem i opažam, da je što tik puta netaknuto. Krumpir, kukuruz i drugo tik ćeste — sve netaknuto. Voće na drveću, vidi se, netaknuto.“

A kako je u tom pogledu kod nas u Hrvatskoj, to znaju i predobro naši gospodari. Što li se sve kod nas ne ukrade? U svakom trštu ima biti poziteli, noći i po dva. Čemu? — Jer se krade. — Ljutio se tu moj susjed, da su mu pokrali — ne kraj ćeste, nego usred polja — krumpir, zelje, luk. Voće pokradu mi sve. Drugi susjed posjeko je mandalici, jer nikad nije s nje ubrao ploda. Uvijek i uvijek pokradaš. A on? Sto

će? U srditosti posjeko drvo. Reko mi neki tiškal, da tatu ne smije niti reći, da je tat, jer ovaj ima pravo tužiti ga „zbog uvrede poštovanja“?! Da je to istina, iskusio sam i ja; i da to u „Glasnik Srca Isusova“ spada, mogu bilo puno o tom napisati. Ali ne spada ovapno.

Spada pak ovapno to, da kragija ne donosi nikad nikomu blagoslova, a donosi veliko prokletstvo i u kuću i u srce kradljivčeve. Jest, donosi veliko prokletstvo! Tat neka znađe i neka pamti, da ukrajeno mora povratiti. On može svećenika na isповijedi prevariti, te zašutjeti, da je skrao; ali dragoga Boga prevariti ne će. A grijeha mu Bog ne opršta, ako ne će da povrati bilo na koji god način, što je skrao. A kragija i neizmjerno vrijeđja Božansko Srce Isusovo, koje habi pravdu i daje svakomu, što je njegovo.

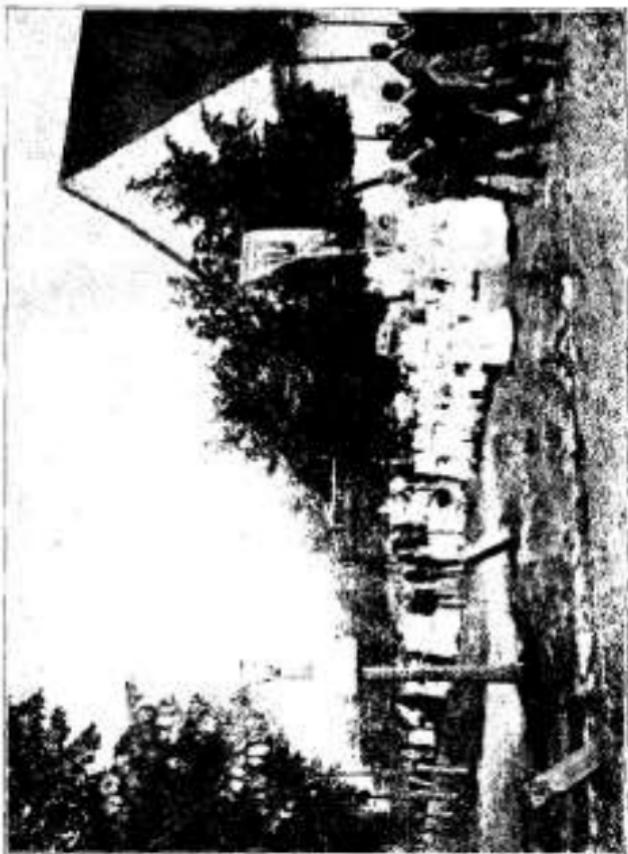
S v e t a m i s a .

O svetoj misi sam ja već pišao u „Glasniku“. U Zagrebu je gledom na svetu misu danas, hvala Bogu, mnogo bolje, nego je bilo prije kojih 25—30 godina. U Zagrebu ima puno zla, ali valja priznati, da ima i dosta dobra.

Ima ljudi, u koje spadaju naročito radnici i neka vrst „gospodine“, koji se rugaju svemu, što se odnosi na dragoga Boga i na šlovjanje Presvetoga Srca Isusova. Rugaju se svetoj isповijedi i pricesti, rugaju se postu i propovijedi, rugaju se i svetoj misi. Ova „gospoda“ govore, da Boga nema; a kad nema Boga, dakako da onda nema ni duše; a kad čovjek nema duše, eh, onda je životinja. Ako je životinja, onda mu dakako ne treba misliti na dušu. Vola udari mesar po glavi, zatnče ga, pa ga nema. Vuk ili medvjed krepa negdje u šumi, i nema ga. Ti ljudi čine sami sebe životinjama ravnima.

A jesu li ljudi ravnji životinjama? Ne, nijesu. I životinju je stvorio Bog, ali ja je stvorio da bude životinja, da bude čovjeku na službu. A čovjeka?! O čovjeku veli izrijekom sari Gospodin Bog, da ga je stvorio na sliku i priliku svoju. Bišaće uvijek ljudi, koji su voljeli biti slični životinjama, nego dragomu Bogu. Ta već u ona stara vremena tužilo se pobožni kralj David, da se ljudi srađuju životinjama i da su postali slični životinjama. Ali pamti, koji ovo čitaš, neka se netko srađuje životinjama, koliko hoće, neka kriči i neka se dere, da je životinja, on je ipak čovjek, i na sud Božji doći će ko čovjek. A ko čovjek dužan je Gospodinu Boga spriznati, dužan

mu je služiti, dužan je spasti svoju dušu. Naša gospoda i radnici, osim toga što su ljudi, oni su i kršćani, i daleko većim dijelom još su i katolici. Potom su oni dužni polaziti svetu misu, dužni su ići na svetu ispunjavajući i pričest. Dužni su.

Tirovac, prijevođa na hrvatski zeca Isidora.

Kako mi bijaše ruho gledati to u Tirolskoj. Kako je ruho gledati to i negaj Slovencima. U Tirolskoj sam na svoje oči gledao, na primjer u subotu poslijepodne, i u nedjelju, rano

— rano ujutro, već na četiri ure, omi muožim naroda okolo isповijedaonica. Koliko se tu naroda pričešća, Bože moj, koja milina gledati to! Kod svetih misa crkve su pune, i to ne možda samo „prostoga naroda”; seljaka i radnika, ne; tu viđiš i gospode, i to prave gospode uz proste seljake, vojnike i radnike.

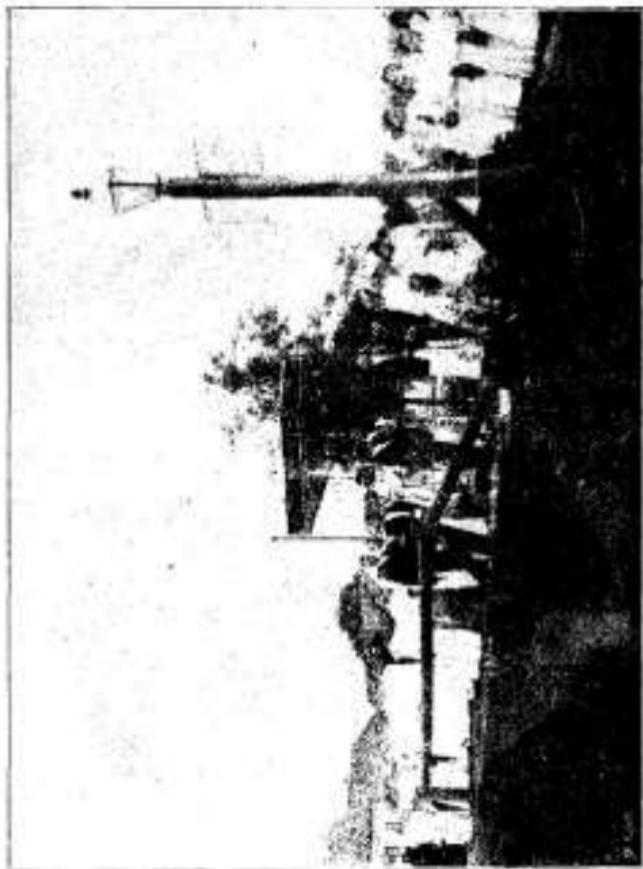
Služinčad.

Zlo, veliko je zlo kod nas sa družinčadom. Sobarica, kuharica, sluškinja ide rijetko ili nikada k svetoj misi, rijetko ili nikada k svetoj ispovijedi i pričestu. Pitaj ju, zašto ne ide? Odgovara: Ne mogu. Zašto ne možeš? Ne pušta me „milostiva“. Zašto je ne pušta milostiva? O tom je već bilo u „Glasniku“ govora, pa mi se neće i opeta pisati, reko bili skoro. I opeta praznu slamu mlatiti! Ne koristi ništa. (Taj čas, kad sam ovo pjesao, tresla se zemlja, potres jak.) Naše „milostive“ — ne velim sve — ali tolike i tolike bit će uvijek iste. Same ne idu k svetoj misi, same se ne ispovijesaju i ne pričešćaju, same ne čine skoro ništa, što se odnosi na dragoga Boga, pa onda ne priušte niti svojoi djevojci. Kako dugo su „milostive“ u krevetu, pa ono lijemo ustajanje, o komu znaduši muževi toliko priopovijedati, pa toaleta, dječiću i tako dalje, to sve na nas popove i fratre ne spada. Ali spada na nas pomoći spasti njihovu dušu i dušu njihovih muževa i dječice i služinčadi njihove. Spada u prvom redu na njih, ali spada i na nas, dok su oni kršćani-katolici, a mi katolički svećenici.

Evo kako se čini u Tirolskoj.

Bilo dan pred Malim Gospom. Ja ču za šalu sobarici — stanovaš sam u jednoj „vili penzion“ : „Miciko, hodite li vi k svetoj misi?“ — Ona me nekim ko sažaljuš okom pogleda. Vidim, da misli, kako možeš ti, svećenik, mesni i takovo pitanje staviti? — A ja ču dalje, da vidim, kako to čini služinčad ovđje, i pitam: „Idete li vi i na svetu pričest?“ Ona će: „Svake nedjelje ne idemo — govorila je umah i za ostale služinčad — ali svakog mjeseca idemo barem jedan put. Dok sam bila u roditeljskoj kući, hodila sam svake skoro nedjelje; ovđje ne mogu svake nedjelje. Ali sutra je narogjenje blažene Djevice Marije, sutra idem i ja i Katica i sluga. Mi ne možemo poći na ispovijed danas popodne, kako smo to činili svi kod kuće, jer je tu puno posla; gostovi biće biti posluživani; ali zato idemo svj sutra rano ujutro.“

Ja sam drugi dan izakao ujutro prije šest; Miciku nadjem lijepo obućenu kod vratiju. „No – kažem – što je sa svetom isповijegaju? Idete?“ „O, smije se ona, mi smo se već vratili. Mi smo ustali prije četiri, na četiri i po bijasno već

Dremović, pričnjaka na liku sreće Isusova.

u crkvi. Na pet je prva misa, pod ovom smo se ispuštili, pod drugom pričestili, a sad veselo na poso!“

Sretna domovina, koja imade ovakova djece. Tu mora biti Božjeg blagoslova!

„Otpusti nam duće naše...“¹⁴

Revni povjerenc našega Olastnika, A. Šk., krojač i trgovac u Selu K., u hrvatskom gorskom kotaru, pripovijeda nam ovaj gamatljivi doživljaj:

Imam prijatelja već od mlađih si dana; no idući svaki za svojim poslom, već dugo se nijesno sastali. Kad eto ti ga jednoga dana opet k meni u pohode. Bilo je to 21. svibnja godine 1902. Razgovarajući se i ob ovom i ob onom, imao sam šta i čuti. Na svoju veliku žalost razabrah iz njegovih govora, da je veoma odbacio Božje zapovijedi i u veliku duševnu pogibelj upao.

„Pa hajde, prijatelju,” stamem ga bratski opominjati, „hajde ti sasno k svetim sakramentima. Nema ti boljeg sredstva, da živiš sretno i zadovoljno na ovom svijetu, nego sveta isповijed i pričest.“

Nato će mi prijatelj onako hladno, da ne je zazeblo oko srca: „Šta, ja da idem k svetim sakramentima? Znaj, da je tomu već sedam godina, što se nijesam ni ispovjedio ni pričestio, pa ipak — doda on s nekim prkosom — ipak ja posve zadovoljno živem.“

Duša me zaboljela, kad sam takovih riječi čuo iz ustila mojega nekada tako položnoga prijatelja. Ta, ni u sinu niješ sam ja slutio bio, da on tako dugo žive u neprijateljstvu s dragim Bogom. No kakav bih ja njemu prijatelj bio, kakav bih bio krišćanin, kakav li štovatelj Srca Isusova, kad bih na to šutio? Odhicićim dakle sve pokušati, ne bih li ga priveo na put spasa.

„Dragi prijatelju,” počnem ja opet iza podulje stanke, dok sam se malko razabrao od čuda i holj; „a što ti misliš, drage? Zar da s Gospodinom Bogom šale zbišaš? Zar ne vidiš, da si teško uvrijedio Boga i daleko zašao od njegove milosti?“

Nije se prijatelj nadao ovoj mojoj iskrenoj riječi. Nešto uzrujan odgovori mi: „Lako tebi govoriti. No znaj, da sam ja u neprijateljstvu sa svojim roditeljima i sa roditeljima svoje supruge i sa svom njezinom kućom, evo već je tomu punih sedam godina. Stoga ja ne ču, a niti ne mogu, da idem na ispovjed i na sveru pričest. Ja se ipak svaki dan Богу molim i za svoje grjehe kajem; ali oprostiti nikada ne ču — ne mogu!“

„Zar tako?“ odvratim mu nešto oštije, nego sam i sam htio: „pa još ti govorиш, da živeš posve zadovoljno? Litepog

li zadovoljstva, živući u zavadi s najbližim si rodom, pa i sa samim Gospodinom Bogom!"

Sav žalostan odem nato u drugu sobu. Tamio je upren oči prema nebu i molim poštoć u Presvetoga Srca Isusova i bezgrješnoga Srca Marijina. Pouzdano ih molim, da bi milostivo pogledali na ovu izgubljenu ovcu svoju, koja hrli put vječnoga ponora. „Ne dajte, da mi prijatelji propane, nego ga izbavite iz njegove duševne nevolje; izbavite ga od vječnoga

Dremotei, prvo vrijeme na blagdan Sva Isusova.

mokleštva!“ U to im se običao, da će prije blagdana Srca Isusova, koji se je primicao, učiniti devetnicu na čast Srca Isusova i bezgrješnog Začeća Marijina.

Umireu i utješen povratim se opet k prijatelju, koji je zahvaljeno sjedio i zurio u zemlju. Prijazno ga pogledam i klagu zapitam: „Ču, prijatelju dragi, ja bih želio znati, kako ti mođiš ocenaš?“

Čudi se prijatelj mojenim pitam, ja da nijesam tako ozbiljno gledao, uzeo bi to valida za šalu. „Što pitaš?“ od-

vratí mi s prisiljenim smiješkom: „ta, valjda ja ipak molim očenaš kao svaki drugi.“

„No onda mi reci,“ nastavim ja, „što ti misliš, kada molim očenaš dogješ do rijeći: Otpusti nam duge naše, kako i mi otpušćamo dužnikom našim? Jesi li ikada promislio, što ove riječi znaće? Ti ne češ, da otpustiš dužnicima svojim; ti ne češ, da oprostiš roditeljima svojim i roditeljima svoje supruge i svoj njezinoj kuci, jer su te, kako barem ti misliš, teško uvrijeđili. No kada ti ne češ, da oprosiš, kako će ti onda dragi Bog oprostiti? Ta, ti ga i sam molis, da ti oprosti onako, kako ti njima oprasćas; a ti njima nikako ne oprasćas. Ti dakle molis dragoga Boga, da ti niti on ne oprosti, da ti niti on ne otpusti dugove tvoje. Vidiš li, što to molis sam sebi na propast? — Jao si ga dakle tebi, ako im ne oprosiš, te onda iza dobre ispovijedi čistim srcem primiš Presveto Tijelo Isusovo. Naš Božanski Spasitelj u Presvetom sakramenu raskriliennih ruku nas zove: Dogiđite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti! On i tebe zove!“

Prijatelju već je dosadilo moje nagovaranje. Da se mene riješi, odbrusi mi: „Pasti ti meni na miru! Ja sam stalan, makar se ne ispovjedio i makar ne oprostio, da će mi Bog ipak oprostiti grijeha, kad se pokajem.“

Pa i daljnje moje opomene tvrdokoruo odbijao.

Videći, da ovako ne mogu izići na kraj zašutinu, te se u srcu pomolim, čekajući pomoć jedino od Presvetoga Srca Isusova.

Pa gleđ najedamput moj ti se prijatelj sasvijen promjeni. Oči, kojima je prije tako mirko i prkosito gledao, najedamput postale blage i prijazne, ko da je sunce probilo kroz crne oblačine. I on mi pruži desnicu, te reče: „Evo ti moje ruke, pa ti ja tvrdo obećajem, da ću se riješiti grijeha, te s dobrom nakonot primiti svete sakramente prvom zgodom, kada i ti budeš išao.“

Ganjim srcem stisnem prijatelju vjernu desnicu, te mu odvratim: „Dobro, prijatelju; idi ćemo zajedno k svetim sakramentima, i to na sam blagdan Seca Isusova, u petak poslije osmine Tijelovske. Je li ti pravo?“

„Posve pravo.“

„Ali se nemoj iznevjeriti! Ja uzimljem tvoje obećanje, kao da si ga dao samomu Presvetomu Srcu!“

„Slobodno! No samo ja ne znam, kako će mi biti za oproštenje, kad znam, da mi neće oprostiti.“

„Nemaj brige, prijatelju!“ mirim ga ja, „Ti samo lijepo idi k onima, s kojima živeš u neprijateljstvu i pozdravi ih sa: „Hvaljen Isus i Marija!“ Onda im reci: „Molim vas, oprostite mi od srca, što sam vas uvrijedio; i ja vam danas opraošćam“ — pa se ne boj: vidjet ćeš, da će ti oprostiti. Kršćanski pozdrav, preslatka Imena Isusa i Marije, umekšat će srca, bit će kao melein na ljetu ranu. Isto tako, kad izlaziš iz sobe, opet im lijepo reci: „Hvaljen Isus i Marija! Ostanite s Bogom!“ Tako ćeš zacičio postići oproštenje u Boga, ma sve kad ti i ne bi oprostili ljudi. Ti si učinio svoje, a Sreć Božanskoga Spasitelja našega sve će ti oprostiti.“

Sav zadovoljan odgovori mi prijatelj: „Lijepo ti zahvaljujem za dobri savjet. Ti si me odvratio oda zla i obratio na puš spasenja. Božansko Sreć Isusovo naplatilo ti trud!“

Time se rastadosno.

Dogđe napokon i osmina Tijelovska. Evo ti mojega prijatelja svaki dan kod svete misi!

Dogđe i zadnji dan, sutra je blagdan Sreća Isusova. Sjetim se prijatelja na zadano mi obećanje, a on će mi veselim srcem: „Prepravan sam! Ta, već sam se, hvala Bogu! sretno pomirio sa svima. Osobito mi je ganula materinska ljuhav: majka mi je namah sa suzama radosnicama oprostila!“

Kako mi je sutradan radošno osvanuo mili blagdan Sreća Isusova! Moji se prijatelji skrušeno isповједio, a zajedno stupisemo k stolu Gospodnjemu, da primimo zalog mira i ljubavi Božanskoga Sreća.

Postlige službe Božje da ste vidjeli mojega prijatelja, kako je bio veseo! On pristupi k meni, te mi pun radošti reče: „Hvala, čast i slava budu Gospodinu Bogu našemu! Sada mi je tako lako pri srcu, kao da sam se preporodio, jer uvigjam veliko milosrđje Božje spram mene griešnika.“

Evo, dragi čitatelji, pobjede Sreća Isusova! U zahvalu da sam odslužiti jednu svetu misu za sve one, koji su na blagdan Sreća Isusova primili svetu pričest. Od srca želim, da vi svi, vjerni čitatelji miloga nam Glasnika, što više širite pohodnost k Presvetomu Sreću, koje vam vazda bilo u pomoći!

Švega po malo.

— **Novi oprosti.** — „O Isuse u Presvetom Sakramentu, smilaj nam se!“ Svaki put 100 dana oprosta, koji se može namijeniti i dušama u čistilištu. (1. srpnja 1909.) — „Isuse Kriste, Sine Božog živoga, svjetlo svijeta, tebe se klanjam, tebi živem, tebi umirim. Amen.“ 100 dana oprosta jedan put na dan, može se namijeniti i dušama u čistilištu. (1. srpnja 1909.)

— **Mizda učiteljica iz Slavonije** piše: Sretmo svrših ispite za učiteljicu, a domala dobih vruće lijepo mjesto u selu Pr. Iz zahvalnosti prema Srcu Isusovu, kojemu sam se za ove dvije milosti utekla bila, odlučim, da će njezini Glasnik što više širiti među školskom djecom i drugim ljudima. Ovdje djeca prije nijesu niti znala za Glasnik Srca Isusova, a sada sve im se lišće sjaje od radoši, kad im svakoga mjeseca počinjem dijeliti crvene knjižice. Imade ih za prvu godinu (1909.) 25 preplatnika, a to uz plać i neprestano moljakanje djece kod kuće, jer sa se mnogi roditelji privili govoriti: „Sta će im to?“ No na godinu bit će ih još više, budući da se se već mnogi prijavili, jer im se Glasnik Srca Isusova sada osobito mili, pa su ga vrlo zavoleli.

— **Prvu župnu crkvu u Hercegovini.** — Potoc je maleno su mjesto u okolini mostarskoj. Stanovnici su ubogi; kraj im je gol krk, kras. Slažu Božju obavljaju župnik u nekadanoj stari turskoj „hana“ (svratišta). Župni dvor je bijedan, a zvonik — četiri drvena stepa. Sad će se tuj sagraditi nova župna crkva, koja će biti posvećena Srcu Isusovu — prva župa Srca Isusova u Hercegovini. Bonifacijsko društvo priskočilo je u pomoć obilimum potporom. No ne će biti dosta. Stoga, iko bi želio priteći kojim darom, neka ga izvoli poslati na adresu: „Velečasni u. Antun Puntigam D. I. Sarajevo, katoličko sjemenište“ s primjedbom: „za crkvu Srca Isusova u Potocima“.

Dopisnica uredništva.

— **Datove za rasirenje** Glasnika uredništvo uvek zahvalno prima, pa će i nadalje po mogućnosti slati besplatnih Glasnika siromašnim obiteljima ili djeci.

— A. R. u S. Drago napis je, što i vi želite Glasnik iskrititi svojim perom. Ali manje se poučnih članaka i rasprava; za to se hoće bogoslovke naobrazbe. Nego pripovijedajte nam dušobudnih crtica iz života, opširno i zanimivo, a sve po suštoj istini. Takove stvari svijek će nam dobro doći, bilo za Glasnik, bilo za „Kalendar Srca Isusova i Marijina“.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Kruh života.

Jedne nedjelje po podne šetao sam se u nekom dalmatinskom gradu s Mirkom, saučenikom svojim. Bijasmo u zadnjem razredu gimnazije. Niegovo mi se društvo osobito mili, a bio je on ljubimac i ostalih drugova; veseo i zabavan u razgovoru; uredan, račan, oštrouman u školi; odlučan u svakom poslovu.

Ta lijepa svojstva ne bijahu mu ipak sva prirođena. U donjim razredima gimnazije bio je tmuran, neveseo, vrlo mlatave volje, neodlučan. Od nekoliko godina pak sasvijem se preobrazio: u njegova značaju nestalo je manja, a mjesto njih u divnom se skladu razvile najlepše vrline.

Odakle ta sretna promjena? — Tomu ćeš se, dragi čitatelju, lako dovinuti, ako me još koji čas pratit ćeš.

„Dogđi sa mnom, ne čemo se dugo zadržati!“ reće mi Mirko, kada nas je put vodio kraj jedne crkve.

Da ne uskratim usluge Mirku, prihvatih njegov poziv. Stupiv u crkvu, kleknem pokraj njega i stanem ga kriomicice promatrati. Bio nam je svima poznat kao vrlo pobožan mladić. Gledao sam ga taj put u crkvi, i nigda ne ću zaboraviti toga krasnoga prizora.

Klečao je sabrano, a da se ni na što nije obazirao, već nepomično gledao na oltar onako živom vjerom, ko da očima svojimi vidi Isusa u Presvetom sakramenu. Sav svijet nije mu ništa spram svetotajstvenog Isusa — to je odavalo sve

njegovo držanje. Jednostavno, potihno izgovarao je molitve, ali se jasno na njem vidjelo, da mu um i srce prate riječi, da on pred svojim Bogom izljeva najtopija svoja čuvstva... Otaj prizor, to se dade osjećati, ali se opisati ne može!

Sjetih se tada, da je danas prva nedjelja u mjesecu, kada Mirko već od koje godine nikada ne propusti, da se pričesti na čast Srcu Isusovu. I toga je jutra on bez sumnje bio kod stola Gospodnjeg, pak se čto sada tako pobožno zahvaljuje svomu Gospodu. I sve je to bilo u uskoj svezi kod njega: sve njegovo življenje bijaše neprestana priprava i zahvala za svetu pričest. Njegovo najveće milje i omilje bijaše svetotajstveni Isus. On bijaše njegova zvijezda, koja mu neprestano sjala; sunce, koje ga grijalo i oživljavalo — bijaše mu kruh života!

Zlatna krunica — u krčmi.

Tko još ne zna za „zlatnu krunicu Sreća Isusova“? Doista je ta krasna molitva zlata vrijedna svojim sadržajem, a zlatnošću svojim bogatim oprostima. A kako je dirljiva, kada se pobožno i skladno pjeva! Divota je vidjeti, a srce ti se rastapa od milja, kad se svijet zanese za „zlatnom krunicom“. Kako se to događa osobito prigodom svetih pošlanja. Nju onda pjevaju u crkvi, nju izvan crkve, nju pievackaju nevinu dječa, nju popilevaju dievojke, nju će zapjevati gromkim svojim glasom i mladići i odrasli po ulicama, po polju, na naši; njen se ori dol i gora; ona će i u samu krčmu.

Bilo je to 31. siječnja godine 1909., jedan dan iza dovršene svete misije u dalmatinskom selu Podaci. U krčmi toga mjesta došlo je do pravdanja, do zavada, do pogrda, a napokon bojati se bilo, bit će i tučnjave. Tresli se mnogi od straha, da će doći i do najgorega. Svaki njihov bratski i prijateljski pokusaj, da umire stranke, bio je uzaludan. Pred krčmom kupilo se sve to više znatiželjna svijeta. Megin njima bilo i nekoliko vrilih mladića, svi ispod 20 godina, a napose povjerenik mnogobrojnih pretplatnika našega Glasnika. Oni si nešto namignu, pa hajd' u krčmu.

A šta će mladići usred bučnoga meteža?

Bez ikakova straha i obzira ljudskoga zapjevaju — zlatnu krunicu.

Mili Bože, čuda velikoga! Ko da si izlio ulja na uzbur-

kane valjove. U tili čas sve se umirilo, a mjesto zaglušljive
vike i kavge evo gdje se krémom oti groško, ali slatko s jedne
strane:

„Isuse, blaga i pomana Srca.“
a s druge strane:

„Učini srce moje po Srcu svome!“

A preslatko Srce Isusovo?

Učinilo je srce njihovo po Srcu svome...

(M. St.)

Čije jesmo?

Čujte, djevojke, što vam djevojka iz Hrvatske piše:

Bila sam u velikoj nevolji duševnoj. Živjela sam griešno i razuzdano, obljužbila sam dobra i naslade ovoga svijeta, a posve zaboravila na dragoga Boga i na neuniru svoju dušu. No Bog se smilovao meni jadnoj grješnici. Poiskrnutu milošću njezovom, odlučih se isповjediti i početi bolji život. Nagrijh dobroga isповједnika, koji mi savjetova, neka tražim pomoći u Srcu Isusova. Raskajana srca i vrločom molitvom utečem se njemu, ovomu meni dosada nepoznatomu vrelu svake utjehe i milosti. A ono mi je dalo većih i silnijih milosti, nego li sam se i nadala. U kratko me je vrijeme otelo taštini zemaljskoj i pritegnulo k sebi. Nemam riječi, kojima da mu zahvalim, već mu obećajem, da ču mi do zadnjega daha života ostati vjernom složbenicom.

O vi djevojke sve, koje ste zaljubljene u naslade svijeta: otvorite oči! Gledajte, kako vodi pregizdava nošnja i tašta kitnja i grješno poznanstvo. Čije jesmo? Djeca Božja ili paklene zamke? Kuda gubimo cvijeće svoje mladosti? Srce Isusovo zove nas, a mi zar da od njega bježimo? Srce Isusovo nudi nam svoje blago, a mi zar da gramzimo za blagom ovoga varavoga svijeta? Sreće Isusovo svegj gori od ljubavi nedoklitne, a mi zar da ga preziremo, da ljubimo više svijet nego li Boga, da volimo tminu nego li svijetlo? Ostavite, djevojke, taštini zemaljsku i potražite sa nimom hogatstvo Srca Isusova! Utecite se k njemu, a ono Srce Božansko opisipat će vas blagom nepojmljivim; ono će vas tiešiti u žalosti i dati vam mira i sreće, što vam je svijet dati ne može!

Mladi obraćenik.

Piše nam mladič iz Slavonije:

Doista mogu ja reći, da me je Božansko Srce na osobiti račun ljubilo. Još prije tri godine bio sam raskolnik istočne crkve, a što me je potaklo, da se povratim u krilo svete Majke Crkve rimokatoličke, nego sama milost i ljubav Božanskoga Srca?

O, tko da opiše moju sreću, kada me je Božanski Spasitelj prvi put pozvao k svojemu svetomu stolu i pružio mi za hranu svoje Presveto Tijelo? Kroz cijeli život opet ču ga i opet s najvećim veseljem u svoje srce primati. Ta, mili Glasnik Srca Isusova, kojemu sam vjernim preplatnikom, uvijek mi u srcu budi najvrstuću ljubav prema Božanskomu Srcu.

O mili Glasniče, imao sam prilike mnogo puta čuti, kako ti bezbožni listovi nanose nedostojne i velike uvrede. Ali ništa za to! To je sve, kao kad vietar puni kraj jaké i visoke zgrade, a ništa joj naškoditi ne može. O samio hrli, mili Glasniče, širokim svijetom; razvijaj se i cvati kao rumena ružica u proljeće, i naći će se uvijek dobrih kršćana, koji će te s najvećim veseljem u ruke primati i čitajući te slaviti i hvaliti Presveto Srce Božanskoga nam Spasitelja. (P. V.)

Svaštice

„Krijes“¹. Upoznajemo i toplo preporučavamo novi osjeđanski list „Krijes“, koji je u listopadu počeo izdati, te stoji na čisto katoličkom stanovništu. Namijenjen je u prvom redu srednjoškoljskoj mladeži, ali će ga i stariji s nasiadom čitati, jer je — kako se iz dosada izašlih brojeva vidi — pun zdrave pouke i plemenite zahave. Izlazi dva puta u mjesecu tijekom školske godine, dakle svega dvadeset puta na godinu. Cijena je (uključno s poštarnicom) 3 krunice na godinu. Naručuje se kod „Uprave Kriješa, Zagreb, Kaptol 27.“ Mogu se još dobiti sv. dosada izašli brojevi.

Ma li po vjerenici. — Piše nam Hrvat iz Amerike: Izvolite moja 9-godišnju kćerku Mariju upisati u povjerenicu Glasnika Srca Isusova, a ja cu drage volje obavljati taj posao za nju, dok ona ne bude snažna tome dorastu. (Sl. Dr.)

Broj 2.

Veljača 1910.

Gedina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za Veljaču.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćani zapadne Azije.

Količevka kršćanstva bila je Azija, oni zapadni krajevi, gdje stanuju ljudi bijele pati, ko što smo i mi Evropljani. U Palestini ukazalo se je svjetlo svijeta, Božanski naš Spasitelj; pa i apostoli i prvi vjesnici naše svete vjere bili su svi iz zapadne Azije. Prva stolica svetoga Petra bila je u Antiohiji, u Siriji, i njegovi vjernici prvi su se prozvali „kršćani“. Sveti apostol Ivan posvetio je sav svoj dugi život i svu revnost svoju obraćenju „Male Azije“, a mnogo je tamo radio i apostoli naroda, sveti Pavao.

U brzo nastale diljem cijele zapadne Azije revne kršćanske općine. A koliko je Svetaca, koliko crkvenih učitelja, koliko apostolskih muževa poteklo iz zapadne Azije! Koliko se je tamo držalo sveopćih crkvenih sabora, kako se je tamo odlično branila naše svete vjere proti raznim krivim naukama. Koliko je svetih mučenika junački podnijelo najveće muke, pa i samu smrt, da posvjeđoči istinu Božanskih nauka.

A danas? — Danas je tamo svakojako. Najprije su razne krive nauke i raskolništva poharale cvjetni vrt, što ga zasadiše apostoli, a krvlju svojom natopile mučenici. Onda su one zemlje došle pod vlast muhamedovskog polomeseca, pod

kojom još dandanas stenu. Cvjetni nekada vrt pretvori se malo po malo u pravu pustoš, gdje samo amo tamо nallaziš na koju vjernu katoličku općinu, kao na oazu u pustinji.

Kršćani, koji su ostali u jedinstvu katoličke Crkve, gotovo svi pripadaju istočnomu obredu, te pružaju vrlo šaroliku sliku. Svaka narodnost — a tih je mnogo, raštrkanih na daleko i široko — ima, ne samo svojega posebnoga biskupa i posebno svećenstvo, nego i poseban crkveni obred. Uz svaku takovu katoličku općinu ima i posve slična, obično još mnogobrojnija općina krivovjeraca i raskolnika, s istim crkvenim obredima. I tako bi naši sjedinjeni kršćani imali biti kao kvasac među svojom sunarodnom braćom, te ih malo po malo predobiti i sjediniti sa sobom i sa svetom Maikom Crkvom rimokatoličkom. I doista su se u zadnje doba neke raskolničke općine povratile u krilo katoličke Crkve, od koje su kroz stoljeća bile otrgnute.

Da pospiješimo ovo sveto djelo sjedinjenja i da se u neke odužimo zapadnoj Aziji, iz koje su prvi trakovi istine Božanske do nas dopriši: dajte, prikažimo kroz ovaj mjesec sve svoje molitve, dobra djela i trpljenja za kršćane zapadne Azije, za sjedinjene kao i nesjedinjene.

Hrvatsko svetište Srca Isusova u Zagrebu

Kadno je dne 8. listopada oko 11 sati prije podne bić Božji opet zviždnuo nad Hrvatskom, te žestok potres učinio veliku štetu u Šišincu, u Kravarskom, u Selima, u Sisku, u Petrinji i tako dalje — nije prošao bez traga ni u bijelom Zagrebu. Domala puće glas, da se je hrvatsko svetište Srca Isusova raspruklo na četvero, a jedan radnik da je pri tom nastradao.

No Bogu kvala, nije tomu bilo tako. Jedan radnik — slikar — opao, istina, sa lijestava, što su se lijuale kao laguica na uzburkanom moru, ali se nije ozlijedio. Sustradan opet je jenacki stajao na liestvama, ko i prie. A samo svetište Srca Isusova nije pretrpjelo druge štete, nego što je nešto žbuke spalo sa svoda. I premda je ta šteta po sebi bila neznatna, to je popravak ipak stajao nekoliko stotina kruna, jer su se iznova morala postaviti lazila. Time se je otegnuo i ostali rad u crkvi. Mnogi je došao, da pogleda crkvu, čitavši u jedu-

Križni put u hrvatskom svetištu Svetog Jana u Zagrebu.

naestom broju „Glasnika“, da je sve gotovo, a kad tamo, lazila jošte stoje!

Napokon su nemili gosti — lazila — ipak ostavili crkvu, daj Bože, u nepovrat! Sada se je dne 13. studenoga, u subotu, prvi put opet držao blagoslov, a sutradan, u nedjelju, prva propovijed iza stanke od malne pet mjeseci. Crkva je bila dupkom puna naroda gladna riječi Božje. Ujedno je to bila prva propovijed s nove, lijepo propovijedaonice od kamena.

Poslije blagoslova dogje u sakristiju jedna priprosta žena, te uruči svećeniku debelu peterokrunu „za dalinje potrebe crkve“. Kako je došla, tako je brzo i otišla, ne odavši niti svog imena. Svećenik bio silno ganut. Ona je više dala, nego da je koja bogata gospogija dala tisuću kruna. Ona je dala od svoje sirotinje. Onu sij je to otkinula od ustiju. Ona nije za to tražila niti priznanja, nego je taj velikodušni dar prikazala iz čiste ljubavi k Presvetom Srcu Isusovu. Ono će ju za to i nagraditi!

Dne 18. studenoga bila je gotova i nova pričesna klupa, vrlo ukusno iz kamena izragjena — samo ona pita, tko će ju platići?

Još koji dan, pa i slikari svršili svoj posao. Čovjek se gotovo čudi, ta, što su oni za toliko mjeseci radili? Jer, tko je prije vidio krasnu slikariju prezbiterija (svetišta), a ostalu crkvu čisto bijelu, tomu nova slikarija ne udara baš jako u oči. Nego to je samo zato, što je nova slikarija sa slikarijom prezbiterija u najdizvijnjem skladu. A kako je to sve plemenito i ukusno zamisljeno i izragjeno! Nigdje ti se slikarija ne narivava pretjeranim, prešarenim bojama, nego ti se sve najugodnije dojimlje, dušu ti sabira, te na pobožnost budi.

Meglitum je već davno opet postavljen i križni put, te samo čeka na svečani blagoslov, koji će se obaviti dne 13. veljače, ko u prvu nedjelju korizme. Evo vam triju postaja toga prekrasnog križnoga puta — u slici. No da ih tek vidite svojim očima, krasno boladisare! Ta, nije šale: takova križnoga puta nema, mislim, nigdje po širokoj domovini našoj. Stoji kojih 7.000 kruna, od kojih je sakupljeno tek koja stotina. Braćo, sestre, pomozite!

Evo dakle hrvatskoga svetišta Srca Isusova gotova (osim slikanih prozora i zvonova); evo ga ko zaručnice u potpunom pirnom nakitu. Samo što je ta lijepa zaručnica, da što bolje ugodi nebeskomu svom zaručniku, morala, da se teško

zaduži. Tišti ju jošte dug od kojih devet hiljada kruna. No ona se uzda u daljnju pomoć plemenitih duša, što ljube njezinu zaručnika Božanskoga. A vi, dragi štovatelji i štovateljice Srca Isusova, ne dajte, da joj se to uzdanje izjalovi — jer ne bi časno bilo ni za nju¹², a ni za vas!

(Darove za „hrvatsko svetište Srca Isusova” najzahvalnije prima i svrsi predaje „uredništvo Glasnika Srca Isusova, Zagreb, Palnotičeva ulica 33”. Samo ne zaboravite, da na poštanskoj naputnici napišete: „za hrvatsko svetište Srca Isusova.”)

Uzor-pravila za bratovštinu Srca Isusova.

Majkovi maleno su mještance u Dalmaciji, u biskupiji dubrovačkoj. Tu se je lanjske godine uvela bratovština Srca Isusova.

Bratovštine se u Dalmaciji od starine shvaćaju kao prava, potpuno uregjena „društva”, dok je „bratovština” Srca Isusova izvorno, po pravilima rimске prabratovštine, tih samo nekakva „molitvena zajednica”, bez ikakva poglavarstva, odbora ili druge društvene uredbe. Ti se samo upiši u bratovštinu, vrši propisane molitve i dobra djela, pa eto ti obilnih milosti i oprosta. Ti si član „bratovštine”, ali niješ član kakova „društva”.

Da se dakle u Majkovima bratovština Srca Isusova po primjeru drugih bratovština u Dalmaciji uredi kao pravo „društvo”, trebalo je osnovati posebnu organizaciju (uredbu), sastaviti posebna pravila, koja će se dakako biskupu podastrijeti na potvrdu. Ove zadaće velečasni gospodin župnik tako se sretno riješio, da ova pravila bratovštine Srca Isusova u Majkovima mogu služiti kao uzor i drugim bratovštinstvima Srca Isusova diljem hrvatske nam domovine. Ta, ne da se poreći da je korist od potpuno organizovana društva kud i kamo veća, nego od same molitvene zajednice.

Evo vam dakle tih pravila, samo što smo im red i izraze arno tamo promjenili, arno tamo i nešto dodali, ne bi li ta pravila što uzornija postala, te lakše i drugim bratovštinstvima služila, kad bi ih — s dopustom dotičnoga biskupskoga ordinarijata — htjele da poprime.

Pravila bratovštine Sreća Isusova u Majkovima.

1. Pobožnošću k Presvetomu Srcu Isusovu štuje se isto Srce Spasiteljevo i njegova beskrajna ljubav, od koje ono plati, i koja nam se u niem predočuje.

2. Članovi bratovštine imaju štovati Božansko Srce Isusovo, osobito u sakramenu oltara, vraćajući mu ljubav za ljubav i zadovoljavajući mu naknadom i otprošnjom za nemarnost, nezahvalnost i uvrede, kojima se prečesto njegova neizmierna ljubav vrijegja u Presvetom sakramentu.

3. Članovi će moliti svaki dan jedan Oče naš, Zdravu Mariju, vjerujem u Boga i molitvicu: „Slatko Srce moj Isusa, daj, da te ljubim sve to više!“

4. Članovi bratovštine, prislavit će što bogoljubnije svetkovinu Presvetoga Srca Isusova u petak iza osmine Tijelovske ili u nedjelju iza te osmine. U to ime oni će se, ako ikako mogu, isповjediti i pričestiti. Osam toga oni će po mogućnosti biti pri javnoj službi Božjoj, što se drži na čast Presvetomu Srcu.

5. Članovi će se moliti jedan za drugoga, osobito za preminule članove bratovštine.

6. Članovi će nastojati, da živu, kako se dolikuje štovateljima Presvetoga Srca. Nastojat će, da malo po malo poprave svoj život, čuvat će se psovke, kletve i proklinjanja, ružnih razgovora i svega, što bi bilo njima na sramotu, a Presvetomu Srcu uvređa.

7. Članovi će nastojati, da oprezno, mudro i kršćanskom ljubavlji priče psovku i druge nepristojne govore i kod onih, koji ne pripadaju ovoj bratovštini; ako li to ne bude moguće zapriječiti, onda neka reknu u sebi: „Blagoslovljeno budi Presveto Srce Isusovo!“

8. Članovi će osobito paziti na djecu, da ne psiju, ružno govore ili rade. Oni će im davati dobar izgled, ljubezno ih opominjati, kad bi pogriješila, a budu li to djeca članova bratovštine, opomenut će i njihove roditelje.

9. Članovi će nastojati, da živu među sobom u ljubavi i slozi. Mlajdi članovi neka budu pokorni i poslušni starijima, a stariji neka mlajšima prednjače dobrim izgledom. Osobito neka budu djeца poslušna roditeljima, a roditelji neka budu djeци na izgled u riječima i dijelima.

10. Bratovštinom upravlja mjesni župnik ili od njega ovlašteni svećenik, pa je u njega u svim pitanjima konačna odluka.

Križni put u hrvatskom svetištu Sreća Iesova u Zagrebu

11. Velečasnoga upravitelja poput desnice ruke poimaze o d b o r, koji se svake godine od samih članova bratovštine bira, a sastoji od predsjednika, dva vijećnika (od kojih je jedan potpredsjednik) i dvije vijećnica. Odborci određuju sami, tko će među njima obnašati službu tajnika (tajnice), tko li službu blagajnika (blagajnice).¹⁾

12. Od biskupskega ordinarijata potvrđeni i potpisani p r a v i l n i k bit će kod velečasnoga upravitelja), a u prije-pisu imat će ga barem svi članovi odbora; imenik članova bit će kod predsjednika, a r a c u n s t v e n a knjiga kod blagajnika (blagajnice).

13. Svakoga mjeseca u prvi petak ili u prvu nedjelju bit će u crkvi javna p o b o ž n o š t na čest Srcu Isusovu, a preporuča se svim članovima bratovštine, da taj dan bogoljubno prime svete sakramente.

14. Svakoga mjeseca sakupit će se odbor kod velečasnoga upravitelja na v i j e č a n i e .

15. Svakoga drugoga mjeseca bit će na zgodnom mjestu²⁾ skupština cijele bratovštine, da se vidi, ima li tko što dobra predložiti na duhovnu korist članova. Skupštinu će ureći odbor u sporazumu s velečasnim upraviteljem, koji će i predsjedati. Skupština otvara se sa Očenašom, Zdravom Marijom i Vjerovanjem, a svršuje zlatnom krunicom Presvetoga Srca.

16. Ako u skupštini dogje polovica članova, onda se skupština može otvoriti, te treba, da se ostali članovi pokore odlukama skupštine. Ne bude li polovica članova, ne može se držati skupština.

17. Svaki novi član platiće pri upisanju 40 filira, a isto toliko i svake godine na svetkovinu Presvetoga Srca, pa će i inače po mogućnosti doprinositi u svrhe bratovštine. Djeca do dvanaeste godine plaćaju po 20 filira. Ovi će se novci kupiti u posebnu škrinjicu, koja će se čuvati pred olтарom Presvetoga Srca, a služit će za uzdržavanje, ured i nakit toga oltara, kao i za svete mise prikazane za članove žive i preminule. Škrinjica imat će tri kluča, od kojega će jedan biti u crkovinara, jedan u predsjednika, a jedan u tajnika.

1) Može i isti član odbora biti i tajnik (tajnica) i blagajnik (blagajnica); no ne bi uputno bilo, da je to sam predsjednik. (Op. uzedn.)

2) Mogao bi se i uokviriti, te u crkvi objesiti.

3) Sama crkva nije za to najprikladnije mjesto. (Op. uzedn.)

Križni put u hrvatskom srednjem vijeku: Sreća Isusova u Zagrebu.

(tajnice). Svake godine na blagdan Srca Isusova pregledat će se računi.

18. Ako koji član bez dovoljnog razloga tri puta izostane od skupštine, onda će biti isključen, izgubivši sva prava.

19. Ako bi se dogodilo, da koji član poslije treće opomene ipak nadalje opako žive, onda će upraviteljstvo sazvati skupštinu i predložiti, da se dotični isključi iz bratovštine.

20. Ako bi nastalo kakovo nesporazumijenje u kući i kojega člana bratovštine, neka se to što prije kršćanskog ljubavi poravna. Pri tom neka po mogućnosti susjedni članovi posreduju, sjećajući se, da su štovatelji onoga, kojino reče: „Po tom će svi poznati, da ste učenici moji, ako budete imali ljubav među sobom.“

21. Članovi će nastojati, da poravnaju i sporove, koji bi mogli nastati i među istim članovima. Ne bude li to sami među sobom postigli, neka stupe pred „časni sud Srca Isusova“, baran svake godine po istim članovima. Ne bude li ni to koristilo, onda će časni sud stvar iznijeti pred skupštinu, a krivac nepokoren bit će isključen većinom glasova, gubeći sva prava, jer nepokornik ne pristaje u bratovštinu blaga i ponizna Srca Isusova.

22. Ni jedno od tih pravila ne veženi pod ikonu grijeha; no pravi štovatelji Presvetoga Srca sva će ih od drage volje što točnije obdržavati, stalno se nadajući, da će ih Božansko Srce za to prema obećanijima svojim obilno nagraditi.

*

Tu su evo pravila „bratovštine“ ili zapravo „društva“ Srca Isusova u Majkovima. Vrlo su mudra i zgodna. Kako vidišmo, ona osim bitnih pravila rimske prabratovštine (pravilo 1. do 5.) sadržavaju još mnogo korisnih opomena i sredaba, a napose troje:

1. Bratovština ova ima potpunu organizaciju državlja; ima osim upravitelja i svoj odbor, ima svoje odborske sjednice i javne skupštine; ima svojih novčanih sredstava; ima, što je od velikog zamašaja, pravo isključiti nevrijedne ili nepokorne članove.

2. Bratovština ova ima u svojim pravilima i glavna pravila „Vojske Srca Isusova proti psovki i proklinjanju“, te se je time odazvala pozivu knjizice „Vojska

“Srca Isusova”, izdane od glavnoga odbora te „Vojske”, da bi razne bratovštine i društva među svoja pravila uvrstili i glavna pravila „Vojske Srca Isusova”. Bratovština Srca Isusova u Majkovima doista je dakle nijedno i „Vojska Srca Isusova proti psovki, kletvi i proklinjanju”.

3. Nešto krasno, a mnoga nova u toj bratovštini, jest „časni sud Srca Isusova”, koji će, bude li mudro rukovognjen, od neprocjenjive koristi biti, poravnajući mnoge razmire i sporove i zaprečujući mnogo zla.

Daj Bože, bila bratovština Srca Isusova u Majkovima povodom, da se mnoga bratovština sa sličnim pravilima osnuje, i da mnoge bratovštine, što već opstoje, ova ili slična pravila i uredbe poprime! U slučaju — javite štogod Glasniku!

Naša domovina i Tirolska.

(Piše preč. g. Matija Rihtaric, vojni superior u Zagrebu.)

Pijanstvo.

Pijanstvu je naš radnički svijet danas do skrajnosti podan. U subotu dobije radnik plaću, pa hajd' u krčmu. U subotu noć i u nedjelju cijeli skoro dan krčme su punе. Malo, čini se, jako malo je radnika, koji u nedjelju misle na svetu misu. Naši radnici ne čitaju „Glasnika Srca Isusova”, oni ljube sasma drugo štivo, nego ga donosi „Glasnik”. Zašto ne će da čitaju „Glasnik Srca Isusova” i druge njemu slične listove? Zašto? Zato, jerbo su se, nagovorenji od čivuta i njima sličnih katolika, predali u službu vragu. Ja se ne žacam ovo napisati, jer je istina.

Dakako da ne ču ovime da ustvrdim, da su baš svi radnici ovakovi, i da se ne bi našlo i boljih radnika. Ali njih velika — velika većina mrze na Boga, a služe gjavolu.

Ako bi slučajno ovaj broj „Glasnika” došao u ruke ovakovu radniku, ja znam, da će usplamjeti na mense, graknuti će i kleti po običaju popove i „popovskoga Boga”. Graknut će, da i popovi piju.

I popovi i civiliste, i gospoda i radnici piju, to je istina. Bog je dao vino, da ga se piće. Ali velike može biti razlike između piti i pititi. Neka svećenik zanemaruje svoju službu i neka se poda piću, grijeh je; kod svećenika bi bio grijeh i veći nego kod drugih ljudi. Ali i u radnika je pijanstvo grijeh,

i grijeli to veči, ako je taj radnik recimo oženjen. Takovih je radnika jako mnogo. Žena mu i djeца stradaju cijeli tjedan, nemajući kruha, a i on sam strada, jer svoju plaću redovito zapije, i ne ostavlja krčme, dok ima išta u džepu. U pondjeljak kune dragoga Boga, što nema što jesti.

Toga u Tirolskoj nijesam opazio. Kroz četiri tjedna vidiš sam jednog jedinog radnika pijana. I to nije bilo nit u suhotu nit u nedjelju; bijaše neki drugi dan. Opažao sam, da polaze i radnici krčme, ali sasmosto pristojo. Tu nema onoga urlikanja i deranja po ulicama, ko u Zagrebu, ali nema ni izdaleka toliko krčama, ko u Zagrebu. Da hoće naš gospodin načelnik zatvoriti barem polovicu krčama, učinio bi u nebo vapijuće dobro djelo, a radničke žene i dječica bila bi sitija kruha, nego su danas. Dragi Bog bi ga sigurno za to dobro djelo nagradio.

„Bože moj — uzdahnuo jednom i jedan župnik, kad je išao, da vjenča neku djevoju sa jednim radnikom — Bože moj, što ga uzima, što ju čeka u životu! Znade se, i ona znade, da je taj pijanica. Nema pod Bogom ništa, sve zapije — i ipak ga uzima. Čeka ju stradanje i hatine, a ipak ga uzima! Kakav će to biti muž, kakav otac, koji ne pozra Bogu ni sveti njegov zakon; koji nikad ne ide na svetu ispoštovanju ni pričest, nikad k svetoj misi ni k blagoslovu! I ipak ga uzima, premda znade, kakav je!“

Oj krčme, nesretne krčme, satro vas dragi Bog! Kako je to lijepo u drugim zemljama, gdje nema krčama ni deseti dio, što ih je u nas, i gdje, ako se i piše, piše se redom, po razumu, a ne da su ljudi ko u nas u pila gori od nerazumne životinje.

A tekao kletva!

Taj čas, kad to pišem, pod prozorom mi je krika, vika, halabduka. Zaziva se vrag, proklinje se Bog.

Što je?

Što! Kola natovarena ciglom. Ima se poči malo uzbrdice, ali konji sustali. Ne mogu naprijed. Sad udri konje, a vidi se, da ne poznaju žita, komu im „zob“. Nije već ni bić dosta, lupa se po njima bičalom. Ali ne ide. Kočijaš kune i proklinje, da čovjeka zebe u petama.

Kako mi krasno bilo u Tirolskoj. Četiri tjedna nijesam čao — kažem na poštenu — četiri tjedna nijesam čuo izustitljive glavlove. Kako su mi se lijepo uši otpočinule! Netom sam se vratio, već sam na željeznici čuo zazivati vruga! Blažen

narod, kakav su Tirolci. Vas dragi Bog možda i više blagoslijvije zato, što ne kunete, nego zato, što tako lijepo molite. Vi poznajete Boga, pa dragi Bog poznaje vas. Vi Bogu Božje, pa Bog vama važe. . .

Lijenost.

I nema u Tirolca one lijenosti, onoga smrada, one nemarnosti i toliko toga, čega ima u nas. Naši svećenici rado nazivaju naš narod „dobrim“. I svjetovnjaci ga nazivaju „dobrim“. Jednoga sam pače čuo, gdje govorи, da je naš narod „djevičanski narod“. Mene pak razum sili napisati, da te hvalje naš narod ne zaslužuje. Ovakove pohvale potječu samo iz srca, iz ljubavi, iz narodnog ponosa — ali ne odgovaraju istini.

Usto je naš narod lijen i nemaran, da je prava sramota. Gledajte samo našega seljaka, kako mu je odijelo — osim u nedjelju — prljavo i nečisto. Gledajte njegove kućice — ko one u srednjoj Africi. Sve je zamazano, većim dijelom bez dimnjaka. Puši se ko u ciganskom šatoru. U koga je dvorište ma bilo čim ogragjeno? Tu je sve razbacano, sve bez reda, gnoj i gnojiste. Lijen je, da si voće posadi u dvorištu. Ono, što je nekako samo izraslo, zapušteno je.

Reći će mi tko god: siromašan je, nema si čim kupiti. Jest, siromašan je, to vidimo svi. Ali zašto je siromašan? Jer je lijen. To je već toliko puta dokazano. Ne trebam ići dalje, van do Kaptola. Tu cijelo božje ljeto stoe težaci; stoje, sjede, leže cijeli dan. Pitaj ih, zašto ne idete na poso? Odgovorit će vam onom evangeoskom: „Nitko nas nije najmio“. A kako će ih najmiti, kad traže nadnicu toliku, da im ju gospodar ni na koji način dati ne može, ako ne će da sam propane. Vino prodaj po 8, po 10 novčića, a težak hoće forintu i pol!

I on voli cijeli dan ondje ležati, nego da bi radio jeftinije, kako bi bilo pravo i njemu i gospodaru, koji ga u posozove. Pa da to nije lijenost!

Rekoh u Briksenu jednoj gospogiji, rogijenoj Hrvatici, što je ondje bila na liječenju: Gledajte ove kuće, ne gospodske kuće, nego seljačke; nijesu to možda kućice, nego kuće, lijepе, velike kuće, krasne kuće! Gledajte ove brdine, ne možda brežuljke, ne hrdašca, nego brdine i bregove, kako je sve divno obragjeno — pa bacite pogled na naša polja i, recimo, na našu ravnu Slavoniju! Divno je ovo — rekosmo obojica

— a jadna je na tolikim mjestima naša domovina. Što bi ti ljudi imali, da imadu naša polja? Naš čovjek ima kravicu i on ju sam čera na pašu. Po dana će izgubiti, leži ondje na polju, dok mu krava pase. Ne bi li moglo u to vrijeme drugo šta raditi? Ali on voli ondje uz kravu ležati.

Smisao bih se, kad me ne bi boljelo, kad vidim jakog zdravog seljaka, zđie po gradu nosi iaja na prodaju. Desetak jaja, pa da je i dvadeset, i on će izgubiti po dana tom prodajom. Koliko bi moglo zaslužiti motikom u to vrijeme, a iaja bi moglo prodavati i djelete, kad nema škole. A kad uz iaja nosi još i jedno pile, uvijek mi vrag dolazi sa sumnjom, da nje to pile možda putem „ulovio“. Bit će mu bilo smetao na putu, pak hajde s njim u torbu, da ga u gradu proda.

Da ne budem nepravedan, rado priznajem, da ima i u našem narodu ljudi čestitih, valjanih, marljivih. Ali ovi imadu i nešto. Njihove su i kuće i dvorišta sasma drukčija od onih, kojima su gospodari ljenčine. Ali velik, jako velik dio je ljen.

Dale ne velim ništa. Valja ipak reći, da ih najviše pred Bogom i ljudima osramotuje kletva, kragja, proklinjanje.

Božansko Srce Isusovo, simbuj nam se!

Iskrena obraćenica.

Gianutlijiv list, što ga primamо iz Slavonije, otkriva nam deboke tajne ljudskoga srca i milosti Božje. Evo ga.

U svojim mlađim godinama mnogo sam sagriješila. Pala sam u veliki grijeh, činila svega i svadesa. Braćne sam parove rastavljala i neke do skrajne sirotinje nagnala. Sve sam znala nagrditi, ocrnititi i klevetati, samo da si krčim put, te ugodim svojoj raskoši. A kad se štetim onih kletvi, kako sam prokliniala — o dobar Bože, kako si me slušati mogao! Nemilo sam pala u grješnu ljugu, nijesam marila za Bogu niti za Božje zapovijedi.

Isla sam, istina, k službi Božjoj skoro svaki dan; no dragi su isli, da naziju milosti i utjeche u Boga, a ja samo iz licumjerstva. Dobivala sam i „Glasnik Srca Isusova“, ali kako ga dobijem, tako ga i bacim, jerho su mi mrske bile ove svete riječi u njemu. Ispovijedala sam se jedan put u godini, ali nijesam htjela istine da priznam, i tako sam u još veći grijeh

upadala i živjela u tom grijelu punih deset godina.

Ali na jedan put Božji glas s neba viknuo: „Dokle ćeš već?“ — Ja obolim. Išla sam k liječnicima, istrošila sam se mnogo, ali nikoja korist, niti živjeti niti umrijeti.

E, sada sam zvala Boga i pomoći, upoznavši bić Božji, kojim me budi na pokoru. Grijesi su mi se vrzli po pasmeti kao zmije, i pričini mi se, kao da one male dušice... bolno ječaju: „Majko, teto, strino! Pogledaj nas; zašto si nas u tu vječnu tmalu bacila?“

Više mi nije duša mirovala — morao sam ići, da se isповijedim. Ali kako me je ulazio stid kod tolikih grijeha! No ovaj put svjada sam iskreno se isповijedim i pomolili se Bogu, da mi barem nešto zdravljia povrati, pa ču s hrvatskim hodočašćem (1908.) poći u Lurd, da po Majci Božjoj lurdskoj izmolim od Presvetoga Srca oprost za grijehu i žugjeno zdravlje.

I Bog me je uslišio. Mogla sam hodočastiti u Lurd. Tamo sam se opet vrlo skrušeno isповijedila i svetu pričest primila, i od onoga vremena postao sam štovateljica Presvetoga Srca Isusova, koje mi je svojom milošću ozdravilo dušu i tijelo. Hvala mu i slava na vječek!

* * *

Zahvalnice.

~~—~~ Zahvalnike treba da mi potpisne polpunim imenom i adresom, inave ne mogu se nikako uvesti.

Društvo

Dobro nam je poznato, kako su mile čitateljima „Glasnika“ „zahvalnice“. Pače i jedan svećenik nam reče, kad nema vremena, da „Glasnik“ pročita od kraja do kraja, onda da barem ne propusti pročitati „zahvalnicu“; „jer — veli — one me svaki put bude na pouzdanje u moć i dobrotu Božanskoga Srca Isusova“. Kada stoga u kojem broju „Glasnika“ nema „zahvalnicu“, a već mnogi, kanoti razočarani, pitaju: „Ta, gdje su nam lijepi zahvalnici?“ No to razočaranje rijetko će vam se dogoditi, jer „Glasnik“ skoro svaki dan po nekoliko zahvalnica prima a među njima nalazi se vrlo često po koja osobito lijepa i gamutljiva, koja zasluzuje, da se opširno objelodani, dok se sve zahvalnice barem ukratko na omotu učlašnju.

Laniske godine počeo je „Glasnik“ iznositi mnogo primjera onih, koji su u nevolji zavjetovali i zahvalnicu i biti uslišeni. Takovih primjera ima „Glasnik“ još mnogo u svojoj torbi, hajde dakle, da nastavimo!

U razmireti sa susjedom.

Evo lista iz Sarajeva: piše ga jedan bolničar, zbornik Marijin i član trećeg Reda sv. Franje. Kroz više godina pomogao mi je Oospodin Bog, te sam si toliko prišedio, da sam si i kućicu mogao kupiti. Veselje je moje bilo veliko; ja i moja obitelj čutjeli smo se sretnima, nalazeći se napokon pod vlastitim krovom. No zadovoljstvo naše ne potraja dugo. Iznajmi si susjedu kuću goropadan čovjek, koj nam je počeo zadavati trista jada i neprilika. Njegova kuća stoji na nešto višem mjestu od naše, te bi voda za kišovitog vremena jarkom otjecala do kasnala. Kad eto ti jednoga dana susjeda, gdje iz puke obijesti zatrpa taj jarak, i sva voda navali na našu kuću. Šta će sada? Voda prodire kroz duvar u kuću, te nainju oštećuje. Da se sa susjedom zavadi? Bojim se još gorega. Molim ga dakle na lijepu, da tu štetu od nas odvrati, ali on stade grđno psovati, te ostavi stvar, kako je bila. Da se riješim neprilike, potražih samoga vlasnika ove susjedne kuće, te ga zamolim, ne bi li mi on prodao onaj komad zemljišta, iz kojega mi ta šteta dohvodi. Kad tam, a on niti čuti o tom. Veli, „nije na prodaju“. No ja ne izgublji nade, već se obrati na Presveto Srce Isusovo, da me ono riješi neprilike i da mi na tu nakamu odslužiti jednu svetu misu. Iza nekoliko vremena dogje vlasnik one kuće k meni, veleći: „Hajde, da postavimo tu ogradi, kako treba.“ Ja ga opet zamolim, da mi taj komad proda. I gledam, što nijesam prije mogao postići niti sam niti posredovanjem prijatelja, na to on sada od drage volje pristade, te mi proda tu zemlju, premda za skupe novce. Tko sad veselji od mene? Hvalio sam i slavio Božansko Srce Isusovo, zahvaljujući za tu milost. No opet se radosi brzo pretvorila u žalost: valjalo mi još progutnuti koju gorku. Mojemu susjedu nije se dalo mirovati, videći, gdje mu je prostor oko kuće stegnut. Popravljajući oborenu ogradi, stavi ju na moju zemlju. Ja ga što sam mogao najuljndnije sietim, da to nije u redu, no on ostaje pri svome. Nije mi preostalo drugo, nego da stvar predam sudu. Dogje komisija, dade mi pravo, obori ogradi i označi granicu. Kad sutradan, a moj ti susjed opet

poče po svojem raditi, ne mareći ni za sudsku odluku. Oponemem ga ja, a on se ražesti, poleti prema meni s kocem u ruci, da me ubije, i jedva sam se obranio, da me nije ozlijedio. Nato stamu on i njegova žena strašno vikati i psovati, da se je redarstvo moralo umiješati i stvar dalje prijaviti. Sav satven od ove nezgode, po svu noć nijesam mogao zaspati, uvijek misleći, kako da se ove neprilike riješim. Misli amo, misli tanto: amo zlo, a tamo gore. Ujutro pritužam se prijatelju, na što mi on savjetuje: „Znaš šta? Učini ti jednu devetnicu na čast Srcu Isusovu, pričesti se na početku i na svršetku, i vidjet ćeš: bit će uslišen!“ Ja poslušao i započeo devetnicu, i gde, već trećega dana dočeka nuc susjed, moleći oproštenje i obećajući, da će sve urediti, kako treba. Iznenagjen pristanem siniesta, i tako me je Presveto Srce Isusovo riješilo ovoga velikoga zla. Njemu čast i slava na vijek!

Radi nesugjenice.

Pišu nam iz hrvatske Podravine: Bilo je našem sinu Marku dvadeset i dvije godine, kad se zagleda u jednu djevojku, te zaželi, da se s njom vjenča. No bio je loše sreće: djevojka i njezini roditelji ne htjede pristati. Čuvši za to drugi momak, zaprosi on tu djevojku, a kako zaprosi, tako i isprosi. Možete si pomisliti, kako je teško bilo našemu sinu, saznavši, da će njegova nesugjenica poći za drugoga. On odluči, da će se onomu momku nekako osvetiti. I doista otide on navečer iz naše kuće, pa sa svojim drugovima pogje kući svoje nesugjenice, da svoga suparnika tamo dočeka, kad ide, da posjeti svoju zaručnicu. Tu saznađoše, da je djevojka u drugoj kući kod svojega roda. Hajd' dakle onamo. Kad eto ti i suparnika. Nagovoren od svojih drugova, udari naš sin svoga suparnika batinom po glavi, i to tako jako, te je onaj momak odmah ničice pao na zemlju. Bilo je to vani pred kućom, crna noć, tmina kao u rogu. Opazivši naš Marko, da je gore pogodio, nego li je htio, preplaši se silno i odmah pobegne kući svojoj, i cijelu noć nije mu se dalo spavati, misleći, što će biti, kada mi roditelji saznađemo, što je počinio. Megijutim Markovi drugovi nijesu pobegli, nego sad oni — sve na Markov račun — onoga nevoljnoga momka u mrtvo ime isprebičaše. Govorahu: „Bit će Marko kriv za sve.“ Onda se razigioše kud koji. Čudi se djevojka, što joj zaručnika nemra u pohode. Napokon ga nagjioše pred kućom — napo mrtva. Odnesoše ga kući njegovoj, položiše

ga u poštelju, te odmah poslaše, po liječnika. Sutradan dogje liječnik, providi rane i sastavi optužbeni spis proti našemu sinu, nagovaraču bolesnika, neka ga tuži. Mi jadni roditelji saznadosmo za ovaj zločesti čin svojega Marka tek treći dan po susjedima. Šilno se prepadosmo. Upitamo svog sina, je li doista tako. I on odmah prizna: „Dragi roditelji, istina je, da sam ga udario, ali samo jedan put. Što se je daleće zbiljno, toga ja ne znam, jer sam odmah pobegao od straha.“ — Liječnik često je dolazio bolesniku i opet ga i opet nagovarao, neka svu stvar predala sudu. A mi jadni roditelji Markovi štoćemo sada? Pred sviletom sramota, a pred Bogom grjehotu. Odlučisimo sve pokušati, da se s onim monikom pomirimo, pa ćemo mu svu štetu nadoknadjiti. U to ime zapućesmo devetnicu na čestu Srcu Isusovu, svaki dan s velikim pouzdanjem prije većere zajedno se moleći i obećajući zahvalu, budemo li uslušeni. Svoj Marka pak pošaljemo, da primi svete sakramente i da svoga suparnika molji za oproštenje. I doista, hvala Bogu i čest plemenitomu, kršćanskому srcu onoga monika, on Marku sve oprosti, nije ga tužio, premda je bilo mnogo zlobnih jezika, koji mu govorali: „Tuži ga, tuži! Neka trpi kaznu za sve!“ A on uvijek govoraće: „Ja mi drage volje od srca opraćam sve!“ I tako je naš Marko prošao bez kazne i doline sramote. Stoga, dragi čitatelji, kličemo cijelu našu obitelj, pa i Marko s nama: Živjelo Presveto Srce Isusovo! Neka nas ono uvijek ravna i upravlja u svem našem životu, pa i na smrtnome času!

— 429 —

Šveđa po malo

Bernardica Sonbrioua. (Sabirn.) — Tko nije čuo za sestru Bernardicu, kojoj se je Majka Božja toličko puta ukazala u Lurdzu? Tko ne želi, da ju što prije zazivlje kao „bjelanu“? — Umrla je dne 16. travnja 1879. kao sestra milosrdnica u Neversu u Francuskoj, a doktora se je počelo živio raditi o tom, da se proglaši „bjeljanom“, i doista stvar lijepo napreduje. Prije malo mjeseci otvorila je crkvena komisija njezin grob, a gde! njezin tijelo tra punih 30 godina našlo se posve sačuvano, ko da je tek juče preminula. Sastavili zapisičak o tom položaju njezino tijelo u soy ljes i zaprečili grob.

Kalendar Srca Isusova i Marijina za godinu 1910. ima još u zalihi. Tko ga još nema, neka se pozuri s narodženom. Koliko stoji i gdje se naručuje, vidi na omotu ovoga broja Glasnika.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Je li zapamtio lekciju?

Putevao sam željeznicom po ravnoj Slavoniji. U susjednom kucepu (odjelu) veselo je društvo: petero živahne diece s njihovom majkom. Majka, pobožna kršćanka i čitateljica našega Glasnika, opazivši, da se ju zanimam za njezinu djecu, uze mi o njoj svašta lijepa priopovijedati.

Najmlađi sinčić, četirigodišnji dječarac s dugom plavom košom, zna se kod molitve tako lijepo držati, da onda izgleda kao Anggeo. To je i meni morao pokazati, sklopivši ručice i upraviv oči k nebu. Baš mi je žao bilo, što ga nijesam mogao fotografirati (slikati), pa sliku možda dati u „Kalendar Srca Isusova i Marijina“.

O srednjem sinu priopovijedala mi majka, da ga je dala fotografirati, kad mu je bilo istom šest mjeseci, i to ležeći na slami kao mali Isus. Fotograf nije dokučio pobožne mažčine misli, nego videći, da slama bude mališa, htio mu je podmetnuti jastučić. No majka nije dala. Mališ je hvatao slamu, koja ga je bola, te tako se slikao, držeći slampicu u ručicama. „To mi je najmilija fotografija“, reče majka, ja će ju dati povećati u naravnoj veličini.“

A o najstarijem sinu pričala mi majka ovo:

„Znate, velečasni mi živemo u Bosni, a kako je tamo teško uzgajati djecu u nevinosti. Idu u školu s turskom diecom, pa čuju od njih naigdajnje besjede. Moj mali naučio je od njih psovati Sveca. Kad su mi to drugi kazivali, nijesam htjela ni vjerovati. Ali jednoga dana na svoje sam vlastite uši čula, gdje on izgovara takovu gadnu psovku (kletvu). Ja ni dva ni tri, već stanem ga tako nemilo iuci po poganiim ustima, da su mu sva pomodrila i otekla, te izgledala kao gužvica. Kad otac ugleda sinčića onako nagrgjenih ustiju, prepane se i u prvi mah pomisli, da su ga tako zlostavila zločesta dieca. No kada sazna, da sam to ja učinila, upitat će me sav uzrujan: „Ma zašto si ga tako tukla po ustima?“ — „Ne pitaj,“ odgovorih mu, „jer da bi ti znac, zašto sam ti bi rekao, da je to još malo, pa bi ga još i ti tukao.“

Kad mi je to majka priopovijedala, primjetit će starija sestra: „Kako to brat nerado čuje, kad se to samo i spomenе!“

I doista je mališ sjedio oboren glave, i rumen ga stida oblika.

„A je li barem lekciju zapamtio?“ upitam ja.

„Zapamtio, i te kako zapamtio! Nikada više nije izustio ma koje psovke (kletve) ili nedolične riječi.“

„Blago si ga tebi, dragi mališu,“ rekoh dječaku, „što imas tako dobro majku. Kad budeš velik, blagoslovit ćeš onu majčinu ruku, koja te je kaznila! Kamo sreće, kad bi i sve druge majke tako činile: brzo bi se bogumirske psovki u hrvatsom narodu zameo zadnji trag!“

Požrtvovna djeca.

Pokojni otac Bontempo Družbe Isusove, dok je još prije koje tri godine boravio u Splitu, često bi dolazio u silošte Martinis-Marchi. Znao je djecu posve predobiti za onoga, koji je „Prijatelj malenih“. Netom su djeca opazila, da je otac Bontempo došao u njihov zavod, a s velikim su veseljem očekivala, hoće li im opet korići gantanljivu progovoriti o Presvetom Srcu.

A zato su mu djeca bila i vrlo zahvalna. Osobito su djevojčice za oca Bontempa šile škapulare Srca Isusova, da ih razdieli kod svetih misija. Šile bi upravo u ono vrijeme, što je odregjeno za odmor, a više puta žrtvovali i san. Tko se tomu ne bi čudio, znajući, kako živalna djeca vole biti makar i bez jela, nego i bez vesele igre i zabave? A nije ih nitko šlio, nego su se same natjecale, koja će više škapulara saštiti. Koliko im se je puta moralo reći, neka barem po noći škapulare puste na miru, ali bi se one svaki put znale ispričati, govoreći: „Otač Bontempo mora ići na mislje — a gdje su mu škapulari?“

Svaštica.

— I dječice daruju Sreću Isusovo! — U jednom mjestu ravne Slavonije htjela i školska djeca, da prinesu štogod za hrvatsko svetište Sreća Isusova u Zagrebu. Na iskazu čitaš uz imena djece darove od 1 tilira do 50. Većina ih dala po 2, po četiri tilira. No ipak, „novčić do novčića — toristača“, evo od 65 djece debole peternkrune. Živjela djeca! Presvelo ih Sreća blagoslovilo!

Broj 3.

Ožujak 1910.

Godina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za ožujak.

(Ulaganjujena od sv. Oca pape Pija X.)

Borba protiv socijalizma.

Štovatelji Srca Isusova, prijatelji Glasnika Srca Isusova! Vi se čudite naslovu ovome: „Borba protiv socijalizma.“ — Šta? kakva borba? Zar nije Srce Isusovo — Srce Kralja mira? Zar nije došao Isus na ovaj svijet, da izmiri ljudi među sobom i među Bogom? Zar nijesu pjevali angeli nad šatlicom novorogjeooga Kralja: „Slava Bogu na visini, a mir ljudima na zemlji, koji su dobre volje?“

Otkud dakle Glasniku Srca Isusova ta ratobornost? Kako može crveni Glasnik Srca Isusova, glasnik ljubavi i mira, navješćati borbu?

Borba protiv socijalizma! Što će to reći?

Ne misli Glasnik na socijalizam k r š c a n s k i , ne poziva na borbu protiv onih, koji pod zastavom svete vire traže slobodu i dobrobit vremeništu, a ne zaboravljaju na slobodu i dobrobit vječniju, na slavu neumrliu, na nebo.

Glasnik Srca Isusova hoće borbu samo protiv onoga socijalizma n e k r š c a n s k o g a , koji pod zastavom bezvjerstva traži tobožnju slobodu i dobrobit zemaljsku, a zaboravlja, zabacuje slobodu i dobrobit nebesku.

Ovaj nekršćanski, bezbožni socijalizam najveći je neprijatelj pravoga mira, prave sreće svakoga čovjeka.

On u propast vodi ljudsko društvo!

Zašto i kako?

Evo zašto i kako:

Oni razvijaju svoj barijak pod trokrilatom onom riječi: **sloboda, jednakost, bratstvo!**

Sloboda njihova vodi do potpuna ropstva. Što je njihova sloboda? Njihova je sloboda posve neograničena bez ikakve vlasti, bez vlasti i Božje i ljudske — sloboda potpuna i neobuzdana strasti: misli, što hoćeš, govori, što hoćeš, radi, što hoćeš.

Ova i ovakova sloboda naravski vodi čovjeka razumna do ropstva svojih strasti, do ropstva najvećega neprijatelja i Božjega i ljudskoga, do ropstva gjavla paklenoga. To je njihova sloboda!

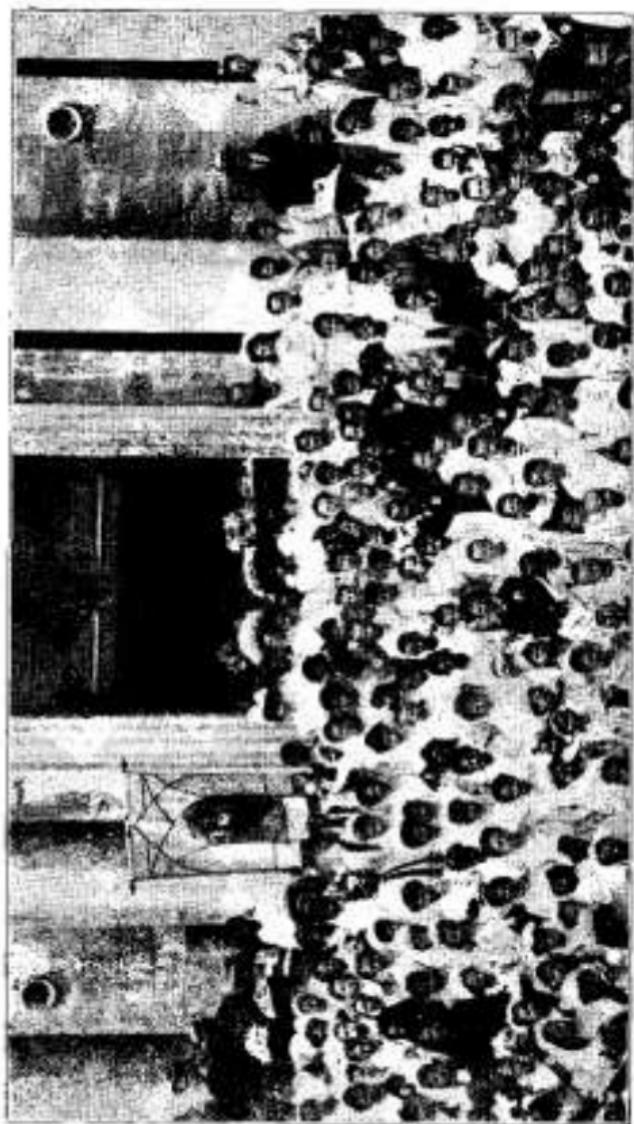
-

Jednakost njihova otima čovjeku i ono, što mu već od poroda sama narav daje. Oni hoće, da svi ljudi u svemu moraju imati jednaka prava i jednake dužnosti; nitko ne smije imati ništa kao svojmu, kao privatno vlasništvo. Privatno je vlasništvo pače po nauci njihovoj zločinstvo.

Kad jedan šegrt potroši mnogo i novaca i vremena i napora, dok postane majstorom, on čini zločinstvo u očima socijalista, kad postane majstorom; on je zločinac, ako si privrjedi štogod novca za se i za svoja obitelj; on je zločinac, ako si za svoj novac, za svoj trud štogod kupi, da može udobnije živjeti? Zločinac je sin jednoga siromašnoga radnika, što ga otac dao na svoj trošak izučiti i izobraziti, te je postao kakav činovnik ili dobio kakovo mjesto, da može sebi i svome starome, siromašnomu ocu ponositi! — Zločinac je liječnik, zločinac učitelj, zločinac slikar, kipar, književnik, zločinac svaki занatlija, koji si sam prema svojemu naravskom nagonu i naravskoj sposobnosti odabere svoj stalež i prema svome položaju štogod za se zasludi! Zločinci su svi radnici, koji traže sebi plaću za rad!

Eto to je njihova jednakost!

Oni hoće, da ovom svojom jednakosti otimu pravo svakome čovjeku, koje mu sama narav daje, naime da prema svojim sposobnostima osobnjim izabere stalež, koji hoće, da u svome staležu sebi privrjedi na pravedan način, što hoće

Dulcovnik, površina dječje zreće lesoru 20. lipnja 1909.

i što može. I otimajući ovo najjednostavnije pravo čovjeku, hoće da sproveđu tiranstvo najgore i najokrutnije vrsti i da sputaju osobnu slobodu ljudsku u željezne lance ropsiva te unište narav ljudsku.

Bratimstvo njihovo napokon protivi se pravoj ljubavi bližnjega i ništa svaki red i poredak u ljudskom društvu.

Oni hoće, da se ljudi među sobom ljube, da se među sobom štuju i štite, ali bez ljubavi Božje.

No mi znamo, što je Isus rekao. Isus je rekao: „Ljubi Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svim silama svojim, a bližnjega svoga kao sam sebe!“ Isus je tim učio, da treba najprije nada s veljubiti Boga, a iz ljubavi spram Boga, radi ljubavi Božje treba ljubiti i bližnjega svoga kao sam sebe! Ljubav Božja treba da bude vrelo, iz kojega izvire prava, čista, nesebična ljubav spram bližnjega. Bez ljubavi Božje nema prave ljubavi bližnjega, nema čiste, nesebične ljubavi.

Socijalisti ne ljube Boga, oni pače mrze, grde, psuju Boga, zato nemaju, ne mogu imati prave ljubavi spram bližnjega. A gdje nema prave, čiste, nesebične ljubavi, tu naravski mora niknuti korov mržnje, sebičnosti, prevare i svih drugih nepodopština.

A to se i vidi u taboru socijalističkom na prvi mah. Iz oka im bježe divljaštvo, mržnja — samo ih pogledajte, pa ćete vidjeti. Usta im rigaju strahovite riječi, punе mržnje i osvete. Novine su im punе najprostijih izraza mržnje i osvete, laži i podvala.

Mržnju, nezadовољstvo, bune, revolucije širiti po svijetu, to im je jedna od glavnih zadaća. Krvavim slovima ubiljena je u povijesti roda ljudskoga ona velika francuska revolucija i ono strašno krvoproljeće u Barceloni u Španjolskoj, što su ga socijalisti i njima slični ljudi prouzrokovali.

Zato oni u zvijezde kuju krvoloke, buntovnike, bezbođe svake vrsti, kao što su n. pr. nedavno slavili bezbošća, buntovnika, milijunaša Ferrera.

To je njihovo bratimstvo!

Buniti ljudi, mržnju širiti među ljudima, da ubijaju, razbijaju, robe i pale — to je zadaća njihova, to njihovo „bratimstvo“ — to ujedno plod njihova rada.

Dakle u svemu propast, ruševine. Ruše pravu slobodu,

ruše pravu jednakost djece Božje, ruše pravo bratstvo, pravu ljubav bližnjega, te u propast vode cijelo ljudsko društvo.

Da se spasi rod ljudski od ove pogubne, pogibeljne struse, dužnost je svakoga prijatelja roda ljudskoga, dužnost je osobito prijatelja Srca Isusova, ustati na ustuk, ustati na borbu protiv ove bezbožne, bezvjerske bande, te razviti barjak prave slobode, prave jednakosti, prave ljubavi bližnjega.

Borimo se protiv neprijatelja mira, protiv socijalizma bezbožnoga onim oružjem, što nam ga Isus daje.

Isus se je borio, ne mačem i vatrom, već riječju, primjerom i djelima ljubavi. Govorio je riječi spaša i istine protiv bezboštva i laži. Sjao je primjerom svojim, poniznošću, čistoćom, blagošću, pa je rekao: „*Tko me može obijediti zbog grijeha?*“ — „*Uđite se od mene, jer sam krotak i ponizan od srca!*“ Tvorio je djela ljubavi — znio se je za nas krvavim znojem, iz ljubavi spram nas umro na drvetu križa — prolio i zadnju kapljicu krvi svoje za nas. Pobjedio je pakao, otvorio nam tim vrata rajska, vrata vječnoga mira.

Ugledajmo se i mi u svoga Kralja! Borimo se i mi riječju — priznavajući i govoreći istinu. Borimo se primjerom — čuvajmo se grijeha, čuvajmo se strasti i starih navada, starih pogrešaka, neka svijetli svijetlo primjera našega pred ljudima, da upoznađu Oca nebeskoga, da ljube Boga i budu sretni.

Tverimo i mi junaka, požrtvovna djela ljubavi spram bližnjeg svoga, pa čemo sigurno pobjediti neprijatelja i slavodobitno nci u kraljevstvo vječnoga mira. Kroz borbu do pobjede, od pobjede do krune!

(I. O.)

Kućine.

Zarudjela rujsna zora prekrasnog dana 18. lipnja godine 1909. Proletornom toplinom toplilo je s vedra nebā žarko sunce gore i doline bližnje i daljne splitske okolice. Žarkim osmijehom kanda se veselilo blagdanu Srca Isusova. Ali osobitim žarom sipalo je zlato svoje po onom obronku starca Mosora, gdje leži župa Mravince—Kućine. Ne

spominjem danas o Mravinscima ništu više: nadam se, da će to brzo koji drugi put učiniti. Danas me zovu k sebi pitome Kućine, gdje se tako rekuć narav s milošću grli. Čarna li vidika po ondješnjoj prirodi! Na podnožju Masora eto ti ubava seoca sa 279 duša, otkud ti se spušta poput stubišta blaga i duga, zemljiste rodno i bajno sve do sinjeg mora jadranskoga. Stanovnici su čelik-Hrvati, ali što je mnogo više, kremenskotatolici.

Ogledeš li u crkvu njihovu, odmah ćeš se o tom osvjeđiti. Malena je doduše, ali za mjesto velika. Krasan mramorni oltar pravi je njzin ures, a da i ne spominjem lijepih kipova slavenskih apostola. Ako se pak naglasi, da su tu crkvu g. 1871. sagradili Kućinjanji na svoje vlastite troškove od 40 hiljada kruna, i nadodali gizdav zvonik g. 1888., to se moraš da diviš djelotvornoj vjeri takovih ljudi! Kako su pak i u ostalom nadareni umom, ni to im ne bi dosta, već si prošle godine sagradile i školu i to na vlastite troškove opet od kakovih 40 hiljada kruna. Čovjek ne bi povjerovao, da to očevidne činjenice ne potvrgniju.

Da je ovakovo mjestance zgodno zemljiste za učesko zrnce najdivnije položnosti Božanskoga Srca Isusova, razumljivo je.

Prije pet godina, a u vrućem srpuja, držalo se sveto poslanje u cijeloj župi. Naše se Kućine — o njima, rekoh, da govorim sad — baš opoštenile. Izim svega ostalog uvela se t „Vojska Srca Isusova“ proti psovki i kletvi ili proklinjanju. Svaki se član obvezao, da ne će psovatiti; u slučaju javna prekršaja platit će 10 fillira. Iz početka bilo ih je malo, ali budući Kućinjanji nijesu poput onih, što planu, pa stanu, nego baš obratno: njihov je broj došao do toga, da sada Vojsci pripadaju svi mladići i oženjeni osim cigle dvojice!

Ali ne bili oni tijem zadovoljni. Svaka vojska valja da ima i zastavu svoju. Eto ti dakle junačkih vojnika, a osobito umna i odrješita predsjednika Vojske, Stjepana Matkovića, gdje nagovaraće, bodre, a što je glavno — doprinušaju: a zastava je gotova: stajala je 120 kruna.

Na krasno izvezenom trobojnom polju ponosno se ističe poznati krasni štit Srca Isusova, što ga sačinjavaju grbovi hrvatskih zemalja, a usred štita slika Srca Isusova. Odrješito pak geslo:

Srce moje koji štuju,
Niš kemu miš psuju —

tumači cilj svemu tomu.

Ali zastavu valja i blagosloviti; to je bila vruća želja južnjačke Vojske. Kada pak, nego li na blagdan Srca Isusova, koji se u Kučinama već od nekoliko godina slavi baš u potakt! Kako njihov dušobrižnik obavlja onog dana službu u Mravincima, to im ne bi drugo, nego — ko i drugih godina — pozvati jednog izvanjskog svećenika, da slavlje uspije što slijepije.

Megutim se oni pripravljali i unutarnjim i vanjskim načinom. Svi članovi Vojske već odavna reše prsi svoje lijepom znakovicom ili kokardom Srca Isusova, a da se mladići od oženjenih razlikuju, eto ti i krasnih trobojih preko-

Kučine, na blagdan Srca Isusova.

ramenicu, koje za ovo slavlje nabaviše. Sve je već dakle gotovo. Selo se čitavo listom diglo, da skupa s Vojskom čeka žugjeni čas, kad će se zastava blagosloviti. Stariji, a osobito vrli predsjednik, kide mladiće, djeca upira svoje oči sad u zastavn, sad u urešene mladiće, dok ti sad jedna starica sad druga pokazuje na misijonara, što se crkvi primiče. Bilo je oko 10 ura. Iza nekoliko isповijedi i inih potrebitih sporazuma eto ti napokon svečanog časa.

Pri blagoslovu po obredu obavljenom, rastumači misijonar značenje zastave, dozvavši na um prisutnjima glasovite

križarske vojne i krst sveti, te si njim križari ramena označivali. I ovo je — govorio je, kako mu srce kazivalo — uzvišena vojna, koju ste vi poduzeli proti neprijatelju duša vaših, vjere vaše, i jezika vašeg; svemu tome protivi se bogumrska psovka. Mjesto križa si vi odabrate drugi znak, ali posve slični, uzvišeni, mili: zastavu Srca Isusova. Sjećate se ovoga časa, kad vam se taj sveti znak blagoslovio, sjećajte se, na što vas sveti ovaj stijeg, gdje se druži vjera s domovinom, opominje, pa vjerno ustrajte: Srce je Isusovo s vama!

Ko izraz zastave, nagovora, a osobito čuvstava cijelog puka, poimence smjelih vojnika, zaori se crkvom krasna kitica:

St'jeg Hrvata — Srce Krista:
Tu nam rodí srca, spas itd.

Ne ču govoriti o svečanoj procesiji, miločujnom pjevanju nikad dosta pohvaljeno zlatne krunice, o svečanoj svetoj misi i propovijedi: svijem je tim onaj pak rado oduška dao ljubavi i svetom gancu prema Presvetomu Srcu.

Još jednu. Lijepom onom zgodom sjetiše se Kučinjan i milog onog lista, što širi slavu Božanskoga Srca među hrvatskim narodom. I eto ti ubrzo 24 pretplatnika na obljeđeni Glasnik.

Samo se sobom razumije, da je ovo slavlje nemalo djelovalo na sve Kučinjane, a osobito na Vojsku. No i druge ovaj je čin djelotvorno gauuo — kako se čuje — a dao Bog, te sveti zanos za Presveto Srce, za njegov blagdan i za njegovu Vojsku zanio svakoga.

(M. St.)

Liš misijonara iz Kineske.

Valjda se vi, dragi čitatelji, jošte sjećate na list misijonara velečasnoga oca Alojzija Schwarza Družbe Isusove, što ga je Glasnik objelodanio u ožujku laniške godine. Pošlali smo taj broj velečasnomu ocu, pa evo što nam na to odgovara:

Primio sam Glasnik u dalekoj Kini, pa sam se veselio, videći, gdje se on opremom i sadržajem uvijek drži na visini. Rado bih i ja koji put pisao u hrvatski Glasnik za drage Hrvate, ali, da pravo kažem, iza tako duge odsutnosti iz Travnika i ne čujući ovdje nikada ni cigle hrvatske riječi, prilikno sam zaboravio lijepi hrvatski jezik. Razumiem ga,

ali mi je teško pisati. No kako mi je urednik osaj moj zadnji list tako lijepo isčrao, to sam dobio kuraže, da se ipak još kadikad oglasim.

Onaj list bio sam zapravo postao bio ocu Vilhelmu u Travnik. Ah, dobroga li mojega oca Vilhelma! Što mu se je dogodilo? Kupajući se lagu u kolovoza, utopio se je u mutnim vodovima Dunava! Blijimo, braćo, jer ne znamo, kad će i nas zateći smrt!

Moja slika, što ju je Glasnik lani iznio, nukako više ne odgovara istini. Ona je iz mlađih mī dana. Da me sada vidite! Ta, ovdje u Kini, osobito kraj napornoga misijonarskoga života, nije se tako lako sačuvati čilim i zdravim, kao u vašoj sretnoj Evropi. Brzo sam ovdje ostario, očelavio, omržavio, da mi je ostala samo kost i koža. A onda ona kineska nošnja, što je i mi misjonari nosim! Stalan sam, da me moji stari znaci ne bi ni prepoznali. Nemam fotografije pri ruci, a nije se u Kini tako lako fotografirati. Tu ne letataje fotografija naukojo, ko u Europi. No, halde, predstavite si čelavu, mršavu glavu, ono malo kose sve je pogrušalo, straga se ljušta perčin, dokako unjetan, budući da mi je mačuha priroda uskratila pravī, a bez perčina — kakav bili ja bio Kinez? — a sprijeđa koće se tanki brkovi i srušta se ono malo bradice. Tu glavu nataknite na kakav kolac, a oko kočca prebacite široku kinesku halju — pa evo vam po prilici moje sadašnje slike. Bio sam i ja jedan put „ješ dečko“ — no sada sam kraj svojih tek 47 godina već starac, jadna prikaza, pravo ptiče strašilo. No što za to? Samo nek je duša u tlebi, pa će dalje raditi za svoje mile Kineze, male i velike, dok mi dragi Bog da mrviču zdravlia i sila.

Moj lanjski list završio je pozivom upravljeniku na dobra hrvatska srca, da bi mi poslali nešto požičnih slika, kranica i drugih svetih stvari za naše siromašne kršćane Kineze. I evo odziva! u kratko vrijeme dobio sam pet hrvatskih listova i nekoliko pošiljaka.

Prvi list došao mi iz Istre, od Franje Špinčića iz Rubeša kod Kastva. List je bio preporučen. Ujedno mi poslao nekoliko sličica. Bio sam gamut, kako je on srdaćno i milo pisao.

Dруги list dogie iz uršulinskog samostana u Varaždinu: vrlo lijepo pisamce jedne gojenice. Gojenice mišljena

sakuplje za me čitav sandučić, nakrcan devocijonalijama, pa sam sve u redu s najvećom zahvalnošću primio.

Treći list došao iz Fužina u hrvatskom gorskom kotaru. Nekoliko djevojaka iz sela Vrata, pročitavši u Glasniku moj list, počele namala sabirati, pa su mi onda sve poslale po velečasnom kapelaru Stjepanu Petranoviću. Dugo sam čekao na te stvari, dok mi ih je napokon sveti Josip sretno dopremio. Bog blagoslovio njihova dobra srca i platio im svojom milošću!

Cetvrti list došao iz Broda na Savu. Tu mole od mene, da im pošaljem kineskih poštanskih bilješa, pa mi za to obećaju sličica. Isto tako i peti list iz Krapine u hrvatskom Zagorju.

Na sve ove listove odgovorili ukratko,

Sve me je ovo vrlo veselilo, ali bi tu stvar trebalo bolje urediti, jer inače stoji to dobre ljudi više, no bi trebalo. Prije svega neka se ne šalju stvari već upotrijebljene, sličice već izlizane, pa niti relikvije (svete moći). Onda nije uputno, da se stvari neposredno meni pošalju, jer je poštarnina velika, a mnogi ne bi niti znali, kako bi stvari poslali u Kinu. Bilo bi stoga najbolje, kad bi se sve te stvari, što su mjeni namijenjene, poslale uredništvu Glasnika, koje bi onda, jedan ili dva puta na godini, sve skupa u sandučku poslalo našemu prokuratoru, a on opet u svoje vrljente meni.

A sada, dragi čitatelji, da ste mi zdravo i veselo! Primite moj srdačni pozdrav iz daleke Kine i sjetite se mene i mojih kršćana u svom pobožnim molitvama!

*

Dopisak uredništva. Rado ćemo se odazvati želji velečasnog oca misjonara. Neka se dakle stvari, pa i novci njemu namijenjeni, pošalju na adresu: „Uredništvo Glasnika Srca Isusova, Zagreb, Palmitičeva ulica 33.“ — ali ne zaboravite nikada usto napisati: „za katoličke misije u Kini“. Uredništvo će to opraviti na prokuratora ove kineske misije. Za one, koji bi željeli, da sami pošalju stvari tomu prokuratoru, evo njegove adrese: „Monsieur l' abbé M. Delerive, (Procureur de la Mission), Collège Notre-Dame, 6, rue du Couvent, Le Tuquet, Mouscron, Belgique.“ Tko nije Šalje, neka točno i čitljivo napiše, da je to za našega oca Schwarza: „pour le rev. P. Louis Schwarz.“

Nove litanije.

Da se jedan put red učini u tolikovrsnim litanijama, naredio je Leon XIII. preblage uspomene, da se nijedne litanije ili litanijama slične molitve kod javne službe Božje ne upotrijebe, osim jedino onih, koje budu od svete Stolice napose za to odobrene. U prvi mah odobrio je Leon XIII. samo litanje lauretske i litanije preslatkom Imenu Isusovu. Kasnije odobri još litanije o Presvetom Srcu Isusovu, koje su onda napose za to bile složene, nešto različite od svih prijašnjih, gorajuom naredbom ukinatih. A lanjske je godine Pijo X. odobrio i oprostom obdario litanije o svetom Josipu. Pijo X. po krsnom se imenu zove „Josip“, te je nebeskoga svoga zaštitnika od mladih si dana nježno štovao. Bilo mu je stoga osobito milo, što je svetomu Josipu taj novi dokaz svoga štovanja mogao iskazati. On se ujedno nadalje, da će ove litanije biti povodom, te će „vjerni svakoga spola, staleža i položaja djetinjskim, pobožnim čuvstvom i stalnom, čvrstom nadom često promatrati i revno naslijedovati izvrsne kreposti branitelja i čuvara svete Obitelji, te njegovu moćnu zaštitu, koja će u naše doba tako dobro doći obiteljima i društvu ljudskomu, opetovnim molbama gorljivo zazivati.“

Budući da se ove nove litanije u većini naših molitvenika jošte ne nalaze, evo ih ovde u Glasniku, a osim toga još na posebnom listiću kao prilogu, što vam ga tiskar Glasnika, g. Anton Scholz, iz štovanja i zahvalnosti prema svetomu Josipu poklanja, jer mu je on već u mnogim neprilikama pomogao. Možete taj prilog lijepo složiti i u svoj molitvenik staviti.

Molimo te litanije osobito ovoga mjeseca ožujka, koji je napose posvećen štovanju svetoga Josipa.

Litanije o svetom Josipu.

Gospodine, smiluj se,

Kriste, smiluj se.

Gospodine, smiluj se,

Kriste, čuj nas.

Kriste, usliši nas.

Oče nebeski, Bože,

Sine, otkupitelju svijeta, Bože,

Duše sveti, Bože,

Bla
so

Sveta Marija,
Sveti Josipe,
Slavni porode Davidov,
Svjetlosti Patrijarsima,
Zaručnici Bogorodičin,
Stidljivi čuvaru Djevičin,
Hraničelu Sina Božjega,
Brižni branitelju Kristov,
Glavaru slavne Obitelji,
Josipe prepravedni,
Josipe prečisti,
Josipe premudri,
Josipe prejaki,
Josipe prepokorni,
Josipe prevjerni,
Ogledalo strpljivosti,
Ljubitelju siromaštva,
Izglede radnicima,
Ukrase domašnjega života,
Čuvara Djevica,
Potporo obitelji,
Utjeho bijednicima,
Nado bolesnima,
Zaštitniče umirućima,
Strahoto gjavlima,
Branitelju svete Crkve,
Jaganje Božji, koji uzimaš grijeha svijeta, oprosti nam,
gospodine.
Jaganje Božji, koji uzimaš grijeha svijeta, usliši nas,
gospodine.
Jaganje Božji, koji uzimaš grijeha svijeta, smiluj nam se
¶ Postavi ga gospodarom nad domom svojim.
¶ I poglavicom nad svim imanjem svojim.

P o m o l i m o s e .

Bože, koji si neiskazanom providnosti blaženoga Josipa
dostojao se izabrati za zaručnika presvetoj Roditeljki svojoj:
daј, molimo; da koga kao zaštitnika častimo na zemlji, zago-
vornika završedimo imati na nebu. Koš živiš i kraljuješ u
vječne vijeka. Ameđen.

(300 dana oprosta jedan put na dan, koji se može nam-
jeniti i dušama u čistilištu. Pio X. 18. ožujka 1909.)

Zahvalnice svetom Josipu.

**Zahvalnice treba da su polpisane podpisom imenom i adresom,
između ik ne možeš nikako zanemariti.** *Vrata.*

Puli (Istra). Nazad tri godine sispala me je teška tuga. Bilo mi je, da poludim, ili da mi srce pukne od žalosti. Nijesam imala na tom svijetu, komu da se potužim, nego sam sama morala tugovati i plakati. Tuga podgrizala mi život, te napokon dobiti sušicu. Nijesam mislila, da će proljeća dočekati. Sve su me susjede žalile, te megju sobom šaptale: „Uboga sirota ne će dugo živjeti.“ Uto došao mjesec ožujak. Imala sam molitvenik: „Idite k Josipu“, te sam počela svaki dan iz njega moliti, a prije blagdana svetoga Josipa učinila sam devetnicu. Molila sam svetoga Josipa, neka mi isprost života barem dotle, dok ne opskrbim sirotinu kćerku, pa će onda zadovoljno umrijeti. Sveti je Josip toliko žukoga pretrpio za života, da sam se s najvećim poszdanjem njemu molila. On će mi se zacijselo smikovati. Na njegov blagdan dala sam odslužiti svetu misu, primila svete sakramente i udijelila milostinju jednomu starcu u ime svetoga Josipa, jednoj ženi u ime Marije Božje, a jednom djetetu u ime maloga Isusa. I moja me nuda nije prevarila. Prešao sretno mjesec ožujak, a u mene je nestalo svake tuge, svake bolesti. Evo već su tomu tri godine dana, a ja sam uvijek zdrava i vesela. Zato kličem: hiljadu i hiljadu puta hvala i dika svetom Josipu!

Slavonija. Kupila sam kuću od opakoga čovjeka, koji je zahtijevao, da i nadalje sa svojom obitelju u njoj može besplatno stanovati. Tako bili imala pravi osinjak u svojoj kući. Sad kako da ga se riješim? Svaki mi govorio, da s njim ne može niti čovjek na kraj izaći, a kamo li ženska. No ja sam sve ufanje stavila u svetoga Josipa, izmolila devetnicu, te s njegovom pomoći riješila se onoga čovjeka i sretno nastanila u svojoj kući. Hvala i slava svetom Josipu, koji mi je već toliko puta pomogao. Oh, ne ostavi me ni nadalje!

Tijesno (Dalmacija). Izgubila sam vjenčani prsten, radi čega sam se veoma ražalostila. Utekoh se svetom Josipu, obećavši javnu zahvalu i jednu svetu misu. Bila sam baš u molitvi pred izloženim svetotajstvom, ufajući se, da će mi se naći prsten. Nijesam ni dovršila molitve, a moj suprug donese mi izgubljeni prsten. Iz svega srca kličemo ja i moj suprug: Hvala i slava svetom Josipu!

East Helena (sjeverna Amerika). Bio sam tri mjeseca bez posla u dalekoj Americi, a komugod sam se ponudio, svaki me je odbio. Već sam potrošio sav novac, a pomoći ni otkuda. Ovako tužan i žalostan uzmem „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“ u ruke, da ga čitam, ne bi li mi se srce malo umirilo. Bio je to broj mjeseca ožnaka. Tu nagiem lijepih primjera o pomoći svetoga Josipa. Odmah zavjetujem devetnicu njemu na čast, moleći ga, da mi priskrbi što prije kakovu zaslugu. I gledam, upravo zadnjega dana devetnice kaže mi jedan čovjek: „Hodi, putuj sa mnom, ako želiš posla dobiti. Ja znam, da ćemo ga tamo dobiti.“ Ali ja njemu kažem: „Kako ću ja s tobom putovati, kad nemam novaca? I tko će me tamo primiti bez novaca?“ — „To je moja briga“, odgovori on; „ti samo dogli sa mnom!“ I tako sam s njim oputovao u East Helena, i tu su nas namah primili na dobar i zaslužan posao, te sam već sutradan počeo raditi. I već sam godinu dana ovđe i ostao ču do volje Božje. Zato iz sve duše zahvaljujem svetomu Josipu, koji mi je tu milost isprosio od Presv. Srca.

Slavonija. Moj sin bio je nevin optužen, da je pronevririo novce iz općinske blagajne. Crni oblaci obijeda i kleveta vili se nad njim, tako da mu na zemlji nitko nije mogao pomoći. Ja nevoljna naika u koga da tražim pomoći?... Sjetih se svetoga Josipa i starih svoga sina u zaštitu njegovu, moljah njemu na čest devetnicu i žrtvovah maleni darak sa čvrstim pouzdanjem, da će mi pomoći. I doista me nuda nije prevarila. Sveti mu je Josip pomogao, te je moj sin od optužbe riješen i nevinim proglašen. Zaoto kličem iz dubine srca svoga: Budi hvala, slava i čest svetomu Josipu!

Šveđa po malo

— „Milošna devetnica Svetomu Franji Ksavero skom u“, v.likom apostolu kćerice i Japana, a od starine mnojom Svecu hrvatskoga naroda, budi se mo obitava od 4. do 11. ožnaka, mo može se činiti i u svako drugo doba godine.

— Zagreb, Preuzvišeni g. nadbiskup imenovao je urednika našeg Glasnika ravnateljem Apostolstva molitve u nadbiskupiji zagrebačkoj.

— Kraljev (Hrv.) U Kliču, selu župe Brdovec, dne 19. rujna bi svećano blagoslovljena mala kapelica Srca Isusova.

— „Vojска Srca Isusova“ peoti psevki, klekti i prokljinjanja“ uvela se je godine 1909. prigodom svetih misija još u ovim župama senjske biskupije: Divjake, Fužine, Lokve, Mrkopalj, Ravnagora; a u biskupiji Šibenskoj u župama: Rasline, Skradin, Zaton.

Prva deseta godišnjica hrvatske omladine pod zastavom Srca Isusova.*

Deset je godina minulo, otkako se hrvatska omladina na najsvećaniji način po svetili Srca Isusova, pod njegovu se zaštitu postavila i prvi put zapjevala:

Isušrste, Sru tvom
S nama naš se kune dom:
Dušom, tjealom vjek sam troj
Za krst časni bjež boj!

„Bio je to divan prizor“, kaže spomen knjiga, koja je opisala ovo slavlje: „Ogromno ko lo po izbor-zatočniku Crkve i domuvine, cvijet i nadu plemićitoga, a makotrpnoga naroda: hrvatska omladina gdje na pragu novoga vijeka svoje mlaglije srce poklanja Božanskoj Spasitelji, njem se kune i zavjeruje, da će pod zastavom njegova Srca ustrajno i odvažno vjezvati z vjeru i dom.“

„Stari“ i odrasli mladići i djevojke sjetče se još ovoga slavlja. U premnogim gradovima i selima zagrmieše na Srce Isusov 1900. mužari, zazvoniše zvona, zaorilo je selo klicanje i pievanje, krenuše sladne povorke i procesije, te se hrvatska vila čedom žudila i pitala:

„U grmu, li se zmatja trese,
U“ usata mjece o bregove,

* Napisao jevi pokretač nezaboravnog „slavlja hrv. omladine“ godine 1900. (Prijeđelba uredništva)

ili počinj na Ozlu topovi?
Nit grmi, nit se zemlja trese,
Nit udara more o bregove.
Nit gecaju na Ozlu topovi:
Slavje slavi Srce Isusovo
U Hrvatskoj slavnoj domovini;
Slavje slave mlađi Zrinovići,
Oni čine veliko veselje:
Sebe vjere Srca Isusova,
Sebe i svu mnu domovinu.

Što su mlađi „Zrinovići“ obećali, to su i držali. Od iste godine 1900. datira katolički pokret hrvatske omladine, ta najsjajnija zvijezda na tmurnom obzoru hrvatskoga neba.

Isti čas, kad se ogromna većina hrvatske mladeži postavila pod zastavu Srca Isusova i njemu se posvetila, započela je borba pokretaške mladeži proti katoličkoj.

Prvi znak za ova borbu bilo je „prosvjed“ dvamaestorice hrvatskih gjaka u Pragu, učenika Masarykova, „protiv te cijele proslave“, protiv takova „moralnog i materijalnog izrabljivanja hrvatske mladeži u svrhu klerikalizma“.

No katolička mladež nije marila za taj prosvjed; ona je Srce Krista izabraala za „Stijeg Hrvata“. ona je, veselo pievajući: „Do nebesa nek se ori!“ išla u boj za krst časni i slobodu zlatnu, te je za 10 godina izvela upravo divnih djela.

Spominjem samo „Hrvatsku“ i „Luč“, „Domagoj“ i „Kriješ“, „Za vjeru i dom“, svegačke sastanke na Trsatu, u Zagrebu, u Splitu sa divnom povorkom hrvatskih katoličkih gjaka na euharističkom kongresu u Dubrovniku, osnivanje tolikih kongregacija Marijinih sa svojim posebnim glasilom. Godine 1900. bilo je u hrvatskim zemljama 18 kongregacija, danas ih ima 78, i to većnom za mladež.

Tko bi prije 10 godina i sanjao, da će sve to biti i moguće?

Zato može „starija“ hrvatska mladež svoju prvu desetu godišnjicu pod zastavom Srca Isusova punim pravom proslaviti kao dan radosti i veselja, dan pobjede i slavlja, dan zahvale i svečane obnove svoje posvete.

A mlađi naraštaj, koji se godine 1900. još nije posvetio Srca Isusovu, neka to ujedno sa odraslijim čini ove godine, što svečanije može. Ako se na taj način uhvati u jedno kolo cijela hrvatska mladež, bit će slavje njezino ove godine, još veće od onoga godine 1900.

Prigodom prve svoje posvete predade hrvatska mladež u znak svoje odanosti i ljubavi svetome Ocu papi Leonu XIII. prekrasan album sa 160.000 vlastorničnih potpisa i Srce Isusovo od suhog zlata sa više od milijuna molitava i dobrih dijela.

Sveti se je Otac tomu vanredno veselio, krasnim se pismom zahvalio i zlatno srce dugo vremena pred sobom na stolu čuvao i s veseljem drugima pokazivao, što mu je dala hrvatska mladež.

Nije od potrebe, da to sve opet tako bude ove godine.

Ali kao znak nepokolebive odanosti i vjernosti prema svetoj Crkvi neka hrvatska mladež svetome Ocu papi Piju X. predade ili pošalje barem jednu adresu. I kao vidljiv znak, da se hoće i u buduću kao dobro organizovana vojska slobzna pod zastavom Srca Isusova boriti za vjeru i dom, neka si hrvatska mladež prigodom svoga jubileja nabavi krasan barjak, sa slikom Srca Isusova na jednoj i slikom prečiste Djevice, Kraljice Hrvata, na drugoj strani.

Ovaj barjak neka bude znak sloge i jedinstva, zastava cijele hrvatske katoličke mladeži. On neka se razvije kod svečanih sastanaka i drugih znamenitih svečanosti.

Ja sam uvjeren, da neima mlade hrvatske duše, koja ne bi rado dala kolj filir, ne bi li i ona doprinijela makar jedan nit zastavi hrvatske mladeži. Ojačke kongregacije u Sarajevu obećale su već 50 kruna u tu svrhu.

Molimo velečasno svećenstvo, katoličke učitelje i učiteljice, hrvatsko katoličko gospodarstvo, kongregacije Marijine i po-božni narod, da opet svi, kao prije deset godina, po mogućnosti nastoje, da se ovaj jubilej hrvatske mladeži što lepe proslavi.

Proslavi li se svećano ova prva deseta godišnjica, onda će se proslaviti jamačno i svaka dalina, osobito peta, koju će neki mlađi još doživjeti, i deseta t. i stota godišnjica prve posvete, godine 2000., koju ćemo, ako Bog da, gledati s neba.

Na taj će način drvce, što ga je hrvatska mladež posadila godine 1900., sve iz nova prolistati i cvati i srodit plodom života. A pod njegovom će stoljetnom krošnjom hrvatska mladež još uvijek pjevati Srcu Isusovu:

Dušom, t'icem v'lek sam tvoj
Za krst časni bijuć boj!

Slavlje Srca Isusova u Dubrovniku.

Već od nekoliko godina obavlja se u dubrovačkoj katedrali pobožnost mjeseca lipnja na čast Srcu Isusovu, no lanjske godine lijepše no ikada. Najsvećaniji pak čin, kruna svemu, imala da bude posveta sve dubrovačke dieceze Presvetomu Srcu. Da ova svečanost što lijepše uspije, živo se je zauzeo posebni odbor učitelja i učiteljica mjesnih škola, a na čelu im lipanski propovjednik, velečasni otac Michieli Družbe Isusove, i prečasni kanonik Ferranti.

Napokon osvanut dan određen za ovo slavlje. U nedjelju dne 27. lipnja ranim jutrom vidiš si, kako lijepi broj dječaka i djevojčica stupa k svetoj pričesti, da se nahraniti Božanskim Tijelom, prije nego li će srce svoje posvetiti Isusovu Srcu. Stolna je crkva lijepo nakićena i za ovu zgodu posebno uređena. Srednja joj je lagin odasvud klupama zatvorena, i prostor određen jedino za djecu. Nasred crkve podiže se kip Božanskoga Srea, a oko njega vrt živog cvijeća i šuma svića. Pred kipom od živog cvijeća baš majstorski napravljeno veliko srce, a povrh i ispod njega lukovi od cvijeća sa natpisom: „Sru Isusovu — Dubrovačka djeca“.

Prošao osni sat, a eto djeca raznih škola korporativno dolaze u crkvu, praćena od svojih učitelja i učiteljica. Svaki odio nosi svoj posebni dar od živog cvijeća sa raznim natpisima i zauzimajući predstileno si mjesto. Lijepi su i gamutljivi ti natpisi, što se na cvjetnim darovima čitaju. Evo ih: „Sav u sunca zlatu blista — Naš ideal, Sre Krista.“ — „Daj nam u njem živjet i umrjeti.“ — „Primi naše, daj nam Sreće svoje.“ — „Isuse, blagoslovni nas!“ — „Isuse, tvoji smoli!“ — „Isuse, brani nas!“ — „Isuse, čuvaj nas!“ Sve je ovo bilo tako fino izvedeno, da su se stranci i inovjernici divili i napokon izjavili, da slične stvari još u životu vidieli nijesu. Svako je pak dijete o prsimu zadielo štit Presvetoga Sreća, a u ruci nosi kitu živog cvijeća. Presvjetlji biskup hoće, da još većma uzveliča ovo slavlje, pak sam čita svetu misu, preko koje djeca pjevaju razne pjesmice, pak završe „zlatnom krunicom“.

Poslije svete mise stupa na posebno pripravljeno i uvišeno mjesto otac Michieli, pak živo predloži djeci, kako je Božanski Spasitelj osobito djecu milovao, i ljubezno ih pozove, da uzvrate dobromu Isusu milo za drago, ljubav za ljubav, te da mu daruju i posvete srce svoje. Nato iz dječjih grla za-

ori pjesma posvetnica „Do nebesa“, iza koje presvjetli biskup čita posvetu, a dječa je opetuju.

Dubrovnik, posveta dječetom Šteti Isusovom (20), lipanj 1909. (Posvati i pjevalice).

Poslije toga slijedi poklon Presvetomu Srcu. Najprije dolaze djevojčice, te donose pred kip na poklon zajednički dar, krasuo srebrno srce, u kojem su sahranjena imena sve

duhrovačke djece, a na njem stoji napisano: „Dubrovačka djeca Presvetomu Srcu Isusovu 1909.“ Zatim se redom reda četica za četicom pred kip Božanskoga Srca. Najprije predavaju svoj dar, a onda svako dijete polaže pred noge Isusevo svoju kitu cvijeća. Za ovog ganutljivog prizora pjevači i pjevačice nazmjenice pjevaju razne pjesme, a kad se taj poklon dovrši, onda presvjetli biskup očinski opomenu djecu i naglaši im znamenitost ovoga dana i ovoga čina, pak svećanom blagoslovom po obredniku otpusti djecu. Sva se sada djeца razredaju pred crkvom na stubama, a fotograf snimi ovaj lijepi prizor.

Za ove svečanosti cijela je srednja lagja crkve bila dupkom puna same djece, njih do hiljadu na broju, a u pobožnim lagjama nahrupilo toliko mnoštvo svijeta, da zrno prosa ne bi bilo na zemlju palo. Slične svečanosti Dubrovnik nije još vido ni doživio, a što je najljepše, sve je išlo u najboljem redu i u svetom oduševljenju.

Poslije podne zbio se još ganutljiviji prizor. Pobožne majke dovele svoje mališe, da i ovi polože svoju kitu cvijeća, i tako oko kipa Presvetoga Srca nakupi se cvijeća na breme, a Dubrovnik, koji inače obiluje cvijećem, taj dan mal da ne osta bez cvijeća.

I darovi i kip ostalo je tako izloženi nasred crkve kroz tri dana, do blagdana svetih apostola Petra i Pavla, kad je imala da završi ova lijepa pobožnost i da se cijeli dubrovački puš posveti Presvetomu Srcu. Uvečer toga dana napuniла se crkva pobožnoga svijeta, a sam presvjetli biskup ovrši čin posvete i udijeli blagoslov sa svetotajstvom. Mnogima je baš u oči udarilo, kako se narod za ove svečanosti pobožno vlada te bogoljubno i oduševljeno moliti.

Uz ovo vanjsko slavlje nije izostalo ni duhovnoga ploda, kako nam svjedoči ono mnogobrojno pristupanje k svetim sakramentima sa strane viernika obojega spola. (S. F. — Sr. „List dubrovačke biskupije“ 1909. br. 9.)

Kako je ove godine upravo deset godina, što se je hrvatska mladež svećano posvetila Srcu Isusovu, to se je nadati, da će se ljetos diljem cijele nam domovine — daj Bože, u svakoj župi — obnoviti slični prizori, te hrvatska mladež u još većem, brojn, nego li prije deset godina, i s još većim slavljem i oduševljenjem iznova svećano posvetiti Božanskomu Srcu.

Broj 4.

Travanj 1910.

Gedina 19

Namjena molitava i dobrih djela za travanj.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Sloga i ustrajnost u katoličkom pokreту.

Kadno je Princ Eugen 10. listopada 1697. prelazio kod Broda preko Save u Bosnu, silne su mu se poteškoće na put stavile. Ne samo rijeka Savu, nego silne gore i gudure, luti neprijatelji krsta sa svih strana mu jada zadavao.

Šta učini veliki junak Princ Eugen? On si je preuzeo do Sarajeva doprti, neprijatelja upokoriti i poniziti, kršćane od nasilničkoga jarma oslohotiti, pa bilo, što bilo.

Kršćanski junak ne ozniče — on ustraže u borbi — jurí naprijed sa svojom vojskom od pobjede do pobjede, dok ne stiže pred Sarajevo. Slavodobitan ulazi u glavni grad Herceg-Bosne, oslobodi jedno 30.000 kršćana, te se 25. listopada zaputi iz Sarajeva put Broda, preko Broda put Osijeka, iz Osijeka u Beč, gdje mu carski Beč pripravi divan triumfalni doček, a car mu darova kao pobjedniku i junaku od oka mač sav urešen dragim kamenjem u vrijednosti od dvadeset tisuću talira.

Evo ti slike i primjera, štovatelju Srca Isusova. Hoćeš li i ti pobijediti svoje neprijatelje, hoćeš li slavljic slaviti u kršćanskom pokretu, budi ustrajan u hrabrosti i odlučnosti.

I danas se je digla velika kršćanska vojska, kršćanski

je pokret nastao na obranu vjere i čudoregija. Odjeknula je već bojna trublja, zaorio je već bojni poklik: U boj! U boj, braćo! U boj protiv bezvjerske štampe, bezvjerske škole, bezvjerske kulture. Treba upokoriti neprijatelja, razoriti kule laži i nasilja, oslobođiti duhove od moći tmine, te ih dovesti k svjetlu istine, k sjaju kršćanske slobode!

Silne su poteškoće poput velikih rijeka, strašnih gedura i nebotičnih gora.

Silni su, snažni neprijatelji: slobodni zidari, slobodoumnici, socijalni demokrati, pokretaši i tako dalje. Novca imaju dosta, moći i ugleda dosta, sredstava dosta, jerbo im svako sredstvo ide u prilog — služe se i laži i varkom i svim mogućim dopuštenim i nedopuštenim sredstvima.

Vogja im je onaj prastari i prvi otpadnik od istine — od Boga, Lucifer, prvak tmine.

No junački naprijed, ustrajno u borbi — pobjeda je naša! Istina mora pobijediti laž, svijetlo tmunu! Vogja je naš: Kralj istine — Isus Krist!

On je pobijedio kneza tmine, kneza laži, te slavodobitans doviknuo svojima: „Uzdajte se, ja nadvladaš svijet“ (Iv. 16, 33).

Vojnici njegovi, kršćani, pobijedit će takogier s njime kneza tmine, pobijedit će svijet, pobijedit će sebe i slavljive slaviti, samo ako budu ustrajali uz Isusa, za Isusa, sa Isusom u borbi protiv svojih neprijatelja! Pobijedit ćeće i vi, Štovatelji Srca Isusova, sve svoje neprijatelje, samo ako se ustrajno borite za svetu stvar, samo ako ne uzmaknete pred neprijateljem, ako ne klonete dihom — pobjeda je vaša!

Borba je započela, pokret je katolički buknuo na sve strane: kongregacije Marijine ustrajaju se za svo slojeve ljudi, kršćansko-socijalne udruge se množe, društva za širenje kršćanske štampe se osnivaju, drže se razni mali i veliki katolički sastanci — neprijatelj već strepi — Presveto Srce Isusovo sjaje pred očima sviju kao veliki znak, u kojem ćemo pobijediti! Samo naprijed na započetoj stazi! Ni lijevo ni desno ne pazi, već ustraj — naprijed junački gazi!

Citaj i dalje dobre katoličke knjige i listove, idi i dalje k svetoj misi, na svetu pričest. Molí se i dalje Srcu Isusovu pouzданo, odano, ustrajno! Ovo je znak, u kojem ćeš pobijediti!

No nije dosta ustrajnost, da pobijedimo, treba nam i

pomoći drugih — treba nam vojske u jedinjenje — sio žne.

Ne veli uzalud naša stara poslovica: „Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvari.“ Želimo li zaista pobijediti silnu vojsku svojih neprijatelja, treba da se bratski udružimo složimo u jednu vojsku. Princ Eugen ne bi sam pobijedio, ne bi sam došao do Sarajeva i oslobođio do 30.000 kršćana, da nije bilo vojske. Vojska pak njegova ne bi mogla nijedne pobjede održati, da nijesu svi složni ko jedan muž na neprijatelju po jednom nalogu, jednoj osnovi radili, da se jednom riječju nijesu složili. Vojsku čini silnom vrhovstvo vodstva, sloga i ustrajnosti. Hoćemo li i mi neprijatelja pobijediti, hoćemo li, da katolički pokret uspije, ne smršteno svaki po svojoj glavi raditi, svaki samo za se, samo napose, već svi skupa ujedinjeni u jednoj ljubavi, koja gori u Presvetom Srcu Isusovu, u jednoj glavnoj svrsi — da se proslavi Presveto Srce Isusovo i da zavlada srcem svih ljudi!

Najveći je neprijatelj slega, a po tom i katoličkoga pokreta, sebičnost, tvrdoglavost, nepopušljivost, oholost! Zato, prijatelji Srca Isusova, progone naročito ovoga neprijatelja u srcu svome, ne dajte nipošto mjesta u srcu sebičnosti, tvrdoglavosti, oholosti, i vi ćete moći raditi velikodušno za katolički pokret, vi ćete ići od pobjede do pobjede i brati lovov-vrijence slave i na ovome i na drugome svijetu!

Molite se osobito ovoga mjeseca Presvetomu Srcu Isusovu, da budemo svi složni, svi jedno u ljubavi njegovoj, u borbi protiv zajedničkoga neprijateljstva, i ono će nas ujediniti, ono će nam pobjedu udijeliti. (L. G.)

Naša domovina i Tirolska.

(Piše preč. g. Matija Rihrtarić, vojni superior u Zagrebu.)

Kragja i kletva tako se u našem narodu uvriježila, te bi čovjek gotovo mislio, da se to iskorijeniti više ne da. Tu bi trebalo neke sasma posebne Božje milosti, tu bi trebalo velikih čudesa. Jedan jedini bi tu mogao biti spas: navajivanje, ili da se na vojničko izrazim „Šturm“ na Srce Isusovo.

Ali, tko će taj „Šturm“ poduzeti? Narod?! Jest, hoće! Oni će to Srce kleti i proklinjati. Šturmirat će, ako ima štogod

na njenu ili u njenu, što bi ukrao. Tko će dakle? Svećenici i pobožne duše, kojih ipak ima. Dobro.

Svećenici! Ali svećenika je malo, jako malo. Bože moj, kad sam se penjao po onim tirolskim brdinama, vidim crkvu, teko bih, tih crkve. Nijesu to možda kapele ili kapelice. Crkve su, župne crkve. Pitam jednog župnika, što sam ga na visokom brdu nekom posjetio: „Prijatelju, koliko ima vaša župa duša?“ — „Devet stotina i više“, odvratí. Pa da mi po kaže, kako je župa razgranjena na daleko i široko, umah će: „A evo od župne crkve imam cijeli sat desno, sat lijevo, pa još ono brdo!“ Kraj njega, kad sam to pitao, stojao njegov „mladi gospodin“. — „A koliko ima ova vaša susjedna župa duša?“ upitati ču. „Ova ima nešto preko dvije stotine, ali — zato, jer je „manja“ — nema kapelana.“

To me zanimalo. U razgovoru tu i drugdje vidim, da su tu župe sa 180, 200 do 300 duša, u kojima je jedan svećenik sam; drukčije su po dvojica, po trojica. U Silianu (Pustertal) pričekao me, da me pozdravi, moj nekadašnji „burš“, i otpratio me dvije, tri postaje. On mi pri povijedao, da njegova župa Silian broji do 1800 duša! Ali tu su uz župnika dva kapelana i još jedan svećenik. U mjestima, koja broje tri do četiri hiljade, tu je uz župnika i trojicu kapelana barem još jedan, ako ne dva samostana sa kojih osam svećenika. Ovi, njih toliko, mogu, da upotrijebim istu riječ, „šturmirati“ na dragoga Boga i Božansko Srce Isusovo! Narod dobar, svećenici dobri, a njih toliko na broju! Sve će od Boga dobiti.

Kod nast?! Ako župa ima dvije hiljade duša, veli se, da je „mala“. Tu je došta jedan svećenik! Pa da biskup i hoće poslati kapelana, otkuda bi ga uzeo?! Nema ga. Ima i župa sa tri, četiri hiljade, pače sa pet i šest hiljada duša, a u njima jedan, velim jedan svećenik. Sto će taj učiniti, ako i ne bi imao na legima velikog gospodarstva, od kojega mu je jedino živjeti!

Tu bih se sada mogao raspisati gorko — gorko; ali puštam, ostavljam. U župi od pet, šest tisuća duša jedna je samo sveta misa ili najviše dvije. Koliko ih tu može svetoj misi prisustvovati?! Koliko je duša svake nedjelje i blagdana bez svete mise?! Ko da smo meglio crncima u Africi. Pa kako će jedan svećenik i po najboljoj volji njih toliko ispunjavati?! To nije moguće.

Što je uzrok, da nema kod nas svećenstva? Svi kriče

i deru se, kako je popovina lijepo, imadit „svega, što im srce želi”. Svi vječi na fratre, da samo dobro jedu i piju.

Činio. Ako popovi imaju svega, što im srce želi; ako je izatržan tako lijepo i dobro — ljudi Božji, ta svih ovili vrata su i vašim sinovima otvorena! Ta u Isusovce, u fratre i po-

Kapela Srca Isusova u Rakovpotoku na blagdan Srca Isusova 1909.

pove ne primaju se Židovi, turci ili pogani! Ne! Vaša dieca, vaši sinovi! Pa zašto ne dajete vaše sinove u fratre i popove, pa ako hoćete, i u Isusovce? Zašto? Znate, zašto? Bih li rekao? Hoću: Jer nijeste dobri kršćani!

Grofovski sinovi bit će grofovi, vojnička dieca najvećim dijelom postaju vojnici; dieca velike gospode bit će svjet-

ska gospoda; a vaša djeca, vi obrtnici, vi radnici i seljaci, što će biti vaši sinovi? Bit će obrtnici, radnici, seljaci. Dobro, i tih trebamo. Ali vaši sinovi mogu biti i svećenici. Pa ipak ne bude. Zašto? Jer su im roditelji nevaljani.

Dječa kod kuće već od malih nogu ništa dobra ne vide; čuju ono strahovito prokljanjanje; vide, da otac nikad u nedjelju ne ide k misi, već je cijeli dan pijan, pa se onda tuče i razbija. Nikad ništa lijepa ne govori niti ne čita. Ako što čita, čita ono, što su napisali ljudi, koji na Boga mrze — pa to dogje i dječi u ruke: je li onda čudo, ako od takove djece ne bude ništa, niti pravi obrtnik, niti radnik — ništa?

Ako je istina, da samo dobro drvo daje dobar rod, kako će zločesti roditelji odgojiti takovu djecu, koja bi mogla postati čak i svećenicima?! To nije moguće. Tu, tu je razlog, zašto mi Hrvati imamo tako malo svećenika. Nijesmo dobri kršćani. U Tirolskoj je i na pretek svećenika, jer je narod valjan i pobožan, pak si djecu odgoji valjanu i pobožnu, koja mogu biti i svećenicima. A nevaljala djeca bit će sve i svašta, ali svećenici nikada. Niti dragi Bog ih ne će.

Jedino, što bi nas još spasti moglo, jest Božansko Srce Isusovo.

Zašto baš ono?

Zato, jer je ovo Srce za naše današnje grijehe već zadovoljilo; jer ovo Srce svakoga, pa i najvećega grješnika k sebi vše.

Ali i griešnik treba da se gane, da ide k njemu.

Dva dana prije prvoga petka mjeseca rujna dogje u Briksemu k meni zvonar crkve Srca Isusova i reče mi, da me časne sestre prose, neka bili u petak došo u njihovu crkvu misiti. „Dobro, kažem, doći ću.“ Sto sam tu bio, morao bili na široko i daleko opisivati. A zato nema prostora u ovom malom „Glasniku“. Samo jedno spominjem, a to je ono pričešćivanje naroda. Briksem ima kojih šest hiljada stanovnika. Svakoga se prvoga petka u svim crkvama sila božja naroda pričešće. Ali što ih se je tu pričestilo, ovo je prava milota. Od rana jutra pa sve do podne, svake je pol ure na velikom oltaru sveta misa, a kod svake misi pričešća se naroda, da je čovjeku srce puno od milinja. Tu sam potihomu uzdahnuo: „U Tirolskoj se možebiti njih više pričešća, nego je nas onih, koji dragoga Boga prokljuju.“

Smilaj nam se, Presveto Srce Isusovo, da bude i kod nas bolje! Ti si jedino, koje tu pomoći možeš!

Pomožite građiti crkvicu Srca Isusova!

Zvornik je grad u Bosni, blizu srpske granice. Katolička je župa malobrojna, budići da u onom cijelom kraju ima samo malo, na sve strane raširskih katolika; no zato je župa prostorom jedna od najgromnijih na svijetu; pounisite si: u duljinu stere se kojih 130 kilometara, a u širinu 50 do 60 kilometara!

A u svoj ovoj golemoj župi nijedne katoličke crkve ni kapele nemaju! U samom Zvorniku služi se sveta misa u malenoj, veoma vlažnoj i tamnoj sobi, a po drugim krajevima pod vedrim nebom, u kasarnama ili u privatnim kućama.

Odlučimo stoga, pouzdavajući se u Božu i u pomoć plenitnih duša, da podignemo crkvicu na čast Srca Isusova.

Velikom smo mukom dobili gradilište, no sredstava za sama građnja nemamo.

Obraćamo se stoga na sve štovatelje Presvetoga Srca Isusova poniznom i usrdnom molbom, da nam kojim darkom priskoče u pomoć. Božansko će Sreću svaki filir milostima svojim obilno naplatiti!

Odbor za građiju rimokatoličke crkve u Zvorniku (Bosna),

Predsjednik:
Matija Pollner, svratištar.

Blagajnik:
Andrija Skibar, poduzetnik. Tajnik:
Antun Zorko, uprav. župe

— 2 —

Blađan Srca Isusova u Rakovpotoku.

Evo vam, dragi čitatelji Glasnika, javljaju vesela vijest, da je lanjske godine skoro sva župa Sv. Martin pod Okići prvi put proslavila blađan Srca Isusova u sam peštač. Gospodin je župnik dva puta u propovijedi pripravljao narod na taj blađan, te im oglassio, da će biti procesija ka kapelici Srca Isusova u Rakovpotoku. Narod se je najpripravljije odazvao, samo su neki pitali: „Ta, kada će to biti?“ — jer veći dio ne zna čitati, a nije niti u svakom koledaru zabilježen blađan Srca Isusova. I evo, već je došao dan prije željno očekivanoga blađana. Ali gde žalosti: skoro cijeli dan kiša, pa kiša! Bude li i sutra kiše, nema procesije! Teške li

brige za štovatelje Srca Isusova! Koliko se je uždala, koliko molitava vinula k nebu! I Bogu hvala, sutra dan osvanuo krasan — ko od Boga dan. Mala, no milovidna kapelica Srca Isusova u Rakovpotoku naktita se i uresila kao zaručnica, koja željno očekuje posjet zaručnika nebeskoga. I došao je! Evo, oko 9 sati pomoli se lijepa procesija iz župne matice, sa zastavama, moleći i pievajući pohožne pjesme. Namah zvonice na kapelici miloglasno zazvoni kao pozdrav zaručnice, a mužari silno zagruvali kao gromki „živio!” veselih svatova. — Sad je bila propovijed i sveta misa, pod kojom se je školska mladež pričestila. U 11 sati opet propovijed, opet sveta misa. — Kad su neki revni štovatelji Srca Isusova narodu govorili, neka taj dan ne radi, neka ga sa svijetom posveti Srcu Božanskemu, onda su neki klimali glavom, te rekli: „E, kad bi to bilo u nedjelju, ali ovako teško — u radni dan.” Ne ipak se je veliki dio drage volje odazvan. — U nedjelju iznova se je narod jatio oko naše mile kapelice Srca Isusova, u još većem broju no ikada prije. Nijesu to bili samo domaći župljanici, nego je došlo naroda i iz Samobora, Stupnika, Kraljeva, Sv. Nedjelje, Vrapča, a dvoje gospogje bili čak iz Sv. Ivana Željine. Rakovpotok taj je dan upravo pokazao lice kakova prošteništa. Amo oko licitara vesele se djeca, prebirajući svi rale, tamo u hladu posiedali odrasli, te se razgovaraju i zabavljaju. Cijeli je dan narod ostao oko kapelice, te se tek pred noć razišao, okrijepljen dušom i tijelom. (M. T.)

22

Iz suđanstva k slobodi.

Prijovijeda nam jednu obraćenica Srca Isusova u jednom bosanskom gradu:

Bila sam u mladosti prihreno pobožna, dok sam bila uz svoju dobru majku. No dogde čas, kad sam je morala ostaviti, da si služim kralj u tugiem svjetu.

Majka mi je na rastanku plačući priveživala na dušu, neka nikada ne zaboravim na dragoga Boga, neka um se svaki dan molim. I ja sam joj to opet i opet obećala.

No kad sam bila daleko od nje; kad sam u tugiem svjetu mlada i neiskusna pola među opake liude; kad sam oko sebe vidjela i čula toliko zločestih primjera; onda ne bi dugo,

a ja počeh zapuštati svagdanju molitvu, nedjeljnu sv. misu i svete sakramente. Od zla išlo na gore, od manjih grejha padah u sve to veće. Sad crkvi više nij blizu. Nečisti duh tako je oblađao sa mnom, te sam izgubila svaku nadu, da bих opet mogla stresti sa sebe one teške verige, u koje me je sputan.

U tako žalosnom stanju živjela sam kojih petnaest godina. Premda u grejhu nije sam našla nikakva zadovoljstva, već samo gorkog razočaranja, nemira i zdvojnosti, to se ipak ne mogoh odrvati iz sramotnoga sužanstva vrâđeg.

Rokovpotok, procesija na blagdan Svetog Isusova 1909.

No Prevreto Srca Isusovo, na koje sam posve zaboravila, nije ipak zaboravilo na mne, nije me zapustilo. Ono mi je slalo neke dobre duše, koje su me stale poticati na dobro. Tako mi je opet nekoga dana pobježna jedna osoba prijavljedala, kako u jednoj crkvi u našem gradu ima svećenik, koji zna vrlo lijepo propovijedati; neka ga ipak idem jedan put slušati. Dakako da sam ja odmali razumijela, kamo ona smiera, pa joj oštro odsjekoh: „Znajte, da nema toga svećenika na zemlji, koji bi mene mogao zanimati. Meni je dugozasno slušati, što popovi prodiču.” No ipak, kao za sprđnju,

pitah ju: „Pa gdje je ta crkva?“ — jer premda sam već više godina živjela u onom gradu, u kojem imaju samo tri katoličke crkve, ipak nijesam za tu crkvu niti znala. Zatim još pitah: „U koliko je sati propovijed?“ A ona mi ljepe kaže: „Svake nedjelje u 3 sata poslije podne.“ I tako se rastanemo. Ja opet živem u grijehu, ko i prije.

Dugo vremena iza tega — bilo je baš u prvu nedjelju mjeseca — dogle mi najednom na um, neka ipak jedan put idem u tu crkvu na propovijed i blagoslov. Bilo je pri tom nešto značajljnosti, a još više me gonila tajna neka milost Božja. „Pa hajde, da idem!“

Posve bladna srca doglem u crkvu.

Namah mi oko zapelo o jedan prekrasan kip Presvetoga Srca Isusova. Ne mogoli skimiti oka s njega. Čutjela sam u sreću neko gauće; bilo mi je, kao da me Presveto Srce milo poziva, neka mu se povratim. Što sam mu se bila izgubila.

Uto dogje svećenik, baš osaj isti, o kojem su mi bili govorili, i poče propovijedati.

Mene kao da nešto vuče van iz crkve. Možete si lako pomisliti, što je to bilo: nečastivi se hojao, da će izgubiti svoj plijen, svoju bijedu ropkinju. I malo da nije uspio, malo da me nije izvukao iz crkve. No opet se primirim i slušam dalje i tako ostanem kod čitave propovijedi sve do konca. Baš je propovijedao o Presvetom Sreću Isusovu. Njegove riječi tako su se mene kosnule, da mi se je srce sasvijem preokrenulo. A kako i ne bi? Ta, govorio je taj svećenik zaista tako iz svega srca, kao da se razgovara sa samim Presvetim Srećem. Ma bilo tvoje srce tvrgje od kamena — moralo se je umekšati.

Riječ u jednu: ja se skrušeno pokajah za svoje grijebе i odlučih, da će ih ispovjediti pred istim osim svećenikom. A tako i učinih. Stupila sam u ispovjedaonici plača, drhtava, kao nevoljnja sužnica, a izašla sam vesela i radošna; bilo mi je pri dišti tako lako, kao ptičci, koja je iz svoje tužne krijetke odletjela u zlatnu slobodu.

Od onoga sretnog dana ostavila sam se grijeha i počela opet krčanski život. Jedva sada čekam nedjelju, da opet slušam propovijed. K svetim sakramentima išla sam sve to češće, a sada stupam već skoro svaki dan k stolu Gospodnjem. Sada mrzim ono, što sam prije ljubila, a ljubim ono, što sam prije mrzila. Prezirem svijet i taštine njegove, odu-

ravom svaki grijeh, ljudim krepot i čistoću, rado, vrlo rado čitam dobre knjige. I Glasnik Srca Isusova sve od onda držim, te u njem nalazim naiveću slast.

Evo što sve može riječ revnoga propoviednika, žarkoga štovatelja Srca Isusova. Ja se ne ču prestati svaki dan za njega moliti, da bi on šod mnogo izgubljenih ovčića doveo na pravi put, ter jednoč sa svim onim dušarima, što ih je istrgnuo iz raja paklenog neprijatelja, u vječnom rajskom veselju hvalio i slavio Presveto Srce Božanskoga nam Spasitelja!

Dopisak uređništva. Ova ganutljiva pričovijest, dragi čitatelji, opet nam potvrđuje dva obećanja Srca Isusova. Što ih je dalo blaženoj Margariti Alakok:

1. „Gdje se god izloži i stane slika Srca možega Božanskoga, tu će ja obilno izliti blagoslov i milost svake ruke; osobito će njome ganuti bešćatna srca ljudi.“

2. „Oni, koji rade za spas duša, znat će ganuti i najkoracijija srca; a raditi će s uspjehom divnjem, budu li sami proniknuti nježnom pobožnošću spram Srca možeg Božanskoga.“

Još neštol. Ona bijedna rosploha vraka ne bi se možda obratila ni do dana današnjeg, da se nije našlo dobroi duša, koje su je nagovarale na dobro, osobito na slušanje propovijedi. Nastoje i vi, dragi čitatelji, da pomazećete Sreću Isusovu obraćati grčke. Ničim ne možete Srce dobrog Pastira više razveseliti, ničim si ga ne možete više zadužiti, bolje zadovoljiti za svoje grijeha i stalnje obezbijediti spas vlastite si duše.

Isis misijonara iz Afrike

Evo nam se opet javlja misijonar o. Bernard Kohnen, iz Družbe Sinova Srca Isusova, bivši seminarac u Travniku u Bosni.

Prehodavivši lanjske godine neko vrijeme kod kneže u Bosni i nekoliko vrlo ugodnih dana u bijelom Zagrebu, evo se opet povratih među svoje Crne. Kao starješina naše misijonske postaje Attigo-Fonga na bijelom Nilu, iman dosta brige i posla s našim divljim šiluk-crncima.

Dosada sve dobro, no što nas čeka, to Bog zna. Čuje samu! Neki dan dogje k meni zapovjednik male vojničke posade — muhamedovac. On mi saopći, da ima nalog od sirdara (engleskog guvernera), da izvježba vojnike, kako će braniti našu misiju u slučaju, da u ove krajeve navale susjedna plemena ili fanatični Kordofan. Našu misionsku kuću izabroše za tvrgjavu. Ona je čvrsto iz opeka sagragljena, a na krovu ima sve naokolo pol metar visok zid. Načinimo ga, da nam vjetar ne bi odnio krova. Taj je zid vojnicima vrlo dobro došao; za njim su lijepo zaklonjeni, te mogu na sve strane pucati. I tako zapovjednik razmjesti po našem krovu svojih dvadesetak vojnika, označivši svakomu mjesto, što ga ima braniti, te se martijivo vježbaju.

No zar nam doista prijeti kakova pogibeli? — Tko bi znao. Bilo što bilo, u najgorem slučaju neprijatelji će nas mačem sasjeći, kopljem probosti, puškom ustrijeliti, nožem zaklati ili na koji drugi način spraviti u drugi svijet. Pa neka, ako je volja Božja! Za mene lako: neba mi ipak ne može nitko ugrabiti bez moje privole. Ali naši Crnci, naši ijadni i prejadni Crnci? — Nijesmo ih još niti pokrstili! Koliko smo već godina među njima, koliko im govorimo, pa im još ne ide u njihove crne, tvrde glave i još crnja i tvrgja srca, da im se je brinuti za spas svoje neumre duše!

Ali ne smijemo zato klonuti duhom! Samo junaci naprijed! Sunce istine Božanske pomalo će ipak pobijediti! Samo molim drage čitatelje Glasnika, da se koji put u svojim pobožnim molitvama i mene i mojih Crnaca sjete.

Presveto Srce Isusovo, smiluj se bijednim Crncima!

Molitvena vojna za obraćenje Crnaca.

„Družba svetoga Petra Klavera“ svake godine pozivaje prijatelje katoličkih misija, da pred blagdanom „zaštite svestra Josipa“ učine devetnicu za obraćenje Crnaca. Potom će se ta devetnica ove godine držati od 8. do 16. travnja uključno. „Otpušnja Božanskomu Srcu za Crnce u Africi“, koja se u to ime svaki dan devetnice moli, dobiva se besplatno i franko, kolikogod tko zatraži, bilo u hrvatskom, bilo u kojem god drugom jeziku. Tko želi, neka se izvoli obratiti na adresu: „Slavna Marijina kongregacija gospogia, Zagreb, Pahotičeva ulica 33“.

Zahvalnice.

~~■ Zahvalnice treba da su potpisane polpuštinim imenom i adresom, može ih ne malemo nikako učiniti.~~
Uredni.

Za bolesno dijete.

Piše nam učitelj iz Bosne: Mojega jedinca, dvo-godišnjeg sinčića, spopala teška bolest. Zaledu vješta pomoć našega liječnika, zaledu požrtvovna majčina njega, zaledu poput sata točno izvršivanje liječničkih propisa: dijete od dana do dana sve više ginulo i venulo. Kad iza mjesec dana jednoga petka navečer mališ stao hladnjeti, uđa mu nemocno klonula, usne mu ponodrile, tek još sumornim očima micao amo tamno, a poput voska žuta boja zamijenila patničko bijedilo. Časak još — mislili smo — i rastat ćemo se s njime, ostati zavijek bez njega, tek pred prijestoljem Svevišnjega imat ćemo angjelčića. Pritisnuti teškom boli, gušeći se u toplim suzama, zovnusumo još jednom liječnika. On na našu još veću bol i tugu prouagie, da mu i bilo sve slabije i sporije kuca . . . „Jedino mu još Gospodin Bog može pomoći, jer ljudski um i moć tu ne mogu ništa više“ — bile su kobne riječi gospodina liječnika. Otkako je naš jedinac bio bolestan, utiecao sam se vrućom molitvom Bogu i blaženoj Djevici Mariji — no taj čas padoh na koljena, učinih zavjet na čest Srcu Isusovu, a usto odlučiti se javno zahvaliti u Glasniku. I gle, dijete se je počelo pomalo vraćati k svijesti. Sutradan, za vrijeme svete mise, što sam mu za sinčića dao prikazati, ista se je navala bolesti (kriza), no zadnji put, povratila. Odonda je krenulo na bolje. Napokon do ljeta posve je ozdravio. Tuge i žalosti je nestalo, tek zahvalni uzdasi vinuli bi nam se iz grudiju, hvaleći Presveto Srce Isusovo, kad smo gledali, kako nam sinčić opeta poput srnčeta veselo skače, preko dana se raduje životu, a obnoć mirno i spokojno spava.

Jedan priglednik finansijske straže piše nam iz Bosne: Moja supruga bila je na smrt bolesna, a mala kćerkica Anica patila od grčeva. Liječnik propisao lijek i za jednu i za drugu. Suprugi imao sam dati neki smrtonosni otrov (lisol), tek malu žlicu na litru vode. Ja satrven žalošću zamijenim jedan put lijek, te pružim kćeri cijelu žlicu čistoga smrtonosnoga onog otrova. „Na ti, Anice, pij!“ Anica, okusivši otrov, u isti je čas zamrla. Opazivši, što sam učinio, odmah pozvah liječnika, koji se je slučajno u bližem selu desio.

Liječnik, pregledavši malu, izjavlja, da tu nema ni lijeka ni pomoći. Isto mi sutradan potvrdi, dodavši, ako bi mala ipak ostala na životu, da bi barem ostala nijenna. Ja, videći, da pomoći u ljudi nema, utekoh se Presvetomu Srcu Isusovu za bolesni suprugu i kćerku, zavjetovavši, ako mi ozdrave, da će danj odslužiti tri svete mise zahvalnice, postiti godinu dana ponedjeljak i javno se zahvaliti u Glasniku. I moja bi molitva — na čudo liječniku — potpuno uslišena. Anica je već za deset dana ozdravila, a i supruga mi se pomalo oporavila. Stoga iz dubine srca kličem: Hvaljenio i slavljenio budi Presveto Sreću Isusovo po sve višće! Amen.

Našli posao i zaslubu.

Bosna, Radnik sam, bravar po zanatu. Naporan je to posao, a kako sam ja već tri godine poboljeval, morao sam ga napustiti. Uzdao sam se u svoga zeta, koji ima moju jedinicu za ženu, a dobro stoji. Mislio sam, da će se on smilovati meni i mojim strmošnjim roditeljima i mojoj dječici. Ali se ljuto prevarih. Tvrdо srce nema smilovanja. Ravno godinu dana obijao sam pragove, tražeći lakšu službu; poduzeo sam mnoga putovanja — ali sve bez uspjeha. Kad sam od bijede i tuge skoro već posve bio satrven, sjetih se napokon onoga, koji niti zadaje kapi svoje plemenite, Božanske krvj nije žalio proliti za nas bijednike. Započeo devetnicu na čast Srcu Isusovu, primivši svete sakramente. Jednoga jutra — bio je to treći dan moje devetnice — reči će mi mati: „Hoćeš li još tamo ići upitati za posao?“ A ja, premda nijesam imao nikakove nade, ipak, da majci ne činim preko volje, obećah: „Hoću.“ Namah se spremih na put. Kad tamo, a ja odmah dobih posao, da si holje nijesam mogao zaželjeti. Sedmi dan devetnice već sam ga i nastupio. Po svojem obećanju javno se zahvaljujem, kličući: Hvala po milijun puta Presvetomu Srcu Isusovu! Svakomu bijedniku, osobito braći radnicima, koliko sto i sto puta u bijedu i nesreću padaju, dajvikujem: Progrijte se psovke, čuvajte se socijalizam, daleko od vas ma i promisao, da bi vas on mogao spasiti — već se uzdajte u Presveto Sreću Isusovu! Ono je svemožno, ono je puno ljubavi, ono stvara čudesa! Bilo vam u pomoći, kao što je i meni bilo!

R e s i c z u (Ugarska). Zidar bez posla — šta ču, već put pod noge, da tražim kruha i zaslubbe. Novce, što sam ih imao, sve sam putujući potrošio, pa se već mnogo i zadužio. Na-

pekon dogjem i u Beč, ali i tamo tražim uzalud. U toj neprilici zavjetovalah Presvetomu Srcu Isusovu javnu zahvalu, ako mi pomogne. I gde već sutradan namjerih se na radničkog poslovogla, koji mi plati putni trošak, te me iz Beča dovede amo u Banat. No posao niti nije po volji. Opet se utekoh Božanskemu Srcu, a za malo dobih vrlo dobra i poštenu radnju. Komu da to zahvalim, već Presvetomu Srcu Isusovu!

Drenovac (Hrvatska). Pripe dvije godine i poi mužda me natjerala, da poglem u Ameriku, ne bih li štogod zaslužio starom ocu i ženi i djeci svojoj. Na polasku pogioh u hrvatsko svetište Presv. Srca Isusova u Zagrebu, da primim sv. sakramente i da sebe i rod svoj preporučim Božanskom Srcu našega Spasitelja. I gde, kako me je lijepo uslišilo Presveto Sree! Sretno stigh u Ameriku (Ohio Country); sretno nagioh dobar posao kraj tolike nestašice rada; sretno proboravih tamo preko dvije godine, prištediev više tisuća kruna; sretno se povratih u Hrvatsku, gdje prve korake svoje upravih u crkvu Srca Isusova, da iznova primim svete sakramente i da se predohrom Srcu Spasiteljevu zahvalim za udjeljenu pomoć.

U novčanoj neprilici.

Lošinj (Istra). Zapala sam u dugove. Imala sam naime dučan, pa predavala ponajviše na vjeru. Kad je trebalo platiti, svaki se izgovarao i zatezao dugom. A ja sad kako da isplatim trgovce? Moj muž niži ne sluti, u kakovu smo nevolju zapali: kako bi se ražalostio i rasrdio, kad bih mu to očitovala. U toj stisci obecih zahvalnicu Presvetomu Srcu. I ne progje niti godina dana, a ja se dugova riješih, da toga muž ni opazio nije. Hvala Presvetomu Srcu!

Virovitica (Slavonija). Bijah u velikoj brizi, da će izgubiti do dvije tisuće kruna u jednom trgovackom poduzeću. Za toliko naime kupio sam robu, a nijesam je mogao prodati. Napokon zavjetujem Presvetomu Srcu jednu sv. misu i javnu zahvalu, ako mi kupca nadjie. I ne bi dugo, a kupac mi preuze svu robu. Hvala zato i slava Presvetomu Srcu!

Zagreb. Kao siromak počeo sam svoj opančarski zanat. Nije to Šala. Koža je skupa, robe valja uvijek imati u zalihi, treba dakle novaca, a ja novaca nijesam imao. Morao sam se dakle zadužiti. No promet je bio slab, život je u gradu skup, i tako su se moji dugovi sve više povećavalii, te već iz-

nosili na hlijade kruna. Kako će se to svršiti? — Tada se sjeti Presvetoga Srca Isusova, te se svaki dan nisam preporučih, zavjetovavši devetnicu, mlodar i javnu zahvalu. I gle, dogje mi sretna misao: neki izum za opanke i sandale. Veselo se latih posla, izum si dade patentirati, a kasnije ga prodah velikoj tvornici uz dobre novce. Riječ u jednu: Presveto Srce Isusovo tako mi je blagoslovilo moj rad, da sam se u kratko vrijeme riješio dugova. Uvijek sam pripravan svakomu posvjedočiti, da svoju sreću i sadašnje blagostanje jedino zahvaljujem očitoj pomoći Presvetoga Srca Isusova, komu čast i slava na vječke!

Šveća po malo.

— Zagreb, hrvatsko svetište Sreća Isusova. U prvu nedjelju mjeseca siječnja bila je propovijed o Apostolskim molitvama. Nalo se je toliko novih članova unisalo, da se je broj njihov za mjesec dana više no potrostratio. Sada ih ima oko 400. — Blagoslov novoga kriknoga puta vrlo se je lijepo i svečano obavio u sobotu dane 12. veljače.

— Hodočašće. Revnioci kapucini na Rijeci povest će u srpsku hodočašće u Loreto, a u kolovozu u Lurd. Tko se želi priključiti jednomu ili drugomu od ovih hodočašća, neka se javi na adresu: Mnogo poštovan o. Bernardin Škrivanić, provincijal kapucina na Rijeci.

— Tinec (Dalmacija). Prigodom svetog postanskog mjeseca siječnja uvelo se je drestvo djevojaka za asketskim sv. pričest (100 članica) i vojska Sreća Isusova proti psovki, kletri i proklijanju (135 članova). Ova je vojska razdjeljena u osam četa, koliko je naime komšiluka (susjedstva), tako da svaki komšiluk ima svojega četovogu. Glasnik ima preko 80 pretplatnika. (I. M.)

Dopisnica uredništva.

— I. Č. Štihenik i drugi mat. Primili smo upotrijebljene poštanske biljege za katoličke misije. Lijepa je vaša revnost, ali nije bili srećne ruke. Već smo više puta pisali u Glasniku, da svaku poštansku bilježu valja odrezati sa širokim rubom naokolo, da se čitav poštanski žig (anthur, atempt) vidi, a nipošto ne valja poštanske bilježe odlijepiti ili ih ča jednu uz drugu priljepiti na komad papira. Time ste gotovo sve poštanske biljege lišili vrijednosti. Usto je bio posve suvišan trošak. Sto ste to postali preporučeno. Upozorujemo opet, da upotrijebljene razglednice puno više vrijede nego su upotrijebljene poštanske biljege, a najviše dakako vrijede bijeli novci, pa makar samo 10 filira! To sve neka stazi i drugima na ravnanje! Uredništvo i nadalje prima svaki dar za katoličke misije među poganim, pa ih svrsi dostavlja.

Deseta godišnjica hrv. omladine pod zastavom Srca Isusova.

Draga omladino hrvatska! Kako vas se je dojno poziv u zadnjem broju Glasnika, da što svećanje proslavite desetu godišnjicu svoje zavjere Presvetomu Srcu Isusovu?

O, ne sumnjam, da vam je miagano srce burno zakucalo od radosnog uzbujenja, što ćete se upravo vi, najmlajji sinovi i kćeri hrvatske domovine, tako svećano opet posvetiti Srcu Isusovu, te se poput vojske oduševljeno okupiti oko njegove dične zastave!

Još ste, istina, mlađi, još ste nejaki, još ste nesamostalni — no vi ste ipak uzdanica Crkve i domovine. S vama će nam, nadamo se, odrasti naraštaj oduševljen i junačan, koji će se pod slavnim stijegom Srca Isusova odložno boriti za krst časni i slobodu zlatnu, te će miloj nam domovini svanuti ljeplji dani.

St'leg Hrvata — Srce Krista:
Tu nam rudi sreća, spas;
Tu sloboda zlatna blista...

Na noge se, dakle, mila omladino hrvatska! S veseljem i radošću pripravljaj se na ovaj svećani dan! Nebo će i zemlja slušati tvoju oduševljenu zavjeru Presvetomu Srcu Božanskoga nam Kralja, a dušinam će strepit, videći, gdje se nad tobom vije pobedonosni stijeg nesavladivog dobitnika svijeta i pakla!

A sada da ti saopćim, kako priprava na ovo tvoje slavlje napreduje.

Središnji odbor:

U būelom glavnom gradu Zagrebu sastavio se je središnji odbor za sve hrvatske zemlje. Evo im imena:

Pokrovitelj:

preuzvlašteni g. dr. Juraj Posilović, nadbiskup zagrebački.

Predsjednik:

presv. g. dr. Ivan Krapac, posv. biskup i gen. vikar.

Potpredsjednici:

presv. g. dr. Gustav Baron, apost. prot. i kanonik,

presv. g. Matija Seigerschmied, apost. protonotar.

Tajnici:

mgr. dr. Mirko Dovranić, profesor i kateheta.

vlč. g. Bogoliub Stržić, profesor i kateheta.

Blagajnik:

veleč. i velesuč. g. dr. Stjepan Čukac, predsjednik katehetskog društva.

Ostali odbornici:

mgr. Ivan Piverić, kanonik.

preč. g. dr. Josip Lang, ravnatelj bogosl. sjemeništa.

vlč. g. Edmund Šlumpf, kateheta.

vlč. o. Kamilo Zabeo D. L., urednik Glasnika Srca Is.

Dne 10. veljače bila je pod predsjedništvom presvjetloga g. dr. Ivana Krapca prva velika siedница središnjeg odbora, kojoj su prisustvovali i mnogi katehete zagrebački.

Zastava.

Zastavu hrvatske mladine već su počele izragljivati časne sestre milosrdnice u Zagrebu, koje se u tom ne dadu ni od koga natkriliti.

Zastava bit će vrlo krasna i skupocjerna, sve čista svila i saho zlato. Na jednoj strani bit će slika Srca Isusova s natpisom: „Stjeg Hrvata — Srce Krista”, na drugoj strani slika bezgriješne Djevice s natpisom: „Rajska Djevo — Kraljice Hrvata”.

Ova će se zastava blagosloviti na dan samoga slavlja,

na blagdan Srca Isusova, u prvostolnoj crkvi zagrebačkoj, te će se onda u svečanoj procesiji nositi u hrvatsko svetište Srca Isusova. Tu će i ostati, te će uvijek biti na raspolaganje hrvatskoj katoličkoj omladini, kad god bude držala koju veliku vjersku svečanost ili gjački sastanak. Ma držao se takav sastanak gdje mu drago, zatražit ćete svoju zaštavu, i ona će vam se postati, te će vas sjetiti na zavjeru vašu Srcu Isusovu i odneseviti za vaše užvišene, svete ideale, u koje se borite.

Kad bude opet kojom zgodom krenuo hrvatsko hodočaće u Rim, ne će zaboraviti poslati sa sobom vašu zaštavu, da ju i sveti Otac papa vidi i blagoslov, dok će mladenačka grla zapjevati: „Do nebesa nek se ori...!“

Adresa.

Adresa, što će se tom prigodom u ime vjerne katoličke hrvatske omladine poslati svetom Ocu papi, bit će uz krasan umjetnički ures izragjena na pergameni i napisana u latinskom i hrvatskom jeziku, ne bi li se sveti Otac papa u svojim teškim brigama tebi veselio, tebe blagoslovio, te kojom očniškom riječi mi ustrajnost bodrio.

Sabirni arci.

Sabirni arci raspisati će se (ili su već raspisani) na sve župne urede, izložene kapelane, samostalne katehetice i učgajne zavode. Ne traži se od vas mnogo; dosta, ako svaki dadne po dva ili četiri filira. Glavno je, da svaki dadne, pa makar i jedan samo llirić. To nitl najsiromašnijemu ne će biti teško, a zastava bit će tako doista dar Srcu Isusovu od cijele hrvatske katoličke omladine.

Razumije se, da treba novaca i za adresu i za fiskanice; a bude li suviška, odredit će središnji odbor, u koje će se piemenu svtište upotrijebiti, kao na priliku za hrvatski katolički gjački pokret. Stoga se dakako osim daraka mladeži zahvalno primaju i dragovoljni prinosi odraslih.

Na sabirnim arcima svaki će vlastitom rukom napisati svoje ime, e se vidi, koliko se je od prilike hrvatske mladeži posvetilo Srcu Isusovu. Ispunjenoj sabirni arci kao i novci intam se poslati na blagajnika središnjeg odbora, osim ako bi diecezanski odbor odredio, da se to najprije njemu pošalje.

Adresa za blagajnika jest: „Veleučeni g. dr. Stjepan Čukac, Zagreb, Kaptol 6.“ Neka se na poštanskoj naputnici ne zaboravi napisati: „Za slavlje Srca Isusova.“

Preporučamo.

prigodom toga slavlja vrlo lijepu i mnogim slikama urešenu knjigu: „Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova. Spomenica i budnica.“ Stoji uvezana 1 kruna i 20 filira, posłom 20 filira više, a naručuje se kod „Slavne tiskare Antuna Scholza, Zagreb, Gajeva ulica 7.“

U ovoj knjizi ima povijest nezaboravnoga slavlja hrvatske omladine od godine 1900., kad se je prvi put svećano posvetila Srcu Isusovu, pa mnogo primjera, kako se je ta posveta u raznim mjestima proslavila. Tu ćete tako naći, što biste vi prema mješnim prilikama mogli učiniti, da ovo slavlje ove godine, ako je moguće, bude još ljepe, još svečanije.

Hrvatima u inozemstvu.

Ima hrvatske mladeži i u Americi i u drugim dalekim zemljama. Mi ih ovim putem lijepo pozivljemo, da bi se i oni priključili ovomu svehrvatskomu slavlju, osobito tamo, gdje ima hrvatskih škoja. Javite se odboru ili uredništvu, pa ćemo vam poslati cirkulara i sabirnih araka, kojiko budete zatražili. Požurite se, jer pošta dugo treba do vas! Neka svagdje, gdje god na svijetu ima mladih Hrvata i Hrvatica, oduševljeno odjekne pjesma posvetnica: „Do nebesa tek se ori!“ (Riječi i napjev ove pjesme s pratnjom ima u gore spomenutoj knjizi „Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova“. Poštarnica za inozemstvo iznosi 50 filira.)

Svi hrvatski katolički listovi i novine

smoljavaju se, da bi o tom slavlju pisali, pa im je slobodno preštampati dotične članke iz našega Glasnika.

Nadamo se,

da ćemo u slijedećem broju Glasnika javiti daljnih radosnih vesti. Sve dopise o tom zahvalno primu;

Uredništvo Glasnika Srca Isusova,
Zagreb, Palmotićeva ulica 33.

Izlazi mjesečno. Cijena 45 lipa, poltom 1—10
izlazaka po 80 lipa, 10—50 po 70 lipa, 50 i
više po 60 lipa. Za inozemstvo 1 K 20 lipa.

Uredništvo: Zagreb, Palpeševa ulica 38.

Uprava: Tiskara Antuna Scholza, Zagreb,
Gajeva ulica 7.

Broj 5.

Svibanj 1910.

Godina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za svibanj.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Svetost ženidbe.

Veličke tvornice i ciglane imaju vrlo visokih, jakih dimnjaka. Znade se pak dogoditi, da takav dimnjak treba posve obnoviti, da ga trebu povući i novi sagraditi. Sad kako će? Cigle jedne po jednu odstraniti, to bi stajalo puno i vremena i troška. Dosjetio se — čini mi se — jedan Američanin. Vade cigle s jedne strane temelja, te na njihovo mjesto stave jake drvene stupove. Onda ih dobro namažu katranom ili obliju kamenim uljenjem, ter zapale. Kako stupovi goru, dimnjaku na jednoj strani ponestaje uporišta, on se lagano nagnje, te onda velikom silom sruši.

I društveni poredek možemo prispodobiti s takovom visokom gragjevinom. Tisućljeća radio se, uvođio se zakon po zakon, običaj po običaj — slagao se rekao bili kamen na kamen, dok se nije zgrada podigla do sadašnje zamjerne visine. A sav je ovaj današnji društveni poredek — kršćanski. Još uvjek svetkini se nedjelja, stave se Bržić, Uskrs, Duhovi i drugi kršćanski blagdanii; još uvjek se znade, da su ljudi među sobom jednaki, te da nije slobodno učiniti koga robom drugoga; još uvjek se polože kršćanska zakletva pred sudom.

ili kada tko nastupi visoku službu; još uviјek se djeца krste i u kršćanskom vjeronauku poučavaju i tako dalje.

Što bi radi neprijatelji kršćanstva?

No evo, imade dandanas mnogo zakletih neprijatelja kršćanstva. Ovi bi htjeli, da unište sve, što je kršćansko, i da mjesto njega uredi posve pogansko društvo, kojemu bi na čelu bili bezbožci i slobodni židari. Oni bi htjeli, da izbace sve raspele iz škola, sudišta i stanova; htjeli bi, da uklone sve svete slike, da uzgoje djece u mržnji proti vjeri, a kršćane, koji bi ostali vjerni, da učine svojim robljem. Riječ u jednu, oni bi htjeli, da život i društvo tako uredi, kao da nije nikada Isus Krist bio na svijetu.

Ali nije to lak posao! Što su stoljeća sagradila, to se ne da za jednoga ljudskoga vijeka razgraditi, ako hoćeš kamen po kamen, biva jedan kršćanski običaj za drugim, odstraniti. Sjetili se tomu neprijatelji kršćanstva, pa sada hoće, da unište sam temelj kršćanskoga društvenoga poretku, pa će se onda sam od sebe raspasti.

Sad s koje strane da potkopaju temelj? Ta, temelj kršćanskoga društva ima raznih strana, kanoti crkveno poglavarstvo, kršćanske istine, kršćanske zakone i tako dalje. Jedan je pak poglaviti dio temelja: kršćanska ženidba. Jer sve dok ženidba ostane kršćanska, sve dok se djece uzgajaju u kršćanskom duhu, te vjeru u Boga, u nebo i pakao s majčinim mlijekom sišu, ostat će svijet kršćanski. No kada bi ljudi i žene bez ženidbe vodili slobodan život kao životinje; kada oni ne bi više mogli dobiti odriješenja, jer ne će da se ostave takova bezakonia; kad ne bi više marili ni za Crkvu ni za vjerski uzgoj svoje djece, kad bi ih nasuprot u bezbožtvu uzgajali, e onda bi naravno odzvono kršćanstvu. Toliko pogana ne će da se obrati samo zato, jer ne će da obuzdaju svojih strasti, ne će da se podvrgnu svetim zakonima kršćanske ženidbe. Pa i kod izobraženih naroda u Evropi i Americi u mnogim je krajevima kršćanski život spao na najniže grane upravo zato, jer se tamo ništa više ne drži do svestnosti kršćanske ženidbe. To se najbolje vidi u Francuskoj. Tamo novovjekovo poganstvo sve više preotimlje maha, jer su ljudi velikim dijelom tako iskvareni, te ne će više da znaju za svetost kršćanske ženidbe, ne uzgajaju više djece po kršćanskom zakonu i čudoregu.

Evo kako je svetost kršćanske ženidbe doista jedan od poglavitih temelja kršćanskog društvenog poretku.

No nikamo lakše podmetnuti vatru, nego na ovu stranu temelja. Dosta buditi strasti i putene poхоте — i vatra plane.

Evo, što namjeravaju neprijatelji kršćanstva. Pače oni već živo o tom rade. Oni nastoje, da protare državne zakone, kojima se ništa nerazrešivost kršćanske ženidbe. Kad jednomu mužu žena oboli ili mu se više ne svigja, neka ju slobodno može ostaviti na cijedlju, te uzeti drugu; pa i ženi neka je slobodno, da se zaljubi u drugoga, te s njime žive. Piše se u tisućama knjiga i novina, da je kršćanska ženidba zastarjela uredba, do koje samo još ograničeni, natražnjački ljudi drže. Prelubočinstvo brani se kao posve naravna, opravdana stvar, ili se čak i hvali i uzveličaje. Nećudorednim romanima i miliunima nepristojnih slika hoće se, da zarana otme mladeži svaki stid, no bi li se što prije podala strastima, te na kršćansku ženidbu više niti ne mislila. I tako se sa svih strana uz smijeh i viku donose gornje haklje, podneseće se vatra, pa kad bude oganj putenih strasti uništilo jaki stup kršćanske ženidbe, onda se mora čitava zgrada kršćanskog društvenog porekla na radost pakla i njegovih ortaka stropoštati. Evo, za čim idu!

Što da radimo na ustuk?

Što sad valja činiti na ustuk proti ovom bezbožnomu nastojanju?

Treba da se svim katolicima dozove k pameti i u savmah naglasi svetost ženidbe.

Znadu istina katolici, da je ženidba sakramenat, ali dubljeg razumijevanja obično nemaju. Kada sam ja jedan put u propovijedi rekao, da ču još više puta govoriti o ženidbi, onda je poslije u čudu pitala jedna žena: „Ta, zar se o ženidbi smije ča s propovijedaonicice govoriti?“ Ona zacielo nije imala ni pojma, kako je sveta stvar ženidba. A tih ima mnogo. Stoga me lijepo poslušajte, dragi čitatelji, pa ču vam to ukratko rastumačiti.

Već u starom Zavjetu prispolabljao se je odnos između Boga i izabranočnog naroda ženidbi; još je više pak u novom Zavjetu odnos između Krista i Crkve kanoti uvišena ženidba. Krist je zaručnik, Crkva zaručnica. Kao što je Eva izazala iz boka Adanova, tako i Crkva iz boka drugoga

Adamu, kad je on na križu visio, te mu je iz otvorenoga Pre-svetoga Srca protekla krv i voda. Kao što kod istočniaka zaručnik zaručnicu kupi, tako si je i Krist Crkvu kupio cijenom predragocjene krvi svoje. I on je ljubio Crkvu neizmernom ljubavlju; on je za nju radio, za nju i život svoj položio. Crkva je zaručnica Kristova; od njega ima svoju ljepotu, njegovim se milostima resi i kiti, kako bi mu što više mogila, te samo za njega žive.

A sada pazi! Bračna sveza, što spaja muža i ženu, ima da bude slika odnosa između Krista i Crkve. Muž treba da ljubi ženu, kao što je Krist ljubio Crkvu; muž neka za ženu radi, neka je pripravan za nju i život položiti. Kao što je Krist glava Crkvi, tako je i muž glava ženi; no zato neka njome ravna s blagosti i dobrotom, a ne s obijesti i strogosti. Kao što Krist Crkvu vodi i oda zla brani, tako valja, da i muž vodi i brani ženu. Kao što Crkva ljubi Krista zaručnika, te mu se u svemu pokorava, tako valja, da i žena muža ljubi, da mu bude pokorna, te njegovu volju vjerno i od srca vrši. Kao što je sveza između Krista i Crkve nezadrživa, tako i ženidbena sveza, doklegod bračni drugovi živu. Kao što si je Krist samo jednu zaručnicu odabrao, tako može i muž samo jednu ženu imati, i ne može mu druga nikako biti zakonitom ženom. Kao što se Krist sa Crkvom zaručio, da ju učini plodnom majkom djece Božje i da ih s njom uzgoji za život vječni, tako je i prva svrha ženidbe, da kraljevstvu Božjemu umnoži broj članova, koji će se vijekom u Bogu radovati.

Evo kako imaju ženidba u svemu biti živa slika i prilička odnosa između Krista i Crkve. Kada ženici pristupaju k oštaru, te si vjernost obećaju, onda time izjavljaju, da hoće sklopiti onaj sveti savez, koji ima da predoči svezu između Krista i Crkve. Da bi se pak muž i žena mogli onako vjerno, čisto i postolano ljubiti kao Krist i Crkva, zato su sa sakramentonim ženidbama skopčane i sve milosti, što su potrebite za tako svestalež.

O da bi svi ženidbeni drugovi ovako živeli, kako bi se što više približili praliku svake ženidbe! O da bi svi mlađići i djevice, kojino žele jedan put stupiti u ženidbeni stalež, uviđek ženidbu ovako shvaćali, kako ju je Krist ustanoval! Ženidbeni je stalež svet, od Isusa posvećen. Drži li se do njegove svetosti, posvetit će se ljudsko društvo, jer je ženidba rasadnik ljudskog roda.

Po kršćanskom shvaćanju ženidba naliči na odnos između Krista i Crkve — po shvaćanju neprijatelja kršćanstva ženidba stoji samo u tom, da muževi i žene među sobom živu kao životinje. Pobjedi li dakle kršćansko shvaćanje, onda će se ljudsko društvo posvetiti i k Bogu uzdizati — pobijedi li shvaćanje neprijatelja kršćanstva, onda će se ljudsko društvo poniziti i poživinjiti.

Molimo stoga, osobito kroz ovaj mjesec, Presveto Srce Isusovo, pa i radimo, što možemo, da pobijedi užvišeno kršćansko shvaćanje o ženidbi. (E. Spr.)

— * * * —

Deseta godišnjica hrvatske omladine pod zaštitom Srca Isusova.

Radosne vijesti.

Draga omladino hrvatska! Priprave za tvoje veliko stavlje uvelike napreduju. Evo ti opet nekoliko radosnih vijesti.

Naredba hrvatske vlade.

Visoka hrvatska zemaljska vlada, odazvavši se molbi središnjeg odbora, izdala je dne 22. veljače 1910. pod brojem 4851., naredbu, u kojoj doslovce veli:

„... Budući da ova skroz religiozna svečanost među katoličkom školskom mladeži sa pomenutom svrhom može djelovati odličnim načinom na učvršćenje vjerskih odnošaja i osobite odasnosti prema katoličkoj Crkvi i sv. Ocu papi kao predstavniku velike katoličke zajednice, nalazi kr. zemaljska vlada, odio za bogoštovlje i rasjavnju, odrediti:

1. Na dan 3. lipnja 1910. imati sva katolička mladež sviju učevnih zavoda kraljevine Hrvatske i Slavonije praznik. Poslije sv. mise imati će vjeroučitelji (učitelji) školskoj mladeži protumačiti znamenitost i svrhu toga blagdana.

2. Učiteljstvo i školska mladež sviju učevnih zavoda kraljevine Hrvatske i Slavonije može ove godine među katoličkom školskom mladeži u pomenutoj svrhi sabirati dragovoljne prinose, koji će se uručiti ravnatelju zavoda (ravnateljem učitelju, vjeroučitelju, učitelju), a ovaj dalje odboru

za proslavu obljetnice Bož. Srca Isusova, koji će biti dužan, da od pojedinih škola sabrane prinose javno proglaši..."

Primjeđe d b a. Sabirni arc za zastavu Srca Isusova, za adresu sveciomu Ocu papi i za ostale velike troškove ovoga slavlja, već su razasiani ili će se doskora razaslati. Tko ne bi doista dobio tih sabirnih araka, tko bi još više njih trebao, neka se slobodno obrati na „Središnji odbor za slavlje Srca Isusova, Zagreb, samostan milosrdnica“; sakupljeni pak novci neka se što prije pošalju na adresu: „Veleučeni g. dr. Stjepan Cukac, Zagreb, Kaptol br. 6“ s primjedbom: „za slavlje Srca Isusova“.

Nadbiskupija zagrebačka.

U nadbiskupiji zagrebačkoj podijelit će se za petak 3. lipnja oprost od nemrsa, dakako u nadi, da će uz svoju milu uzdanici i sav narod od drage volje svetkovati blagdan Srca Isusova.

Knjizica „Slavlje“.

Izaći će i krasna prigodna knjizica: „Slavlje hrvatske omladine godine 1910.“ Evo vam u ovom broju Glasnika nekoliko stranica, iz kojih možete vidjeti, kako će lijepe biti cijela knjizica. Izdat će ju „Središnji odbor“ za to slavlje, a bit će gotova oko 1. svibnja. Bit će urešena i lijepim slikama, a osobito divnom omotnom slikom u živim bojama. U dodatku bit će sve potrebite molitve i pjesme za tu svečanost. — Cijenu vidjite na omotu Glasnika. — Može se naručiti: 1. kod „Središnjeg odbora za slavlje hrv. omladine“, Zagreb, samostan milosrdnica; 2. kod „Tiskare hrv. katol. tiskovnog društva“, Zagreb, Kaptol 27.; 3. kod „Tiskare Antuna Scholza“, Zagreb, Gajeva ulica 7.

Kada i kako da bude ovo slavlje.

U sam petak.

Ako je ikako moguće, priredite ovo slavlje na sam blagdan Srca Isusova, u sam petak, dne 3. lipnja.

A i sav hrvatski narod molimo, da bi se radosno priključio ovomu slavlju mile svoje uzdanice! Bacite motiku u kruh, obucite se svećano, pođite u crkvu, budite svjedoci, kako se omladina vaša pred oltarom posvećuje Srcu Isusovu, pa se i vi sami s njom posvetite! Evo vam krasne prigode, da se po vrućoj želji mnogih naših biskupa, pače samoga Bo-

žanskoga Spasitelja, na Srce Isusovo uvede dragovoljni lagdan!

Ako se ne biste mogli odlučiti, da Srcu Isusovu posvete cijeli dan, a ong priredite slavlje dosta rano ujutro, te idite na posao tek iza svršene svečanosti.

A gdje ne bi ni to bilo moguće, bolje, da se cijelo slavlje odgodi do nedjelje, jer bi svakako trebalo, da i odrasli, da cijeli narod toj svečanosti prisustvuje.

Samo slavlje.

Glavno je dakako, da se ti, draga omladino hrvatska, odlučno i svečano posvetiš Božanskomu Srcu Isusovu, s tvrdom odlukom, da ćeš mu dovileka ostati vjerna. Molitvu za tu posvetu, kao i pjesmu posvetnicu, naći ćeš u knjižici "Slavlje".

No da se dostoјno pripraviš na taj znameriti čin, očisti si prije srce u svetoj isповijedi, te primi pobožno svetu pričest.

Ne valja zaboraviti, da dragi Spasitelji na taj blagdan traži i javnu, svečanu otpošnju za tolike njegovu Presvetomu Srcu nanesene uvrede. Ta, i mnogi izrodi hrvatskoga naroda, i iz redova same mladeži, ljuto vrijegaju Srce Isusovo! Kako će mu milo biti, kada mu za to vi ganuta srca svečanom otpošnjom podajete zadovoljštinu! Kako će vas za to blagosloviti!

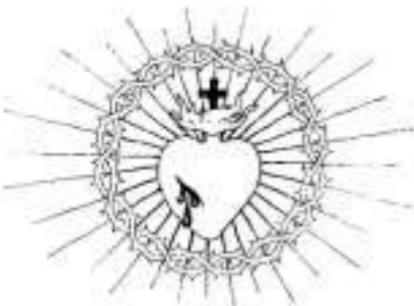
Lijepo bi bilo, kada bi se taj dan držala i svečana procesija! Čitavo vaše mjesto, selo ili grad, mogao bi se svečano nakititi, osobito mnogobrojnim hrvatskim trobojnicama, na kojima bi u bijelom polju bila slika Srca Isusova! „Stijeg Hrvata — Srce Krista!” — Djevojke, čujete li? Hajdete namah na posao! Pravite mnogo takovih zastava i zaščavica! Na svaku hrvatsku trobojnicu stavite Srce Isusovo s ranom, s križem, s plamenim, a naokolo trnova krunu i nekoliko zraka. (Vidi sliku!) A na prsa neka si svaki stavi kokardu, sličicu ili medaljicu Srca Isusova!

Možda bi se za tu procesiju na najuglednijem mjestu u selu ili gradu mogao prirediti oltar sa slikom ili kipom Srca Isusova, i tu, pod vedrim nebom, svečano izmoliti otpošnja, o kojoj smo gore govorili. (Dajte, ako je moguće, taj svečani čas ili procesiju fotografirati, pa pošaljite fotografiju uredništvu Glasnika!)

Ako niožeš, draga omladino, pribidi Božanskomu svojemu miljeniku i kakovu akademiju (svečanu besjeđu), gdje ćeš deklamovati i pjevati pjesme na čast Srcu Isusovu. Paće veći gjadi mogli bi držati i govore, te svoje dragove hodriti, da se pod zastavom Srca Isusova junački bore „za krst časni i slobodu zlatnu“!

Draga omladino hrvatska, upri sve sile, da tvoje slavlje ovaj put bude još ljepše i svečanije, nego li prije deset godina! Ti stojiš danas pod znakom borbe: no evo ti i znaka pobjede: Srce Isusovo! Njemu se posveti, njemu ostani vjerna — i pobjeda bit će tvoja! Ti ćeš biti spas mukotrpeć domovine!

Sreć pravila crveno;
plamenore crvene i žuti-
kaste;
krizle smugi ili malor crne;
trnovu šarmu smugla ili
zelena;
zrake zete ili zelene.

Slavlje hrvatske omladine godine 1910.

(Piše pjesnik posvetnici „Do nebesa u ek se ori...“)

1. Zlatna godina.

Zlatna je doista bila za te, zlatna omladino hrvatska, zlatna jubilejska godina 1900. Tada je na osvitu novoga stoljeća sunce Božansko, Srce Kristovo, zlatnjen tracima ljubavi i milosti svoje pozlatilo vrletne vise trojedne kraljevine Hrvatske. Te zlatne godine ti se odazva tajanstvenom glasu Kralja svih vjekova i naroda, Isusa Krista, koji dovikava svim mladim Hrvatinima i Hrvaticama: „Dijete moje, podaj mi srce svoje!“

Poziv taj odječnu gorom i dolom širem ljepe naše domovine i do dvjesti tisuća mladih Hrvata i Hrvatica s div-

nim oduševljem posveti zlatno srce svoje nažlatnijemu Srcu, Bož. Srcu Otkupitelju svoga.

Kao veličanstveni šum srebropjenog valovija s našeg Jadranskog mora šumila je tada na sve strane svećana za-vjetna pjesma nepregledne mlade vojske.

Do nebesa se je orio iz njihovih gradi gromki glas; jeknuće i rajske dvori, ter je nebeski Kralj s vječnoga prijestolja svog ponosno motrio tu mladenačku četu svoju i raz-dragana Sreca slušao, kako mu zanosno kliče:

Isukrste, Srcu tvom
S nama naš se kune dom:
Dušom, tielom viek sam tvój,
Za krst časni bijuc boj!

Slušao to Kralj slave silni i blagi, te izlio iz svoga Sreca obilan blagoslov na taj sveti zavjet.

Čuli to i puci širom svijeta, pa se divili tomu nevijej-nom prizoru i čestitali hrvatskomu narodu fako zlatnu, idealnu mladež.

Čuli to i oci naši, slavni nekoč mučenici za krst časni i slobodu zlatnu: i njihove kosti u grobu se razigraše, a bla-žena im duša u raju novom se radošću napojila.

Čuli to i oci naši i majke naše, što još među nama bo-rave dane zemaljskoga žiča, i srce im se rastapalo od milinja, a suze im orosiše lica.

Čuo to i Otar sviju nas, sv. Otac papa u Rimu Leon XIII., i njegovo se očinsko srce napuniло osobitom radošću, kako je to ponovno izjavio i vlastoručnim pismom potvrdio.

Ali čuli to i služe pakla kleta i kriknuše neki kao pomarni. Nego njihov krik se izgubio pred veličajnim skladom tolikih tisuća.

Zaista zlatnim slovima ostat će zapisana u povijesti katoličkih Hrvata godina 1900. Ne da se opisati ono velebno slavlje, što ga Velika Hrvatska, sa svojom omladinsom na čelu, priredj na osvitu dvadesetog stoljeća Isusu Kristu, Sinu Boga živoga. Na veliki blagdan Presvetog Sreca osvanuše sela i gradovi u svečanom ruku; zeleni slavoluci nosili na sebi pozdrav Vogji i Kralju Hrvata, milovidne zastave lep-šale na kućama i zvonicima, kao sljka veselja mladenačkih srdaca; u predvečerje i na večer toga nezaboravnog dana mnogi vrhunci gora slijevali u svečanom sjaju plamtečih kresova. Od grmljavine mužara razlijegala se brda i doline,

a radosni zvuci zvona miješali se s oduševljenim klicanjem i pjevanjem.

Nijedan kralj zemaljski ne doživlje takova slavlja od svojih podanika, kakovo te zlatne godine priredi zlatna mlada Hrvatska vječnom Kralju svome.

Izgledalo je to kao kakav sjajni triumf kojem slavodobitnom vojskovogji, a i bilo je tako. Nego bila je to prije svega svećana zavjera, što ju činila naša omladina svomu vrhovnom Vogiju, prije nego će pohitjeti pod Stijegom Presvetog Srca u sveti boj „za vjeru i dom“.

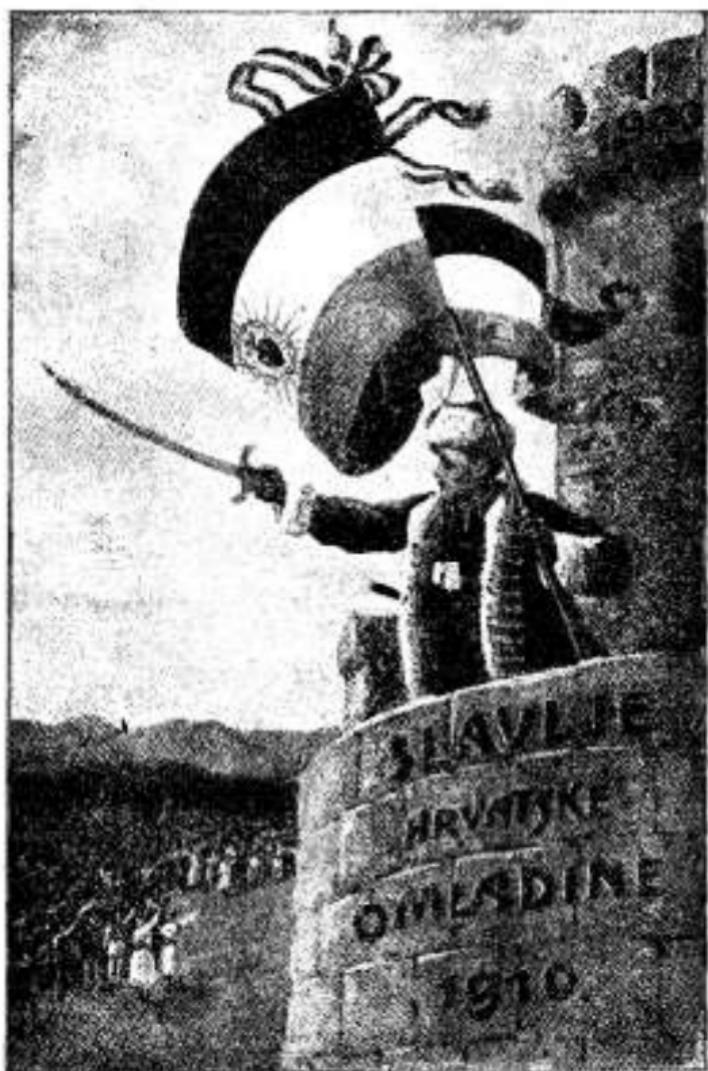
2. Obnova zavjere.

Slavni dalmatinski povjesničar sedamnaestog vijeka, nadbiskup Andrija Zmajević, pripovijeda, kako su naši god. 1683. natrag oteli Turcima grad Risan. On je sam bio svjedokom i sudionikom te sjajne pobede, sokoleći borce i dijeleći ranjenima posljednju utjehu. Iza osvojenja grada pretvori on jednu džamiju u katoličku crkvu. Odje se prije blijedi mjesec kočio, tu zablista sada znak našega spasa. Nad ulazom u bivšu džamiju dade postaviti u kamen urezan natpis: „Christus vicit“ (Krist je pobijedio). Naskoro ga zapade sreća, te je na bivšoj ercegovskoj džamiji dao uklesati: „Christus regnat!“ (Krist kraljuje). Na žalost ne ispunili mu se želja, da na barskoj napiše: „Christus imperat!“ (Krist caruje). (Sr. Vulović: Gospa od Škrpjela, str. 120.)

Mila omladino! I ti smiješ već na konci prve desetljetne borbe pod zastavom Presv. Sreća Isusova na mnogo mjestu zlatnim slovinu napisati: „Christus vicit!“

„Christus vicit“ trebalo bi napisati na čelo smionoj „Hrvatskoj“ i nezinoj žarkoj „Luči“; „Christus vicit“ na štitu junačkog „Donagoja“ i sjajnoga mu „Krijesa“; „Christus vicit“ na poletnu „Za vjeru i dom“ i na miomirisno „Proletno cvijeće“; „Christus vicit“ na medalice od 50 novih kongregacija Gospinih za mladež; „Christus vicit“ na stijegu nadobudnih hrv. kat. gvačkih organizacija i na pročelju njihovih kićenih listova. „Christus vicit“ valjalo bi napisati prije svega na srca tisuća mladih junačkih duša, koje se uza sve žestoke borbe ne iznevjeriše dičnom stijegu Božanskoga Sreća.

Da, Krist je pobijedio, pa i kraljuje i caruje u mnogim hrvatskim srcima svesinom ljudavlju Sreća svoga. Dostojno je dakle, da našegovu slavodobitnom Sreću ove godine po-

Omotna slika knjizice „Slavje hrvatske mladine god. 1910.“
— Ova slika bili će za tu knjizicu tiskana na najfinijem papiru u krasnim bojama.

„digre mlada Hrvatska prvi slavoluk s natpisom: „Slava Božanskom Srcu!“

„Slava Božanskom Srcu!“ neka se razliježe preko gora sve do mora širom naše mile domovine.

Iza pada i poniženja samovoljnog tlačitelja sv. Stolice, Napoleona I., povrati se u nečuvanom slavlju sijedi Pijo VII. iz pet-godišnjeg sužanstva u svoju državu. Na svom putu Italijom bio je često svjedokom, kako je radosno pučanstvo u vodu bacalo kumirne kipove obožavanog Napoleona. Kad se je 24. svibnja 1809. primaknuo svojoj prijestolnici, dočeka ga na „Ponte Molle“ gradsko izaslanstvo — crkveni i svjetovni odličnici — ter mu izjavlji odanost grada i obnovi zavjera vjernosti u ime svega naroda.

Sad pristupe k papinskim kolima svečano odjevena dvadeset i četiri odlična rimska mladića, ispregnū konje pa uz neopisivo klicanje nebrojenog mnoštva odvezu svoga kralja velesvećenika sve do velchrama sv. Petra, gdje se imalo svečano zahvaliti Svevišnjemu za pobedonosni povratak Namjesnika Kristova. S Angjeoske tvргie orio se prostranom Kampanjom gromotan rik topova, prekidajući radosno klicanje puka i svećenstva i veličajni sklad stotina srebrozvučnih zvona s rimskih zvonika. Sve se natjecalo, da svome vrhovnom gospodaru nanovo zasvjedoči svoju nepokolebitivu privrženost. Mnogima suze radosnice obliše lice, te od velika tronuća ne mogahu složiti svoj glas sa sveopćim veselim podvicipima.

Mila omilađino! Nešto slična očekuje ove godine od tebe tvoj nebeski Kralj-Velesvećenik. Pobacaj, gdje samo možeš, sve kumire Kristovih protivnika, pojmenice protučrvene i bezbožne listove i nečudoredne knjige.

A vi ponajplemenitiji mladići, vi cvijete hrvatske mladosti, vi sveučilištari i gornjogimnazijalci naši, postavite se poput onih odličnih mladića rimskih pred slavodobitni voz Kristov, pa povedite svoga pobedonosnoga Vogiju u sjajnom triumfu ulicama naših gradova, pa dovikujte svima: „Christus vicit! Christus regnat! Christus imperat!“ („Krist je pobedio! Krist kraljuje! Krist caruje!“)

Valia da u ime svega naroda javno i svečano izjavlimo nepokolebitivu vjernost onome, kome su tisuće pregja naših svoju divnu odanost vlastitom krvlju zabilježili.

U ovo zadnjih deset godina rekao bih podešeteru tražio:

se bijes Kristovih neprijatelja u domovini našoj. Podeseterostručimo i mi našu ljubav i oduševljenje naše za Presvetog Otkupitelja svoga. Na ovogodišnji blagdan Presv. Srca neka svata uzdanica Hrvatske što svećanje i odrešiti prosvjeduje protiv bezbožnih napadaia na nebskog vladara hrvatskog naroda. To neka bude i zadovoljština za tolike teške uvrede, što ih Bož, Srcu Kristova naniješe izrodi predigija kršćanstva.

Godine 1848., malo iza otvorenja hrvatskog sabora, bi slavni ban Jelačić i cijeli hrvatski narod podlo osamnaićen kod kralja Ferdinanda poradi nevjere. Na čelu posebnog izaslanstva poleti ban u Inzbruk, da uvjeri vladara o vjernosti i privrženosti svojoj i naroda svoga spram kralja i vlađačkog doma.

Postje audijencije kod kralja predstave se izaslanici takogje nadvojvodi Franji Karin, oču današnjeg nam vladara.

Jelačić opisa žarkim rječima položaj i želje Hrvata te njihovu nepronjenljivu privrženost spram dinastije. To je tako ganulo nadvojvodu, da su mu suze potekle niz lice. Ta, kako i ne bi, ta većina austrijskih naroda bila tada naoružanom rukom ustala protiv zakonitog vladara svoga. Nadvojvoda je tom zgodom više puta izjavio odbornu svoju osobitu naklonost; a pri rastanku im reče tronuto: „Srce mi je kod vas.“ (Sr. Hrv. pokret).

Pohiti dakle, mila mladeži hrvatska, polzti na blagdan Presv. Sreću pred priještođe našeg svetotajstvenog Vladara, da mi ispred svega naroda svećano zasvjedočiš vječnu oda-nost klienci oduševljenju:

Do nebesu nek se bri
Naših gradi groznički glas,
Neka jekne rajske dvori,
Nek nas čuje Isus spas:
Isukrsle, Srcu tvom,
S našim moš se kome doma:
Dolom telom vič sam tvor,
Za krst časni bijud boj!

Nema sumnje, da će taj izraz iskrene privrženosti milo se dojmiti premlostivog nam Vladara, pa da će on tebi, omladino draga, i cijelom plemenitom narodu našem deviknuti: „Srce mi je kod vas.“

Ali kod ovogodišnje slave ne smijemo zaboraviti, da mi još ni izdaleka ne stekosmo potpune pobjede. Žešće borbe čekaju na nas. Ove godine treba držati veliko ratno višeće.

Treba razgledati naše bojne sile, pretresti našu dosadanju takтику, ispitati naše pogreške, potražiti nova sredstva za sigurnije uspiehe, a nada sve treba da našu bojnu organizaciju opašemo što čvršćim vezom sloge i jedinstva. To bi bila zadaća za izaslanike svih naših omladinskih društava za slijedećih praznika.

Onda ćemo s obnovljenim silama i s pomlagnjem odusjevljenjem pohrliti hrabro pod pobjedonosnim stijegom Bož. Srca Isusova u boj sjeti „za vjeru i dom“.

3. „Stieg Hrvata — Sree Krista!“

Čarobna moć zastave.

Ili valida ne znaš, što je stijeg? A ti pitaj hrabre vojnike, što se oko njeđa kupe, čim odjekne bojne truhlike glas. Pitai, nek ti kažu, u štono upiru planiteće oko, prije nego će trgnuti britki mač na neprijatelja. Pitaj prva puščana zrna, kamo ono lete, kad se zametne kreševu ljuto. Pitaj četovogio, čime gledaju da rasplamte klonula srca svojih boraca. Gdje se vije bojna zastava, tamo bukti najžešća bojna vatrica. Ponajsrčaniji borci srđaju simeone u najveći organj, samo da ugrabe protivnički stijeg; ta oteti neprijatelju stijeg, velika je to slava, izgubiti ga, skrajnja sramota.

Što je barjak, nek ti kaže pjesnik:

Barjak nam je svete slike znamen,
Barjak sreće vojničeve čete,
Svetog gnjeva buktajući plamen,
Krila Božja, što nad vojskom lete.

Trnski.

Širom dalekog svijeta lepršaju lagani stijegovi i u miru i u ratu i na kopnu i na moru. Sve što hoće, da se za nj znade u svijetu, mora razviti svoj stijeg, na kojem gleda, da slikovito utisne svoje najviše ideale, što ga zanose i za koje se bori. Na stijegu čita borac minute borbe i pobjede svojih prega, dok njegov protivnik vidi na istome stijegu svoje poraze.

Koje čudo onda, ako tijekom vijekova zastave nimalo ne izgubiše od svoje čarobne moći!

Tamo dolje na Jadranu je to bilo 20. srpnja god. 1866. Naši žali nijesu nikad još motrili pred sobom strašnjegog pri-zora. Sukobili se „dalmatinski ribari“ sa silnom talijanskom mornaricom. S divljom rikom sipali topovi s obje strane organj

či olovo. Dok se je more silno bibalo, a lagje se tresle od gromovnog tuinja bijesnih topova, približi se talijanski „Pallestro“ k austrijskom „Ferdinandu Maxu“. Kad najednom zatreli se i poskoči smrtonosni Dalmatinac Nikola Karković iz Hvara, ter ugrabio neprijateljskom brodu zastavu i uz burni „živio“ naših mornara ponese je Tegetthoffu. Smjeli junak bi nakon pobjedonošne bitke predstavljen Njegovu Veličanstvu u Beču. Kralj ga poljival, i nadari i okiti mu junaka prsa zlatnom kolajnom. (Sr. Kuničić: „Viški boj“.)

Dakle još ne izgubi zastava svoje privlačive sile.

Krstoš-barjak.

„Vidite li tamu preko Alpa u Galiji mladenačkog cara, kako stupa na čelu svojih legija? Jesensko se sunce upravo spušta sa zenita, kad li eno Konstantin stane naglo i sva vojska s njime. Sve upire začuđeni pogled na vedro nebo, gdje se iznenada pokaza nad suncem sjajan križ s grčkim početnim slovima imena Kristova, unaokolo mu natpis: *TOYTSZ NJKA* (Time pobijedi!). S carem se je cijela vojska divila čudnovatoj nebeskoj pojavi. Nu poganski vladar ne može dokučiti, što bi značilo vijjenje; kad slijedeće noći javi mu se u snu Krist s istim znachenjem i kazao mu, neka sliku onog nebeskog pojava postavi na svoju bojnu zastavu.“*)

Tako i bì. Sad se mjesto ponosnog orla nad „znakom sramote“ blistalo ime prezrenog Nazarencu, koga su sve do sada rimski vladari s tolikim bijesom bili progoni.

Konstantinovi vojnici — većinom još pogani — pobite puni nepojmljivog zanosa za novim bojnim znakom. Pobijedosno projure gornjom Italijom, i eno ih pred „vječnim gradom“, pred prijestolnicom Konstantinova protivnika Maksencija.

Uzdajući se Maksencije u premoć svojih sila (imao je oko 200.000 vojske, a Konstantin jedva 100.000), vele, da ni ne htjede na čelu svoje vojske dočekati Konstantina.

Ali kad kasnije dogie, da bude svjedokom sjajnoj pobidi svojih legija, prenerazi se videći, kako mu vojska hježi.

*) Taj događaj napisao je Eusebij, biskup cesarejski, tvrdeći, da mu je to sam Konstantin pod zakletvom priopćio. Jamči nam zato i izgođitelj careva sinca Krispa: Laktancije, i osobito kršćanski pisac Artemije, koji je služio tada kao časnik u carevoj vojsci, te bio očeviđac one prikaze.

Od velike navale bijegunaca struši se drveni most, na kojem se nagje Maksencije, te i nega progutaju mrtvi vali Tibera 28. listopada 312.

Konstantin pod pobedonosnim stijegom Kristovim ogje slavodobitno u Rim, da iz tamnog podzemlja izvede djevičansku zaručnicu Kristovu, mučenicu Crkvu. Iza njegovih sjajnih kola nosila se glava razbludnog krvoloka Maksencija.

Od onog doba ne prestade se vijati slavodobitni krstašbariak. Ne obori ga ni staro paganstvo pa ni ratoborni islam. Svjedoči nam to veličajna povijest i križarskih vojna i višesoljetne borbe kršćanstva protiv polunjeseца.

Stijeg Srca Kristova.

Francusko „sunce“, Ljudevit četrnaesti, ravnao je tada udesom Francuske. Ali pod ovim „suncem“ počeo je „knez tmina“ spremati krvavu veliku revoluciju. Saveznici pak oštirili svoje oružje i rovali potajno pod prijestolom i oltarom.

Borbonsko gospodstvo imalo pasti, no nad Kristovim kraljevstvom bđelo je oko ljudne Providnosti. Nešto prije nego se imali pojavit glasnoće i apostoli revolucije Montesquieu (Monteskiö) g. 1689., Voltaire (Volter) g. 1694. i Rousseau (Ruso) g. 1712. klečala je nekoga dana god. 1673. skromna duvna Margarita Alacoque (Alakok) pred prijestoljem eulističnoga Kralja. On joj tada prvi put otkri tajne svoga Presvetog Srca. Margarinino je zvanje bilo, da priopći te tajne čovječanstvu. Osvodnik joj kaza: „Srce moje Božansko tako je puno ljubavi spram ljudi, da ne mogući dulje zadržati u sebi plam ove ljubavi goruće, posređovanjem tvojim mora da mu dade oduška i ljudima se obiabi...“ On ide za tim, kako reče, da u srcima ljudskim obori prijestolje sotonino, a osnuje tamo kraljevstvo Srca svoga, kraljevstvo čiste ljubavi.

Time on navješta nanovo rat „uboјici od početka“, Lucifer. Skromnoj djevici aruči svoj novi bojni stijeg, neka ga razvije i visoko digne, pozivajući sve pristaše njegove u sveti boj.

U prve redove te vojske naroda imao da pohiti narod Francuza, sinovi „prvorogiene kćeri“ Kristove. Svetogućemu ne treba pomoći mogućnika zemaljskih, ali on ipak šalje poziv i na premožnog vladara Francuza, Ljudevita XIV. 1689., upravo iste godine, koje se rodi bezbožnik Montesquieu. Djevica iz Paray-le-Moniala (parelementionala) imala poslati kralju

Gospodinov nalog, neka u čast Presv. Srca podigne hram, u kojem bi mu se sa cijelim dvorom svojim posvetio. Megju ostalim tražio je Spasitelj od Ljudevita XIV., neka znak njegova Bož. Srca stavi na svoje državne zastave. Uдовolji li kralj ovim zahtjevima, obeća mu Kralj vječne slave, da će njegovo svemožno Srce biti zaštitom i obranom njegove osobe i njegove zemlje protiv svih neprijatelja.

Nije poznato, zašto Ljudevit ne ispunjava želje Gospodinove. Možda se ne usudiše izručiti mu poruke od jedne nezнатне samostanke. No da je mogući Bourbonac izveo nalog nebeski, bi li tijek francuskog udesa bio nakon jednog stoljeća skrenuo niz onu vratolomnu vrlet u bezdani ponor paklenje revolucije? Zar ne bi valjda potomci Ljudevitovi i danas sjedili na prijestolju francuskom? Ali kad manno vijek, izakako Spasitelj dade Ljudevitu XIV. onaj nalog, buknu revolucija širom Francuske. Paklenski bijes, što ga bezboštvo i nečudorednost čitavo stoljeće kuhali protiv oltara i prijestolja, provali svom žestinom poput strašnog vulkana, da zatre svaki spomen na Kralja Nazarenu i kralja Bourbonca.

I pada Bourbonac Ljudevit XVI.; zar će i Nazarenac? Olava za glavom kotrlja se krvava ispod ljute gilotine; već bi mislio, odzvonilo je i Galileju. Ali ne čuješ ih bojnih poklika od omuda iz daljine? To sa ti hrabri Vandeci i Bretonci, što se puni svetoga gnjeva listom digoče na oružje za obranu svog zemaljskoga, a nada sve svog nebeskoga Kralja. Po zadnjoj želji nesretnoga Ljudevita XVI. Presveto Srce imalo im biti zaštitom i lozinkom u obrambenoj vojni. Njegova milovidna slika bila im je znakom ujedinjenja, ujutri bi nosili na svojen šeširima ili na prsim vitezkim. Na stotine tih svetih znakova orošenih mučeničkom krvju nalazio se na bojištu kod palih junaka proturevolucionjora. Padali su junaci i umirali pod stilegom Presvetog Srca; Bourbonca istina ne uškrissiše, ali zaštiće u srčima mnogih zemljaka svojih prijestolje Kristovo.

Slegli se krvavi vali divlje revolucije, a Presveto Srce poduze na novo osvajati srca Francuzra. Iza jednog stoljeća na najvišoj i najlepšoj točki glavnoga grada Pariza gradila je u čast Božanskog Srca divno narodno svetište „Gallia paenitens“ („raskajana Francuska“).

Slika Presvetog Srca ne dogje dakako na javni stijeg

republike, no za to bi mnogi privatnici narodnu trobojnicu ukrasili Presvetim Sretom Kristovim.

Kad su godine 1870. njemačke vojne sile nemilo prorijedile bojne redove francuske, ponude se slavni papinski zuavi, nekoć dobrovoljci papinske vojske, da će dragovoljno poteći u boj za obranu nesretne domovine. Na čelu im bio junakački puškovnik barun de Charette (čitaj: Šaret). Dodijeliše ih 17. vojnog zboru slavnoga generala de Sonisa. Ovaj dobi od pohodnika paray-le-monialskih divnu zastavu Presv. Srca s natpisom: „Srce Isusovo, spasi Francuskul!“ De Sonis ju povjeri piemenitim zuavima, a de Charette odredi za stjegonošu mladoga grofa de Verthamona, kojega je ta čast imala stajati života.

Dogje 2. prosinca (u prvi petak) do žestoka sukoba s Prusima kod Loignya (Lojanji-a). Kad su mnogi vojnici 17. vojnoga zbara stali kukavno uznicati, pozove de Sonis puškovniju zuava, da kukavicama ulija srčanosti. Kad najednom dade pred njima razviti stijeg Bož. Srca, junakačka puškovnija planu nepisivim oduševljenjem, ter s neopisivom smrtonošću udari na neprijatelje. Da je kod ostale vojske bilo njihova junasťva, Prusi bi jamačno bili uzmakli pa i podlegli. Ali kojima je vjere i čudoregija ponestalo u duši, ne moguće pojmiti svetog oduševljenja srčanih zuava, koji su pod zastavom Srca Kristova veleđušao prinašali žrtvu života svoga za bljednu domovinu (Sr. Vanino: General de Sonis, Glava X. i XI.)

Iz Francuske, odakle se je buntovni stijeg revolucije presaglavio po cijeloj Evropi, i tavan stijeg Bož. Srca raznosio se na sve strane širom svega krštanstva. Sveta je Crkva sve jasnije izrazivala svoju želju, da bi se vjerna joj djeca skupljala oko stijega Presv. Srca u borbam protiv Beljala i njegovila saveznika.

„Srce Isusovo izbavit će nas od svih zala!“ uskliknu jednom mukotrpni Pilo IX.

Njegov naslijednik, slavni Leon XIII., izjavljuje pun pouzdanja: „Pobožnost je k Presv. Srcu Isusovu dandanas značajni biljeg Crkve, korablia njezina spaša, zalog budućeg slavlja njezina, podloga svoj nadi našoj u bolja budućnost“.

Glas vrhovnih vogla krštanstva nagie sve više odieka u srcima vjernika. Tko nije čuo za neumrloga Garcia Morena? On, kao predsjednik republike Ekvadora, posveti malo prije

svoje mučeničke smrti domovinu svoju javno i svećano kraljevskom Srcu Kristovu.

Kad je prije nekoliko godina u južnoameričkoj državi Chileu (Čile-u) planula horba između katolika i slobodnih zidara, vodio je krabriji pobožni general Kanto katoličke čete pod stiјegom Presv. Srca Isusova i bl. Gospe Karmelske u borbu i pobjedu.

I tako je pomalo zastava Presv. Srca postala zastavom u borbi protiv svih neprijatelja Kristovih, a napose onih najlučih, slobodnili zidara.

Odatle njihov bijes protiv onoga Bož. Srca.

Za prvog međunarodnog sastanka protiv framasuna (g. 1896. u Tridentu) na izložbi slobodaozidarskih simbola osobito je jedan udarao u oči. Na buelom polju u obliku hostije vidjelo se naslikano srce s natpisom: „Cor exsecrandum” t. j. „Srce (naime Srce Isusovo euharistično, kako neki tumače) prokljanjanja vrijedno”. Nije li to gjavolski?!

God. 1901. izda francuski slobodni zidar (Gustav Féry) knjigu „Les Cordicoles” (le kordikol), u kojoj upravo podlo napada na pobožnost spram Presv. Srca, tvrdeći, da se u njoj krije pogibelj za državu.

Na nekoj svečanoj skupštini slobodnih zidara francuskih (g. 1902.) zaključi glavni govornik svoj govor ovako: „Ne pustimo, da u 20. vijeku sjena Srca Isusova zasjeni Francusku, zemlju Voltairea i Viktora Hugoa!”

God. 1899.—1902. blijesno u Kolumbiji vjerski rat slobodaozidarskih pristaša protiv katolika. Kakova je upravo gjavolska mržnja kipjela u vojsci antiklerikalaca, teško je pojmiti. Kada su se vježbali u streljanju, više bi puta uzeli za bilježu (nišan) jedan kip Srca Isusova.

Katolicima je bilo sada bjeđljivo, da im nema ljepešega stijega od Presv. Srca.

Već god. 1896. na spomenutom antiframasunskom sastanku međunarodnom bi svećano zaključeno, da se čitava buduća borba protiv slobodne zidarije ima staviti pod zaštitu i zastavu Presv. Srca. Tom se zgodom prvi put razvila zastava Bož. Srca Isusova za austrijske katolike. Bio to skupocjen dar jedne plemićke Hrvatsice. (Sr. Glasn. S. L. 1896. i 1897.)

Ali kad je u predvečerje našega vijeka sunce devetnaestoga stoljeća tonulo u more vječnosti, usred toga zamirućeg

sunca sinu — sijajne od samoga sunca — žarko sunce lju-bavi vječne, Božanske Sreće Isusa Krista, a unako te ne-beske pojave desnica Svecanogućega napisu na velebnoj dugi žarkim pismom tajnu budućnosti: „*Zdravje rizat!*“ „Time po-bjeguj!“

To divno vijenje motrio s vatikanske gledarne, bistro-umni Leon XIII., pa dovikne svim narodima: „Kada je Crkva u početku svoga opstanka strelala pod jarmom carstva (po-ganskog), pokaza se na nebri glijadine caru (Konstantinu Ve-likome) križ, vlijesnik i začetnik sijajne pobjede, koju je doskora izvoštilo. Danas evo ukaza se očima na-šim drugi presretni i Božanski znak: Pre-sveto Sreće Isusovo, na kojem je križ, koji među plamenom svijetli žarkim svijetlom. Na nju neka se osloni svaka nara, od njega neka liudi išču i očekuju spas.“

Dakle po uvjerenju velikoga Leonisa XIII. Sreća je Isu-sovo s neba nam danji znamen, koji ima da vodi kršćanske narode k pobjedi u budućim borbam.

475

Za vjeru i za dom!

Dok jedna sveta želja
Sebi mlađu puni grad,
Nek jedan klič veselja
Odjekne granku svetu:
Oh, krasnu ti je bili
U mlađom kolu tom
I vjenac cvjeća vili
Za vjeru i za dom!

Uz sreću kućnj vredi,
Nek ori s nuda jek,
Nek zrude poku c'jeli,
Da nas je ovaj vjek,
Pod stjegom gesta sveta —
Dok pakla ori grom —
Gde hrabro stupi četa
Za vjeru i za dom!

Ta čvrsti su nam blji,
Ta siguran je svak.
Dok sye ih sjajem klič
Božanskog Sreća znak;
Dok Krist' nas u boj vodi
Sa rajskom četom svom,
Već svrće dom slobodi
Za vjeru i za dom!

U burbu, čete sveta,
Uz Kristov hrič si'jeg,
Gde, pakla rušja kleča
Već spremna divlji b'jeg.
Plam svelog Sreća puni
Grad nuka snagući svom;
Već pobjeda usun kruni
I vjeru i naš dom!

P. Šenjić, T.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 lipira, poštom 1-10
izlaska po 80 lipira, 10-50 po 70 lipira, 50 i
više po 60 lipira. Za inozemstvo 1 K 30 lipira.

Uredništvo: Zagreb, Palmotičeva ulica 33.

Uprava: Tiskara Antua Scholza, Zagreb,
Gajeva ulica 7.

Brej 6.

Lipanj 1910

Godina 19.

Deseta godišnjica hrvatske omladine pod zastavom Šrca Isusova.

Mili Bože, čuda golemogal Kuda me ono zanio dah?

Preda matomi se stere, ravna kao dlan, velika ravnica.
Naoko poredali se milovidni brežuljci, a svaki ko da mi sam
ime kaže, tako ih sve redom namah prepoznajem. Tu su pi-
toni bjelovarski brežuljci, tamno bajna Fruška gora, a ono
valoviti breščići sjeverne Bosne. Za njima se postavili i sti-
snuli redom jedna do druge, najprije manje, a onda sve to
veće hrvatske gore: sniježni Velebit, ponositi Vlašić, tajin-
stveni Klek, Bjelašnica bijela i crni Papuk i goli Mosor i pla-
vjetno Slieme, Kalnik i Prolog. Kapela mala i velika, Pješ-
lica i Zec i tako dalje, ta, tko će ih sve izbrojiti. Svi su se
tuj sastali, iz cijele naše domovine, brežuljci i brda, svi u go-
lemom polukrugu postavili. Sam veliki Bog, rekao bih, sa-
gradio si je ovdje veleban hram, te na nebotične gore po-
stavio plavetni svod nebeski kab ogromno kube. Sprijeda u
sredini potisnuo se naprijed jedan brežuljak s ravnom gla-
vicom, te mi se pričini kao veliki oltar. Travá, mukana ko
baršun, sjajna ko svila, posuta šarenim cvijećem, stere se
kao divno izvezeni sag pred oltarom Svevišnjega. Lijepi dr-
voredi dijele ravnicu u pravilna polja, kao stupovi u velikoi

bazilici. Za mnom veličanstveno šumi more, kao da orgulje sviraju, a ptice nježno i pobožno pjevaju hvalospjev Stvoru svom.

Sve je to tako svećano, sve tako veličajno, te mi srce jasno kaže, da se sad ima nešto neobično dogoditi. I sva ta hrvatska brda i svi ti hrvatski brežulici i ovo šumno hrvatsko more, sva domovina naša hoće da bude svjedokom prenijetome prizoru,

Kad na jednom, najprije slabo, tajanstveno iz daljine, onda sve to bliže, sve to jače ori se pjesma iz tisuća i tisuća mladenačkih grla, sad kao pobožna molitva, sad kao junačka davorija, i već sav zrak zadržta od gromornog pjevanja, i jasno razabirem riječi:

Do nebesa nek se ori,
Naših grudi gromki glas;
Neka jeku rajske dvori,
Nek nas čuje Isus spas!
Isukrste, Srce tvoje
S nama nad se kune dom:
Dašom, telom vleg sam tvoj,
Za krest čagoj bjuć boj!

Obazrem se na sve stanje, a odasvuda dolaze nepregledne procesije hrvatske omladine, svaka ne s jednou, nego sa cijelom šumileom zaštava i zastavica Srca Isusova.

Svakolička katolička omladina hrvatska evo se tui sakupila te postavlja u najlepši red. Tu eno uzdanice uže Hrvatske u slikovitoj narodnoj nošnji, tamo gde sinci i kćeri Slavonije ravne, tu viduš svu mladež pobožne Istre, tamo opet vesele djece sunđane Dalmacije, evo i mladenačke vojske iz miskotrpne Herceg-Bosne.

Svi se poregali, sví stope kao dobro uređena vojska, sví kao da očima svojim nekoga traže, nekoga čekaju. Vojska čeka voglu svoga, kralja svoga.

I on dogle.

Najedanput otvori se nebo, a na oblacima bijelim silazi Kralj mira i ljubavi, praćen Majkom svojom djevičanskom i okružen četama Angjela i Svetaca.

I spusti se Kralj na vrh srednjeg brežuljka, gdje se u isti čas stvori prijestolje sjajno.

I on sjedne. I pristupi pred njegova Majka, Kraljica Hrvata, i ljubezno mu prikaže hrvatsku omladinu. Nato Božanski Spasitel razgali svoja prsa, a silan sjaj probije iz njih.

a usred staja žarko plamti Srećegovo Presveto, i Božanski Kralj milo se naginje prema hrvatskoj omladini i krili ruke svoje široko — široko, ko da ih sve hoće da obuhvati, sve da ih privine na tople svoje grudi, na Sreću svoje preslatko.

Sva mladu vojsku obuze silno gaučice. Bacivši se na koljeni u divnom skladu neopisivo radosno i odnjevljenio kliču: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!” I sve se zastave spaštaju na pozdrav Kralju srđaca, a nepregledna množina mladih Hrvata i Hrvatica maše rukama i rupcima, te opetaju sve glasnije, sve zanosnije: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!”

I usla Kralj, Usta svečano, veličanstveno. Nasta mir, nasta tišina, svakomu zapao dah u grudima,

A Isus preslatki, pogledavši najprije k nebu, a onda s izrazom neizrecive ljubavi i dobrote na hrvatsku omladinu, digne ruku desnicu, digne je i blagoslov i blagoslov ih riječima ponim gauča i svetosti; a Sreću mu zasja tako silno, da i samo sunce probližedi, te nijesi više ništa vidio, do li Isusa i njegovu presvetu Majku i Anglele i Svece kao sjajnu vojsku nebesku.

I dok zamre zadnja riječ na estima Božanskim, nestade na jedan put nebeskog vigjenja, sunce se opet pokaže, te obasjava mladu Hrvatsku, pretlijevajući se u tisućama suza radosnica, štoma cakle u očima presretne omladine.

I još jednom zaori glasno, zaori groniko:

Isukreste, Sreća tvoma
S nama naš se kune doma:
Dušom, telom visek sam tvoj,
Za krest časni bijud boj!

Dragi čitatelji! Je li to bio sun? — Ne, to je tek slaba slika onoga, što će se doista dogoditi za koji dan, na blagdan Sreće Isusova, na dan velikog slavlja hrvatske omladine.

Ako j je čemo očima svojim vidjeti Isusa, vidjeti Majku njegovu, vidjeti Anglele i Svece — nema sumnje, da će svi ovi, kao i cijela naša domovina, biti svjedoci, kako će se hrvatska omladina iznova zavjeriti Sreću Božanskomu; nema sumnje, da će joj Božanski Kralj uzvratići ljubav za ljubav, da će je nagraditi blagoslovom, koji će biti zalogom obilnih milosti i stetnije budućnosti.

Mila omladino hrvatska! Očekuj veselo i radosno dan svojega velikoga slavlja! Prepravi srce svoje, da ga možeš čisto kao srebro prikazati Kralju srca svoga!

Ti ćeš omaj dan biti prizorom nebū i zemlji, a strepit će paklena vrata, videći tako oduševljenu vojsku pod nepobedivim stijegom Srca Kristova.

Teške te, istina, borbe čekaju, Izrodi majke Hrvatske hoće da ti istrgnu iz srca vjeru pradječovsku, hoće da u blatu pogaze zlatni amanet otaca tvojih.

Ali se ne boj, uzdanice naša! Ti si odabra znak, u kojem ćeš pobjediti. Stijeg Sreća Isusova vodit će te kroz borbe u pobjedu. Još koja godina, pa ćeš nam dorasti kao naraštaj Sreća Isusova; junaci i oduševljeno ustat ćeš na obram svestra naših — i pobjeda bit će tvoja! S tohom će mukotrpnoj domovini svanuti lijepši dan. Za to ti jamči blagoslov Božanskoga Vojne, blagoslov Presvetoga Srca!

— * * * —

Radosne Viješti.

Sa svih strana čuje se o velikim pripravama za dan tvojega slavlja, mila omladino hrvatska! Nema sumnje, hit će to časovi bajni, prizori sjajni i veličajni, a i plodovi ostat će trajni.

Adresa svetom Ocu.

Adresa vjernosti, koja će se ovij dana poslati u Rim, Namjesniku Kristovu, milosrđe svetome Ocu papi Piju X., krasno na pergameni uapisana, najprije latinski, a onda hrvatski ovako zbori:

NJEGOOVOJ SVETOSTI
NAMJESNIKU KRISTOVU
PIJU X.

Sveti Oče!

Mladež hrvatska, slaveći prvu desetgodišnjicu svoje posvete Presvetomu Srcu Isusovu, u duhu padačući ničice pred noge Svetosti Tvoje, harnim srcem dozivlje u pamet zavjete, što ih pred deset godina učini Kristovu Namjesniku, te dižući u vis barjak Presvetoga Srca Isusova, obrće, da će pod tim znakom vojevati vojne Gospodnje, a i nada se, da će održati pobjedu protiv neprijatelja Crkve i domovine.

Toga zavjeta i nade spoljašni znak i javno obilježje bit će odsada dragocjeni bariak, koji načinjen iz primosa hrvat-

ske mladeži i urešen slikom Presvetoga Srca Isusova, cijeloj će Hrvatskoj davati svjedočanstvo, da mladež njezina, pod tim barjakom sabrana, obiluje vatrenom ljubavlju i razgrijeva se neslomljivom vjernostju spram Krista i njegova na zemlji Namjesnika, a spasenje svoje i istinito blagostanje domovine ne traži drugdje nego u Isusu Kristu, čije je jedino ime pod nebom dano ljudima, a kome nam je spasenje.

Da ovim osjećajima mladeži hrvatske Bog dade ploda, neka pomogne apostolski blagoslov, što ga od Tvoje Svetosti za hrvatsku mladež i za sav narod naš najsmjernije prosimo.

Središnji odbor
za proslavu desetogodišnjice posvete hrvatske
mladeži Presvetomu Srcu Isusovu.

U Zagrebu u Hrvatskoj, dana 3. lipnja, na svetkovinu Presvetoga Srca Isusova 1910.

Sad slijede potpisi odbora, kako ga je nabrojio naš Glasnik u 4. broju, samo što će potpisati jošte dva zastupnika hrvatske omladine same, naime g. Rudolf Eckert, kao nadstojnik svenčilišne kongregacije Marijine, i g. Vellimir Deželić, kao predsjednik katoličkog akademiličkog društva „Domagoj“.

Knjizica „Slavlje“.

Knjizica: „Slavlje hrvatske omladine godine 1910.“ već je donikvana, a prodaje se ispod cijene, komad za samih 10 llira.

Manjak, što će time nastati, pokrit će se iz darova velikodušnih dobročinitelja.

Neka dakle nitko ne propusti riješke zgodbe, da tako jevitno dobije prekrasnu knjizicu. Na omotu divna slika u bojama, u knjizici prekrasni poletni članci s mnogo zanimivih crtica iz slavne hrvatske prošlosti, usto nekoliko lijepih slika, a u dodatku potrebite molitve za to slavlje s pjesmama u notama — pa sve to za deset filira!

No požurite se s narudžbom, da ne bi knjizica nikomu prekasno došla u ruke, i da bi se u slučaju potrebe još za vrijeme moglo tiskati drugo izdanje.

Točniji opis knjizice, cijenu, gdje se naručuje i tako dalje, vidi na omotu prošloga i ovoga broja našega Glasnika.

Slavlje hrvatske omladine godine 1910.

(Piše pjesnik posvećnici „Do nebesa nek se ori...“)

3 „Stieg Hrvata — Sreća Krista“.

Odziv hrvatske omladine.

Kao velebna ieka srpskog grona razlijegao se Leonov glas preko gora i mora sve do skrajnih granica svijeta. slušali ga narodi i udariše u radešno kličanje. slušali ga i Kristu vjerni Hrvati, a njihova omladina — jamačno prva na svijetu — ozva se pozivu Namjesnika Kristova i odluci staviti se pod okrilje Bož. Srca.

Već prije osvita XX. vijeka zapjeva neznatno hrvatsko gječe, klanjajući se Srcu svetotajstvenog Kralja:

Stieg Hrvata — Sreća Krista!
Tu nam rudi sreća, spas,
Tu sloboda zlatna blista,
Tu se ori slavski glas.

I do 200.000 mladenačkih grla hrvatskih složi svoj zanosni glas s njegovim, „Stieg Hrvata — Sreća Krista“ orilo se naskoro od Soče do Drine, od Dunaja do Jadrana, svuda širom Velike Hrvatske.

Prohujajo od onda deset burnih ljeta, ali plamena onog oduševljenja ne ugasiše, ter još i sada čuješ iz tisuće grla jedan sklad: „Stieg Hrvata — Sreća Krista“!

Nego kamo tač stijeg? Zar još uvijek samo u mašti pjesnikovoj? Malo poslije, nego je onaj hrvatski gjak napisao onu kiticu, predložio je nemornoni pokretaču tadašnjega slavlja, neka bi se tom zgodom dobrovoljnim prinosima Hrvata katolika nabavila takova zastava. Ali se ta zamisao niemu pričini preuranjena. Megutim se ipak stalo sve više širiti tu ideju.

Već u adresi na sv. Oca bi izraženo obećanje hrvatske omladine: „da će se pod barjakom Presvetoga Srca Isusova hrabro i neustrašivo boriti za vjera i dom“. A sv. Otac u krasnom vlastoručnom pismu polvalj i blagoslovio tu svetu odluku.

To još većnja rasplamti oduševljenje za hrvatski stijeg Presv. Srca, kako nam svjedoči „Spomen-kniga“ onoga slavlja (v. sliku str. 188.), u Glasniku Srca Isusova prilog za omladinu i knjižica „Vojska Srca Isusova“.

Ali istom godini 1910, bi pridržano, da oni zamisao prenese iz mašte i s papira u svilu i zlato. Slava budí za to Božansko Sreću!

Čakovec, hrvatska crkva.

Evo vam dakle, Hrvati katolici, divnoga stijega, da se divnijega ne da ni zamisliti.

Na tome stijegu predočen vam je jedan od najganutijivih i veličanstvenijih prizora cijele povijesti čovječanstva.

Ili zar to nije bio ganutlij i veličanstven prizor, kad je 16. lipnja g. 1675. Kralj neha i zemlje iza zastora svetotai-stvenog stupio pred skromnu djevici Margaritu ter joj usred same vatre i plamena otkrio sijajno ko sunce a prozirno ko ledac svoje Bož. Srce, trnovitim vilenjem obavito, ranjeno i križem zasagjeno, pa uskliknuo:

„Gle ovo Srce, što je lude toliko ljubilo!“

A evo nam na našem stijega onoga Srca, što je sve ljudi sviju zemalja i sviju vijekova s tolikim žarom ljubilo, ljubilo i nas Hrvate do skrajnosti.

O da mi je sada za čas međrosti Duga Svetoga i rieči-tost Božanske Riječi, kako bih svemu svjetu objavio svu dražest i svu veličajnost Božanskog Srca Kristova! Ta to je Srce „milina sviju Svetih“, to „sveti hram Božji“, to Srce „veličanstva beskrajnog“, „kralj i središte sviju srdaca“.

Sve, što je sveto i uzvišeno na nebu i pod nehom, sve se divnim skladom združilo u tome „središtu sviju srdaca“, u središtu svega vidljivoga i nevidljivoga.

Tu kao nigdje više a cijelom svemiru dotiče se vječnost vremena, a beskrajnost obujimle ograničenost; tu je novi rai živječanstva, u šatoru svevišnjega, Trojednog Boga.

Tu se kriju ko u jezgru sve božanstvene istine naravi i milosti u Presvetom Srcu utjelovljenoga Sina Božieg.

A jer Lucifer sa svojom družinom gori od bijesa, da poremeti onaj divni sklad, što ga Krist uspostavi među Bogom i ljudima, ima li zgodnijega stijega u boju protiv tuga-bijesnika, nego što je Srce Boga-Covjeka? .

Lucifera i Luciferovce u borbi tjera paklena mržnja na Boga i njegove vjernike; a u nama neka vatru oduševljenja za sveti boj raspaši pogled na ljuhavlju rasplamćeno Srce Isusa, Boga i Spasitelja našega.

U našoj borbi trebat će nam slove i jedinstva; tražimo je u Kristovu Srcu, s Riječju Božjom bitno siedirištem. U „kraju i središtu sviju srdaca“ možemo biti svi kao „jedno srce i jedna duša“.

Iz toga izvora sviju milosti smijemo se nadati obilju nebeskoga blagoslova za našu vojnu i za cijelu mukopatnu domovinu. Ta ne kaza li blaženoj Margariti onai, koji ne poriče: „Ja ču blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i štuje slika Srca mojega“ i: „Ja ču im (t. j. štovateljima njegova Presv. Srca) podijeliti obilan blagoslov za sva njihova poduzeća“.

A bl. Margarita nas uvjerava: „Štovatelji Bož. Srca pribavljaju za se prijateljstvo i vječne blagodati ovog preflubaznog Srca te stiču silna pokrovitelja za svoju domovinu“. (List 95. na M. de Sammaise.)

To iskušće na ogledan način junaci Tirolci, kad se koncem 18. i početkom 19. stoljeća digoši na obranu vjere i slobode svoje. (Sr. Glasn. Srca Is. 1896. str. 253.) — Iskusit će i Hrvati katolici, pohite li spremno i složno pod slavodobni stijeg Bož. Srca.

A ti, omladino sljegonosna! Prihvati ovaj slavni stijeg, pa poleri s njime na vrhunce gordog Velebita, te ga razvili, da ga vidi cijela trojedna kraljevinama, pa dovikni gromkim glasom svemu hrvatskom katoličkom svijetu, dà i svemu katoličkom Slavljanstvu: „Ecce Rex vester!“ „Evo vam Kralja!“ (Lk. 19. 14.)

Bit će ih, koji će biti naseckani od vaših „književnika i furizeja“ zaerlati popeti Židova, kad im Pilat predstavi trnem okrunjenog Mesiju: „Dulje, dulje s njime! Razapni ga, razapni!“ (B neki (n. pr. „Pokret“ br. 56. i „Obzor“ br. 69.) već gruktče, čim začuše, da se taj stijeg spremi.

Ali daleko više će ih s uručesnim poklikom odvratiti: „Živio Kralj!“ (L. Knj. kralj. 10. 24.) „Hosana sunu Davidovu!“ (Mat. 21. 9.) „Blagoslovljeni kralj, koji dolazi u име Господиново!“ (Luk. 19. 38).

I naskoro zaorit će cijelom katoličkom Hrvatskom pjesma Isusu, ljubincu našega naroda:

Ljubimo te, naša dika,
Jer si glavar Srećni istag!

Namjena molitava i dobrih djela za lipanj

(Blagoslovljana od sv. Oca pape Pija X.)

Pobožnost prvoga petka u mjesecu.

Ako smotrimo pobožnost prvoga petka sa naknadnom svetou prjesti u svjetlu načinovlje odluke svetog Oca Pija X. o svakodnjoj svetoj prijesti, moramo se diviti Preusudrosti Božjoj, bja snažno dopire od kraja do kraja i streguje sve slatko. Noz zadevni bo stoljeća ništa nije toliko poravnalo putove cešće i svakidanjem primarnu tijelu Gospodnjeg.

koliko pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu i napose naknadna sveta pričest. Ista želja Kristova pokrenula je jednu i drugu pobožnost. Ista sveta Majka Crkva pospiešila je sve ljeplji razvitak naknadne svete pričesti i preko nje uspostavu prvobitne svakidanje pričesti vjernika.

Već blažena Margarita Alakok na više mesta svojih spisa izriče živu želju Spasiteljevu, da bi štovatelja njegovi osobito na prvi petak svakoga mjeseca, kako i na petak iza osmine Tijelovske, Presvetom Srcu njegovu iskazali dostoјno počast i zadovoljštinu uz otprošnju i naknadnu svetu pričest. Prije svega sam je Spasitelji većinom upravo prvi petak svakoga mjeseca odabrao, da po službenici svojoj Margariti upozna svijet sa prelijubeznim Srećem svojim. „Svakog prvoga petka”, veli blaženica, „pričalo mi se je Presveto Srce Isusovo slijajno kao sunce u vanrednoj svjetlosti. I baš u ovo vrijeme Božanski Učitelj objavio mi je, što on od mene hoće, i otkrio mi tajne Srca svoga”. Ista blaženica odazivlje je dakle posebnom nadahnuću Božjem, gdje govori: „Štovateći Božanskog Srca izabiru si prvi petak svakoga mjeseca, da mu na taj dan iskažu osobita dijela ljubavi i štovanja, svaki kako ga srce nuka”.

Crkva nije propustila odobriti i preporučiti taj bogobljuni običaj. Napose je sveti zbor za crkvene obrede po izričitoj želji pape Leona XIII. pisao: „Svetosti Njegoval veoma je stalo do toga, da se što više širi toplo preporučeni običaj, po kojem se već na mnogim mjestima svakog prvoga petka u mjesecu drži posebnu pobožnost u čast Presvetoga Srca”.

Nu kako da obavljamo pobožnost prvoga petka? I tu nas upućuje samo Božansko Sreć po blaženoj Margari i po Crkvi svuoj.

I. Služimo svetu misu na taj d/n. ili
dajmo ih služiti na čast Presvetog Sreća,
„Ovo Sreć”, veli ista blaženica, „neizrecivo se vjeći, kad
služimo ili slušamo svetu misu namenu na čest u petak, i oso-
bito u prvi petak svakoga mjeseca”. Puna radost uslikan
una dragom prigodom: „Jarat mi svećenik platin je zaključu
za vječnu misu, koja se ima služiti svakog petka” i ova će
se misa svčano pievati svakog prvoga petka u mjesecu.
Blagoslivljajte Presveto Sreć, koje ga je na tu misao no-
taklo”. Kako li se tek veselila ista svetica da je voć doži-

vjela, što mi doživjesmo! U samom središtu kršćanstva sveti Otac papa Leon XIII. g. 1889. izdao je naredbu, da se uz stanovite uvijete na svaki prvi petak u mjesecu u svakoj crkvi

Column, kip Sreti Isusova u ženskoj crkvi.

smjeć jedna zavjetna misa govoriti u čast Presvetog Srca Isusova sa misionim molitvama, koje služe na sam blagdan istog Presvetog Srca. (Sr. Molitvenik: „Sreti Isusovo — simbolice naše”, str. 48.)

2. Pričestimo se na svaki prvi petak, Gospodin naš reče jednom blaženoj Margariti: „Ja ti nalažem, da se svakog prvog petka u mjesecu pričešćeš, ne bi li tako po zaslugama Presvetog Srca moga zadovoljila Božioj pravici, prikazati mi mene vječnom Oscu za grjehe svijeta“. Dragom prigodom Spasitelj opet veli službenici svojoj: „Ne ogniši se glasa mojem i želi mojim; Pričestit ćeš se svakog prvoga petka u naknadu za uvrede, što su mi ih ljudi za prolog mjeseca nanieli u presvetom oltarskom sakramenta.“ Kona nadalje ne bi bilo poznato veliko obećanje Presvetog Srca Isusova: „U neizmjernom milosrđu Srca svoga obećajem, da će moja svemožna ljubav udjetiti milost konačne pokore svim onima, koji se izasepeć za dovet mjeseci svakoga prvoga petka pričeste. Ne će oni umrijeti u nemilosti mojoj, jer će im Srce moje Božansko biti pouzdano utočište u ovom zadnjem času“. Tko hoće da se pobliže uvjeri o sigurnosti i o spasonosnim plodovima ovog velikog obećanja, reka zaviri u krasnu knjigu, što in je v.l. otac Habunović D. L. prekladi u skladom katoličkog tiskovnog društva u Zagrebu izdaju o istom obećanju. (Habunović, Veliko obećanje, Cijena 1 K 50 L poštomi 1 K 70 L Naručuje se kod Hrv. katol. tiskovnog društva u Zagrebu.)

3. Izmolimo posvetnu molitvu, otpričnjuj i litanijske k Presvetom Srcu Isusovu ili časnovi istog Presvetog Srca.

O toj posveti čujmo opet blaženu Margaritu, gdje upućuje neke štovatelje Božanskog Srca: „Treba vam izabrati prvi petak u mjesecu. Pričestite se i prikazavši svetu pričest duhom kleknite pred Presveto Srce, pa kao da držite ruce svoje u rukama svojih posvetitelja i sve žrtvujte ovom Božanskom Srcu, moleći ga, da vas ne bi odhilo, pošto ste mu se toliko puta iznevjerili.“

Ista učenica Presvetog Srca Isusova nabraja tri prigode, da izmolimo počasnu otpričnju za grjehe svijeta: „kad god vidimo ili čujemo, gdje se Bog vrijeđa; u petak poslije osmije Žileovske i svakog prvog petka u mjesecu.“ U samostanu blažene Margarite, u Paray-le-Monial-u (Parelemental), na prvi petak u mjesecu sve djevigne, s poglavicom na čelu, držale su ophod idući u kapelu Presvetog Srca Isusova i pjevali li-

tanje na čast istog Srca Božanskoga, a došavši u svetište, ponovile su otpošnju i posvetu svoju. I sveti Otač papa Leon XIII. u okružnici svetog zbora za obrede vruće želi i preporučuje, da se prvog petka iznole litanijske k Presvetom Srcu Isusovu odobrene i oprostom od 300 dana obfarene, te da se ponovi posvetna molitva, kojom je isti papa god. 1899. posvetio sav svijet Božanskomu Srcu.

Hvale je vrijedan i običaj, po kojem se uoči prvoga petka pod večer ili na sam prvi petak pred izloženim presvetim sakramentom naizmjenice pjeva i moli krasni časoslov Presvetoga Srca Isusova.

U ostalom sve ove vanjske vježbe samo služe kao uputa, da si početkom svakog mjeseca baš na spomen dan muke Isusove dozovemo u pamet beskrainu ljubav Božanskoga Srca i golemlju nezalavalnost ljudsku, i da se tako neprestano obnovimo u ljubavi istog prelijubeznog Srca. Ljubav pak traži sjedinjenje, i zato glavni plod ove pobožnosti prvoga petka bit će vazda što dostojnija i što češća sveta pričest. Iskustvo dokazuje ovo dvoje: Vjernici se obziru na veliko obećanje mogu razmjerno lako skloniti na pobožnost prvoga petka i na mjesecnu naknadnu svetu pričest. Kad su pak jednoć ovršili spasonosnu devjetinu devet prvih petaka, toliko su već napredovali u ljubavi Presvetoga Srca, te se drage volje i nadalje drže ove mile pobožnosti i sve više revnuju za često primanje slike pričesti.

Po vijestima prekomorskih misijonara sami su već crnici afrički i urogjenici otoka Madagarskara i Kitajci na skrajnjem istoku silno oblinjibili pobožnost prvoga petka u mjesecu. Ne dajmo, da mi katolički Hrvati u toj bogoljubnosti zaostanemo za kojim drugim katoličkim narodom! (L. P. B.)

Pismo iz Amerike.

Velecasni otac Mihovil Gattin Družbe Isusove već je treću godinu u Americi. Obišao je sve hrvatske naselbine po Kaliforniji, Oregonu, Vašingtonu, bio i u Vankuveru, a od polovice siječnja nalazi se u Kalumetu, gdje privremeno upravlja hrvatskom župom.

No dajmo, neka nam sam pri povijeda.

Pitate, gde je taj Calumet (Kalmet)? — Na najsievernijem čošku države Michigan (Mičigen), što se duboko buši u Lake (Lak) superior (Sjeverno jezero, naivječe u Americi) prema Canadi (Kanadi). Leži na jednom otočiću, koji je odijeljen tek malim kanalom od najsjevernijeg rta, što ide u Lake superior.

Prije 30 godina nije ovdje bilo do nekoliko pastirskega drvenjara; kad eto ti obretoške bogate rudnike bakra — i u kratko vrijeme nastade liješ grad, koji je danas glavno središte bakrenog proizvoda u Americi. Tu cvate obrt i trgovina, tu ima lijepih crkava i javnih zgrada, a stanovnika ima već 32.000, među njima oko 2.000 našega naroda. Čini mi se ovdje, da sam kod kuće, jer me mnogi poznaju još iz Evrope. Ima ih ovdje osobito iz kotara vrbovskog, delničkog i brinjskog. Tko je krojač, tko mesar, tko brijač, neki se bave i „salumerstvom“ (saloon — prodala pića), no velika većina niči se u „japanama“, duboko pod zemljom. Strojevi u rudokopima rade dan i noć, te svaki dan izvuku oko 1920 tona bakrene rudače.

Ama sam došao iz tople Kalifornije; ama, braće, ko da si se iz sunčane Italije preselio u ledenu Sibiriju. Došao sam baš usred zime. Svuda dubok snijeg, a studen tolika, da mi se je nerijetko smrznuo dah na očalima, te ne vidješ put pred sobom.

Dobio sam poziv, da ovdje privremeno vodim ispraznjeni župu, dok se ne nađe koji svećenik, koji bi stalno preuzeo župu. Prva mi je misao bila, da stavim ove naše ljudi pod zaštitu Presvetoga Srca. Počeo sam odmah svaki dan navečer u 7 i pol sati držati propovijed i pobožnost k Srcu Isusovu, a mnoštvo ljudi dolazio unatoč oštrolj zimi i mečavi. Dne 17. veljače prestao je, jer je baš bila najoštrija zima, a većina naših daleko stanuje. Ipak sutradan u 7 i pol eto mi pred župnim stanom 40 i više što žena što muškaraca. Teturali se po snijegu iz daleka, od muke cure im suze iz očiju, smrznuti su u licu.

„Velečasni, zar nema večeras pobožnosti Srca Isusova?“

„Nema, braćo, ta javio sam slično, da poradi zime prestaje.“

„Žao nam je, ali ćemo sutra rano doći, je li, oče?“

Tako je naš narod odmah zavolio pobožnost k Srcu Isusovu. No eto neprilike: nije u crkvi bilo ni kipa ni slike Srca

Isusova. Javio sam dakle narodu već u prvoj propovijedi, da
ću naručiti kipove Srca Isusova i Marijina, a molio ih, neka bi

Uzaludak, slatko djevojčić za hukobudu sv. gržest.

sakupili potrebitu svetu. U kratko vrijeme sakupisno više od 300 dolara (naših 1440 kruna).

Naručili kipove u Chicagu (Čikaga). Svaki dan dolazili

Ijudi, dolazila i dječa, pa pitali: „Velečasni, kada će doći kip Srca Isusova?“ — „Oče, je li došao kip?“

Jednoga dana napokon eto ti baš u podne velik sanduk. Onaj čas bio kod mene poljski župnik, pozvali smo remetu i siolara (našega čovjeka), otvorili sanduk: Divan! Vjerujte mi, ovo je najljepši kip Srca Isusova, što sam ga dosada vidio. Krasan je i kip Srca Marijina.

Netom su ljudi saznali, da je kip u jednoj sakristiji (imamo dvije sakristije), evo pravog hodočašća k njemu. Svi željeli, da ga vide. Žene, dječa i sami muškarci kleknuli pred kipove, ljubili ruke, molili se; često im se izvinuo uzdah: „Ala si divan, Spasitelju moi!“

Nije druge, treba kipove blagosloviti odmah u slijedeću nedjelju, to jest dne 27. veljače. Kako u Calumetu ima i slovenska i poljska župa, to smo pozvali i razna nijihova društva na tu svečanost. Svi se radošto odazvali.

Došla nedjelja, U 7 sati navečer sva se hrvatska društva sakupila u velikoj dvorani ispod crkve. Otuda praćeni glazbom (Red Jacket Band) otiduće u crkvu slovensku i polsku, da dovedu nijihova društva. Oko 8 sati evo ih sviju u našoj crkvi. Nemate pojma, kako je bila puna, dupkom puna. Crkva je velika, a ipak mnogi nijesu mogli naći mesta. Bila propovijed i blagoslov kipova, a pjevalo se i sviralo, da je bila milota. Napose pjevale se dvije pjesme Srcu Isusovu, pjevala se carvka: „Bože živi“, a na koncu svirala glazba: „Lijepa naša domovino!“ Cijela crkva: na svodu, oltari, desno, lijevo, posvuda — sve je bilo divno rasvjetljeno bajnim električnim svijetlom. Jedna žena reče: „Činilo mi se, da sam u raju!“

Ovom prigodom ustrojilo se i društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest. To je prvo takovo hrvatsko društvo u Americi.

Od onoga dana probudila se još veća revnost u našoj hrvatskoj župi. Svaki želi imati sliku i škapular Srca Isusova. U prvi petak mjeseca ožujka bilo je 110 svetih pričestih, u prvu nedjelju 130; svaki dan ima u crkvi do 60 kod svete mise; svaki dan ispunjedam, a to je u Americi nešto neobično. Mnogi su se preplatili i na naš mili Glašnik.

A Srce Isusovo očito i nagraguje toliku pobožnost. Trojica su nedavno nastradala u rudokopima. Liječnici izjavili, da im nema spasa, da će umrijeti. Pohodio sam ih i preporučio im, neka se uteku Presvetomu Srcu Isusovu; a evo, svi su

već izvan pogibelji, pače jučer je jedan od njih došao u crkvu, da se zahvali Božanskomu Srcu.

Zar nije sve to lijepo i utješljivo? Kamo sreće, da je to svagdje tako u Americi kod naših ljudi! Ne bi onda toliko njih izgubilo vjeru pradjedovsку, ne bi zaboravili na Boga i dušu! Drugi čitatelji milog nam Glasnika, molite se Srcu Isusovu za svoju hrvatsku braću u Americi!

* * *

Zahvalnice.

* Zahvalnice treba da su potpisane podpismom imenom i adresom, znate ih ne možete nikako unutri. Ureda.

Razne milosti.

B o s n a. U našem zavodu bila kćer hrišćanskih roditelja. Svom je dušom čeznula, da prijeđe na katoličku vjeru. Čuvši za to otac, odluci, da će kćer uzeti iz zavoda, te na svaku ruku zapriječiti, da izvede svoj naum. Pomiclje si žalost polbožne djevojke. No ona ne kloni duhom, već se stade ponuzdanom molitvom utjecati Srcu Isusovu, zavjetovavši javnu zahvalu — i bi uslijesila. Na bijelu subotu ispunio je želja: ona bi printisla u krilo katoličke Crkve.

V a r e š (Bosna). Moj muž već više godina nije nikako htio, da se isповjedi. A ja, što ču tužna, videći, gde mu je daša u tolikoj pogibiji? Utrošak se devetnicom Presvetom Srcu, obećavši javnu zahvalu, pa gle, nijesam devetnice ni svršila, a moj muž izjavlja meni, da se želi isповjediti, i jedva je čekao, da to obavi. Hvala dakle i slava Presvetom Srcu Isusovu, koji mi je obratio muža!

H r v a t s k a. Piše jedan finansijski nadstražar: Preko tri godine spopadale me strahovite misli, te sam već stalno mislio, da ču doskera poludjeti. I tako mi je sam život omrznuo. Razmišljam sam, kako da si život oduzmem, prije no ču poludjeti. No u dobar čas sietih se Presvetoga Srcu Isusova, počnem devetnicu i zavjetujem javnu zahvalu, ako mi se smijuće, i gle milosti prevelike; još nijesam devetnice ni svršio, a mojih je strahovitih misli čisto nestalo, te se sada posve zadovoljnim osjećam. Što me je dakle izlječilo, već jedino devetnica Srcu Isusovu? Ja stoga to lako i uspješno liječenje svakomu, koji se nalazi u sličnoj nevolji, naičoplije preporučam!

S l a v o n i j a . Bila sam zaručena za privatnoga činovnika, vrlo lakonitnoga mladića, koji ni za svetu vjersu nije puno mario. Kako se u mojoj obitelji puno drži do svetе vjere, a vrieme se za vjenčanje približavalo, to su me sve to više nagovarali, da se progim udaje za takova mladića, uz kojega će biti samo nesretnom. No ja, vidići, da me zaručnik voli i poštije nadu sve, nadala sam se, da će ga već uz milost Božiju kako preokrenuti i predobiti za pravi kršćanski život. Stoga sam se puno molila Presvetomu Srcu Isusovu, i u ni stavljala sve svoje uzdanje. I gde čudnih putova Providnosti Božje! Jednoga dana dobjijem od svoga zaručnika list, gdje se oprasća sa nimom, jer da si je namnio život skončati. Neopisiva žalost obuze mi srce. Ne znaoš, što da počneam. Jedino mi preostala nadu u pomoć Presvetoga Srca. Njemu se utekla vrućom molitvom, obećavši, da će njemu na slavu sve objedoniti, ako mi pomogne. Onda, ne znajući, gdje mi je zaručnik, ustaneam, da idem u crkvu da se tamo za njega molim. Putem naigao na kola, koja se lagano, oprezno vozila. Spopane me zlokobna slutnja, i doista — u kolima voziše mojega zaručnika u bolnicu. Je li mrtav? — Ne, nego onesviješten. Teška rana kraj slijepočice isključila svaku nadu, da bi mogao ozdraviti. Svi me uvjerali, da će unrijeti. Dugo mi došao k sebi, no i onda nije mogao govoriti. Opet ja sve svoje puštanje stavih u Božansko Srcu Isusovo, i doista se moj zaručnik malo po malo oporavio. Kad sam ga zapitala, zašto se je htio ubiti, reče, da ga je jedan pretpostavljenik teško uvrijedio, a ne htijuci se od njega dalje dati vrijegjati, da je u naglosti posegnuo za samokresom... Svi smo ga korigili za taj ružni čin i teški grijeh, a on se je sada i sam iskreno kaže i priznao, da je velika milost Božja, što on može grijesni svoj život popraviti. Hvala dakle i slava Presvetomu Srcu Isusovu, koje mi je zaručnika spasio od vječne propasti, pače mu i život i zdravile povratilo, a dušu mu trgnulo iz vjerskoga nehaja. Evo opet živoga dokaza, da se kod Srca Isusova ustrajnom i zaufanom molitvom sve može postići. Stavimo se pod njegovo moćno okrilje i nemojmo nikada zdvajati!

Na samrti.

Ako je skoja molitva ugodna Presvetomu Srcu dobrogog Pastira, a ono je to molitva za umireće grijesnike. Oni se sami ne molc — ako se dakle druga za njih ne mole, onda će propasti na vječke. Ta, bez molitve nema milosti, a bez milosti

nema spasa. Stoga je nerijetko upravo do nas, hoće li se koji umirući griešnik spasti. Čuemo li dakle za koga, da je na umoru, te odbija svete sakramente, nemojno klonuti duhom, nego molimo se Šatu Isusovu za njega, molimo se žarko i ponzačao, i vidjet ćemo često puta upravo najkrasniji plod naše molitve, najslavniju pobedu milosti Božje. Evo vam dva primjera.

Sarajevo. Bio mi je sin prije dobar, bogobojazan, pobožan. Uvijek bi se s nama ujutro i navečer Bogu molio. Bio nam veselje u kući. No kada je otisao na nauke u Beč, upade među nesretne socijaliste, koji ga posve na krive putove zavedoše, u svoje društvo upisaše i svako mu vjersko čuvenstvo iz srca isčupaše. Kad bi došao kući na praznike, kolika promjena na niemu! Nikada se s nama nije i poslje jela ni prekrstiti; nikada u crkvu, nikada na molitvu, na svetu misu. O svetoj ispunjedi ni čuti. Kad ih ih rekla: „Idi, sinko, u crkvu; idi, ispunjedi se — vrijeme je! Može te zateći neisadična smrt, pa kad ćeš gada doći?“ — a on ih mi odgovorio: „Ah, kakova crkva, kakova ispunjedi! Idi, molim te, majko, mani se ti toga nosi. Meni ne treba crkve, ne treba ispunjedi, ne treba popovat!“ — Što će, jedna ti sam ja? Uzdišem, plačem, molim se za dijete, da mi ga obrati Bog na pravi put. Učinim ja pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu i obećam devetnicu i da će javiti u Glasnik, ako mi se sin obrati. Došao on opet kući, razbolio se. Opet o ispunjedi ni čuti. Molim ja devetnicu i nije sam je ni svršila, a moji sin sam traži ispunjedi, boće svećenika. Ali ne će u kući, boće bolestjan u crkvi. „Pa, sinko moj, kako ćeš, kad si tako slab? kako ćeš u crkvu?“ — „Hoću u crkvu, ne će u koj kuće! Dajte mi kola, da se vozim u crkvu.“ Nije druge, na kola s njim, pa hajd u crkvu. Ispunjedi se i pričesti. Sutradan primi sveto ulje i za kratko vrijeme sasvijem spokojno i Bogu odano usnije u Gospodinu. Žalosna sam bila, što je tako rano umro — nije mu bilo ni 20 godina — ali sam se opet tješila, što se je tako lijepo s Bogom izmirio i primivši sveta otajstva blago u Gospodinu usnuo. Slava i hvala Presvetomu Srcu Isusovu!

Dalmacija. Moje kućno željade bolovalo je od neizlječive bolesti. Smrt se je očekivala od dana na dan, a bolesnik nije primio svetih sakramenata. Više sam ga puta na to nagovarala, ali sve uzalud. „Kad se pridignem,“ odgovarao

bi, „onda ču u crkvi, ali kod kuće ne ču.“ Što ču žalosna? Može mi od časa do časa nenadano umrijeti, a bez svetih sakramenata. Ne daj, Bože, ne daj, Srce Isusovo! I ja zavjetujem Presvetomu Srcu devetnicu i javnu zahvalu. I gle, netom sam devetnicu započeo, a na moju veliku radost bolesnik sam od svoje volje zaželi svete sakramente, te ih primi s izvanrednom pobožnošću. Pače još nekoliko puta za bolesti primio je svete sakramente; a kad mu kucnu zadnji čas, s velikom je odanošću Bogu predao svoju dušu. Hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu!

Sveća po malo.

— Vis (Dalmacija). Prigodom svetoga poslanja u prosincu 1909. ustanovala se je ovdje „Vojska Srca Isusova“ sa kojih 150 članova, i „društvo djevojaka“ sa 230 članica; a na „Gospodin“ pretpisalo se 250 župljana. Vis je lijepo, ugledno mjesto sa preko 2000 duša. Daj, Bože, te pod zaštitom Srca Isusova bude Vis glasovit, ne samo sa pobjede od godine 1866., nego i sa još znamenitijih pobjeda nad neprijateljem duševnim! (M. St.)

— Velo se i o na Visu (Dalmacija). Ovdje nemaju samo lijep oltar Srca Isusova, nego i oltar njegove vjernje učenice, blažene Margarite Marije Antok — jedini u hrvatskim zemljama, za koji smo do sada čuli. (M. St.)

— Pleme niti dar. Presvijelji g. Vladimir pl. Halper-Sigetski. Njegova Veličanstva konzumak, poklopolo je 20 kruna za raširenje „Glasnika Srca Isusova“ u župi Zajezdi, kojoj je patron. Daj, Bože, ugledala se u njegov primjer i druga imućna gospuda!

— Bohovišće na Braču (Dalmacija). Još god. 1857. osnovao je tadašnji revni, sad pokojni župnik J. Banacić bratovštinsku Sreću Isusova u Bohovišću. No kasnije zamolio se bratovština svaki trag, nije se više niti znalo za nju. Kad srećom prije malo vremena sadašnji župnik, prekapajući praštni župničku pismohranu, nađe na rimsku povijest ove bratovštine. Namah ju posla biskapskom ordinarijatu na potverdu, a dne 2. siječnja izvjesi ju svećano u crkvi i tako obnovi bratovštinu. (V. G.) — Iz toga se opet vidi, kako nije oprezno čuvati takove povelje u pismohrani, nego ih je puno bolje uokviriti i javno objesiti u crkvi ili sakristiji. Tako se ne će dogoditi, da koja pobnožna bratovština ode u zabavu. (Primjedba redništva.)

— Novi Vinodol (Hrv.). U Novom Vinodolu na Jadranском moru lijepo cvate Apostolstvo molitve i društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest. Glasnik je vrlo razširen, a blagdan Sreća Isusova slavi se u sam petak kao dragovoljni blagdan. (M. M.)

Izlazi mjesечно. Cijena 48 lipira, poštom 1—10
istisaka po 80 lipira, 10—50 po 70 lipira, 50 i
više po 60 lipira. Za inozemstvo 1 K 30 lipira.

Uredništvo: Zagreb, Palmotićeva ulica 33.

Uprava: Tiskara Antuna Scholza, Zagreb,
Gajeva ulica 7.

Broj 7.

Srpanj 1910.

Gedina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za srpanj.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Katolička Crkva u Ekvadoru.

„Bog ne umire!“ Ove zadnje riječi mučeničkom smrću amirućeg predsjednika mukotrpeće republike Ekvadora krasno osvetljuju povijest katoličke Crkve u toj zemlji, koju je dični Gabrijel Garcia Moreno pod zaštitom Presvetog Srca Isusova isto tako usrećio, kao što ju slobodni zidari prije i kasnije strovališe u svakojaku bijedu. Kratak osvrt na spasonosnu djelatnost ovog apostola Božanskog Srca i na zatorni rad njegovih slobodnozidarskih protivnika neka čitatelje Glasnika zagrije za novu namjeru molitava i za junačku borbu proti neprestanim spletarnim svih neprijatelja svete vjere naše.

Dva puta je junački štovatelj Božanskoga Srca Garcia Moreno bio na čelu republike Ekvadora, od siječnja 1861. do svibnja 1865. i opet od siječnja 1869. do smrti svoje († 6. kolovoza 1875.). Od mladosti svoje isticao se je neustrašivim katoličkim značajem svojim i kao sveučilišni gjak u Parizu i kao sveučilišni profesor kemije u Kvitu, glavnom gradu Ekvadora. Tri puta su ga upravo zato prognali iz domovine vlađajući liberalci, ti neprijatelji vjere i katoličkog svećenstva. No katoliči ekvadorski nisu tada skrštenih ruku gledali sve veće nasilje slobodnozidarskih prevratnika, već združeni pod vrhovnim vodstvom samog Gabrijela i uz pomoć generala Flo-

res-a učiniše kraj bezbožnom neredu i na kongresu 1861. izabraše junaka našega predsjednikom republike.

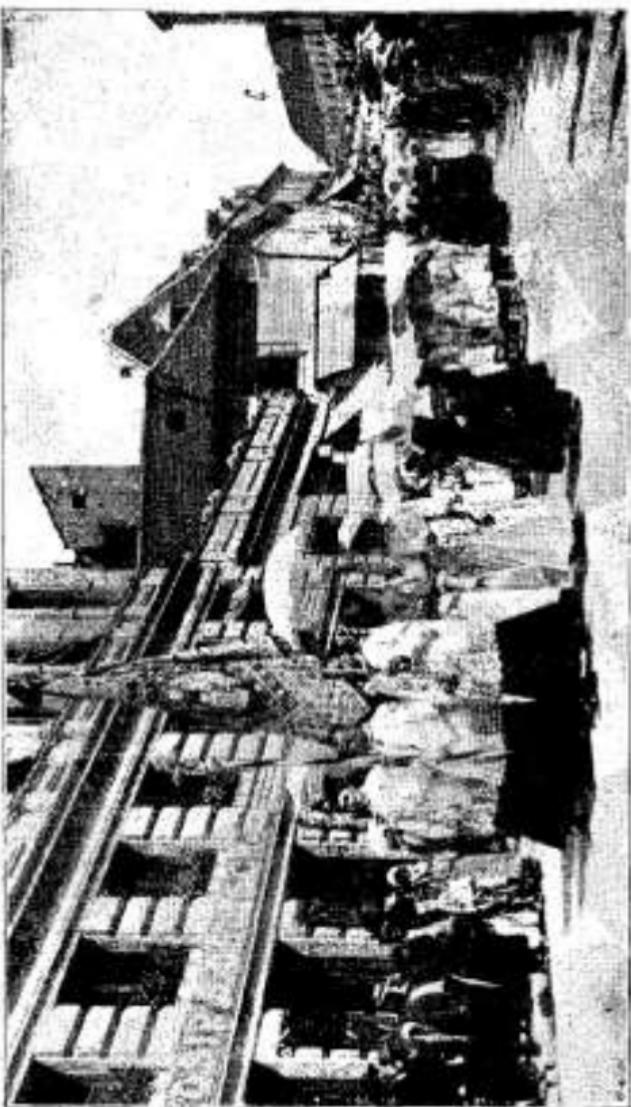
Vanredno težak bijače položaj novoga predsjednika. Dvostrukoj nutarnjoj pogibli liberalnih spletaka i nevijernih Indijanaca pridružila se zavist susjednih republika, koje su prijeckim okom gledale sve veći gospodarstveni razvitak Ekvadora pod vrsnim vodstvom umnog i marnog Gabrijela Moreno. Ponajprije se predsjednik sjajnim uspjehom zapuceo za finansijsko unapregljivanje pod „liberalnom“ vladom strašno iscrpljene zemlje. Prije njegova predsjedništva samo se uz 20 postotaka mogao dobiti zajam, a prazna je bila državna blagajna kraj silnih poreza. Na vištačkom i neporočnom upravom svojom Moreno je od g. 1868. do 1872. podvostručio državne prihode, i na kongresu g. 1873. mogao je predložiti ukinuće više starih poreza i uz to poboljšanje činovničkih hrvata. Nesebično se je odrekao svoje vlastite plaće i živio skromnije nego mnogi gragjanin glavnoga grada Kyta.

Finansijski napredak zemlje pružio mu je velike svote, da podigne gospodarstvo i promet. Do g. 1861. nije bilo nijedne čestite ceste u zemlji. Moreno je za malo godina sagradio čitavu mrežu solidnih gorskih cesta, željeznicu i brzjavu. Isto je tako obalu morskiju opremio svjetionicima i boljim lukama i poljepšao glavni grad javnim perivojima.

Divnja od svega toga je djelotvorna ljubav njegova prema bijednicima svake vrste. Nije se zadovoljio osnivanjem raznih bolnica, sirotišta i utočišta, što ih je povjerio brizi milosrdnica, već čuviš jednoć, da je upravitelj gradske bolnice odbio jednog siromaka, svrgnu ga s časti i sam je u to vršio službu upraviteljevu, pohagajući svaki dan bolesnike i nadzirući točno dvorbu njihovu. Prigodom užasnog potresa u gradu Ibari (1869.) spasio je svu silu ljudskih života.

Jednako se brinuo za vrsnu reformu pravnih zakona i odnosa. Nepodmitljiva pravednost njegova prešla je u priječe kod puča, te su ga pripresti seljaci nasred puta znali zaustaviti, da im kroji pravdu u prepirkama njihovim.

Kako je sam bio vanredno izobražen, promicao je znanost i nauobrazbu puča na zdravoj podlozi. Prije njegova predsjedništva jedva se moglo govoriti o pučkoj nastavi u Ekvadorn. A g. 1875. brojili su već 32.000 školske djece. Pod upravom američkih Pijarista podiže zanatlijsku školu za dječake; drugu školu za ženski ručni rad povjeri Sestrama Pro-

Svetiye Sreca Iustina u Zagrebu. — Procesija do katedrale.

vidnosti. Za srednje škole izradi napredniju nastavnu osnovu, a više škole u Kviru obogati novim znanstvenim zavodima, osobito glasovitom zvjezdarnom.

Ali što je najlepše svojstvo vrsnog državnika, Garcia Moreno znan je brigu za vremenito blagostanje republike krasno spojiti s apostolskom obranom katoličke vjere, u kojoj bijaha odrasli, gotovo svi sugragjani njegovi. Sam je gojio pravu kršćansku pobožnost. I kao predsjednik republike dičio se služiti svećeniku kod sv. mije pred samim puškom. Pričešćivao se je s početka svaki mjesec, kasnije po dva puta u tjednu. Kod procesija sa presvetim sakramentom i kod klanjanja na Veliki petak sve je zadivio pobožnošću svojom. Jedemko je u javnom životu isticao vjerska načela. Već za prvog predsjedništva svoga g. 1862. sklopi sa Svetom Stolicom ugovor, koji je Crkvi zajamčio potpunu slobodu i državnu potporu u misionskoj djelatnosti oko obraćanja Indijanaca. Slijedeće godine radio je oko toga, da se sostane pokrajinski crkveni sabor za reformu redovnog i svjetovnoga clera. Posebnom svečanošću dao je službeno proslaviti proglašenje vjerske istine o nepogriješivoći papinoj. No najslajniji plod svojih nastojanja oko vjerske obnove naroda postigao je 25. ožujka 1874., kad je skupa sa biskupima ekvadorskim i uz sudjelovanje obiju zastupničkih kuća i svega puha posvetio republiku Presvetom Srcu Isusovu.

Kad je g. 1875. po treći put bio izabran predsjednikom, obavijesti svetog Oca Pija IX. posebnim pismom o tom izboru i moleći namjesnika Kristova za blagoslov pisa među inim: „Danas, kada slobodnozidarska društva susjednih zemalja šire svakojake gadne uvrede i klevete protiv mene te nastoje potajno, kako bi me smaknula, trebam više nego ikada zaštitu Božju, da živim i umrem u obrani svete vjere naše i ove predrage republike, koju Bog povjeri upravi mojoj. Kolika sreća za men, Sveti Oče, što radi Božanskog Spasitelja našega na me mrze i kleveću, i kako bih bio preblažen, ako mi Svetost Vaša isprosi milost, da uzmognem proliti krv svoju za onoga, koji se je dostojao proliti krv svoju za nas na križu!“

Što je Garcia Moreno u ovom listu slatio, to se iste godine na prvi petak u kolovozu obistinilo. Po običaju svomu bijaše u jutru primio naknadnu sv. pričest. Poslije podne dogie opet u stolnu crkvu, da se pokloni presv. sakramentu izloženom na oltaru. Ali već je pet naručenih uboilica iz potaje na galeriji u palači predsjednikovoj vrebalo na svoju žrtvu.

Prema skovanoj istoriji, koja bijaše splela niši svoje preko cijele južne Amerike i razgranala se ča do Europe, glasnik odazva predsjednika iz crkve pod izlikom, da su tobože stigli važni državni spisi. Tek što je García Moreno stupio na galeriju svoje palače, harambaša zlikovaca, po imenu Rajo, mesarskim nožem navali na nj iza legja te ga strašno udari i izvani. Čas poslije ostali ubojice provališe ispod stupa i naperiše puške i noževe svoje na nedužnu žrtvu. Junak Kristov, sruši se iz galeriju na tarac ulice i krvareći iz 22 ranog ohammlim glasom

Učenje če. ex. miloerdnici.

zavapi: „Dios no muere!“ — „Bog ne umire!“ — Megatim se svjetina sakupila i s mjesta je jedan crtač — sluha ustrijelio prvoga napadača. Umirućeg predsjednika odnesoše u samu stolnu crkvu, gdje je pri potpunoj svijesti na pitanje svećenikovo glavom klimnuo u znak, da opršta ubojicama svojim, i domala Stvoritelju predao krasnu dušu svoju.

U posebnoj okružnici kongres daje oduška ljuđoj boli svojoj nad ovim nedjeljom zločinačkim i nabrojiv dobročinstva predsjednikova slavi „pobornika katoličke civilizacije.“ A obje komore 30. augusta 1875. u svećanoj sjednici odlučiše po-

dignuti pokojniku slijan spomenik, koji bi nosio naslov: „Slavnom uspostavitelju republike i mučeniku katoličke vjere!“

Sudbenim istraživanjem dokazalo se, da je ubojstvo ovog junaka plod velike urote. Tajna su društva prema odredbi slobodnozidarskog kongresa u Limi naručila ubojice. A jedan časnik sakrivač pozvan, da očituje druge sakrivce, odbijat poziv, bojeći se sigurne osvete urotnika. Sama vlada ekvadorska direktno je proglašila slobodnozidarsku svezu začetnicom ubojstva, a ova optužba nije do danas pobijena.

Uslijed novih nasilja prevratnika i maođušnosti, koja je naskoro nastala u katoličkom taboru, radikalci dvije godine po tom opet zavladajuća abivši i biskupa guajakvilskoga i otvoravši na Veliki petak g. 1877. nadbiskupa kvitskoga kod same službe Božje. Nastupilo opet doba gruznih nedjela i progona, za kojega je Ekvador iznova materijalno i moralno propao. Istina, katolici se još jednom osokoliše i g. 1883. za kratko vrijeme nadvladaše neprijatelje. Ali ovi našavši isto toliko saveznika u svim slobodnim zidarima i bezvicerima susjednih zemalja znali su oteti sva prava katoličke vjere i nčiniti od republike Presvetog Srca Isusova republiku slobodnih zidara. I danas stenje ta jedna zemlja pod silništvom neprijatelja crkvenih. Škole su lišene kršćanskih učitelja, župe i same biskupske priestolnice dulje su vremena bile velikim dijelom ispružljene, redovnici i danas nemaju slobodnog pristupa, a misije Indijanaca bez dovoljnih su misjonara. — Pa ipak „Bog ne umire!“ To je najveća utjeha ekvadorskih katolika i naša.

(J. P. B.)

Obnova posvete hrvatske omladine Božanskomu Šreću Isusovu.

Tko se od odraslih ne sjeća još onoga veličanstvenoga slavlja hrvatske katoličke mladeži na osvitu novoga stoljeća, dana 22. lipnja 1900? Tko se još ne spominje one zanosne posvete svekolike hrvatske katoličke omladine sviju učevnih zavoda u Hrvatskoj, Slavoniji, Dalmaciji, Bosni, Hercegovini, Istri i po svim stranama prostranoga svijeta, gdje je god Hrvata?

Kolike su se nade tada postavljale u tu posvetu? Da li uzalud?

Omladino! Svaku ti čast! Ti si — ako i ne žalibozje svatog kolika — svoju riječ održala; a ni Božansko Srce Isusovo, kako vidimo, nije škrtašilo svojom milošću i blagoslovom. Da ne bijaše ove posvete, danas bi valjda bila izgubljena skoro sva hrvatska mladež; da ne bijaše one posvete, danas bismo bili možda i predvečerju onih grozota, što ih danas čine neprijatelji Crkve u Francuskoj.

Posveta mladeži Božanskom Srcu Isusovu, probudila je mnoge u pogibeljan san uspavane duhove u Hrvatskoj. Od

Lađčinska pučka skola.

onda se datira, može se reći, sav katolički pokret u Hrvatskoj.

Na domaku bijaše

Deseta godišnjica posvete.

Kako da se neopâženo propusti? Ovakav uspjeh valjalo je dolično proslaviti. Novoodraslu hrvatsku mladež valjalo je takogje izručiti Presvetome Srcu Isusovu, da se sa već pođraskom junacički bori rame uz rame.

I početnik onoga prvoga slavlja zamislil i ovo drugo: Obnova posvete hrvatske katoličke omladine Presvetome Srcu Isusovu. I sasta se odbor odličnih prijatelja mladeži u Zagrebu, i izradi potanko osnovu cilegoga slavlja.

Proglaš odborov za proslavu te desetgodišnjice od 10. veljače te godine nagje oduševljeni odziv posvuda. U mnogim biskupijama osnovaše se posebni biskupski odbori, kako bi ovo slavlje bilo što dostoјnije i Božanskog Srca Isusova i hrvatske katoličke mladeži. Prigodne knjižice „Slavlje hrvatske omladine 1910.“ raspača se preko 40.000 i raspali srca sveko-like katoličke omladine.

Ali ni

Neprijatelj ne miruje.

„Naredba doktora Amruša,“ piše „Pokret“ u broju 56. od 10. ožujka ove godine, premda je tu naredbu svojom rukom potpisao sam preuzvišeni gospodin ban, a ne odjeli predstojnik presvjetli gospodin Amruš, „nije drugo neg izravna provokacija (izazivanje) svih slobodnijim (to će reći: bezvjerskih o. p.) elemenata u Hrvatskoj, a ti elementi znat će je i sagubiti. O tom neka ne sumnja odjeli predstojnik za bogoslovje sa svilenim zastavama, dr. Amruš“. Slično su pisale i druge bezyjerske novine.

Dana 30. svibnja počeće tako zvani „napredni“ gaci jedne zagrebačke muške i jedne ženske srednje škole dijeliti po Zagrebu letke pod naslovom „Hrvatskoj omladini!“ a s poklikom: „Klerikalci (hoće da kažu: katolici) nas traže, stisnim-džepove!“ Te su letke izdali „napredni“ sveučilištarci, kako ih je „Pokret“ odan, jer su se i sami stidjeli, da se pod tako što potpišu.

U Zagrebu se zgražalju i isti inovjerci nad ovolikom drzivošću, a još više nad hrvatskim oblastima, koje dopuštaju, da se vrhovna glava katoličke Crkve, sveti Otac papa, zove u tom letku „onaj isti Josip Sarto, koji zatire naš narodni jezik i ukida nam narodno bogoslužje“, koji ovaj put „apelira samo na njezine (mladeži) bogobojažne džepove“, on „rimski nametljivac“, „rimski milijunaš“; da se ovako bestidno opada metropolita hrvatske crkvene pokrajine, zagrebački nadbiskup i svekoliko katoličko svećenstvo, koje da tobože „živi od vajkada od tugih džepova i žaljeva i od ljudske gluposti.“ Neka mi čestiti obraz čitatelja „Glasnika“ oprosti, što ovo ispisah; učinih to, e da vidite, što pišu o svetom Ocu, o biskupima i o svećenstvu, pa da ih svi dobro upamtite.

Na ovo je vrijedna katolička mladež zagrebačka planula kao živa vatra. Već sutradan osvajaju letak s istim naslovom: „Hrvatskoj omladini!“ a uz geslo: „Sve za Vlenu i za Domovinu.“

viju?" Tiskali su ga u 10.000 komada, i u čas se razgrabiše. Tu prikazaše pokretaše u njihovoj pravoj slici. Ovaj letak mnogima je u Zagrebu otvorio oči.

Pokretašima priskočiše u pomoc socijalni demokrati, pa noći samog blagdanu Presvetog Srca Isusova izdadoše letak: „Protiv klerikalizma" (to je isto što i: Protiv katolicizma), a s devizom: „Ni filira!" naime za zastavu Presvetog Srca Isusova. Oni pogodiše, za čim ide slavlje hrvatske omladine. Evo, što pišu u tom letku:

„Proslavom srca Isusova (1900.) udaren je u Hrvatskoj

Zemaljsko sroštvo na Josipovcu.

viđljiv osnov klerikalne organizacije. Iza te proslave slijedio je katolički kongres, a zatim su se doselili u Zagreb Jezuite (oh ti Jezuiti, kako su im crni u očima!), stale se nizati klerikalne institucije (ustanove)... Na već godine 1900. bacili su klerikalci u prvome redu oko na omladini kao na kvasac, iz kojeg bi se trebala roditi mlada klerikalna garda (po izbor-četa), koja bi imala stvoriti klerikalnu inteligenciju... Što znači izručiti školu na milost i nemilost klerikalima? Znači zarinuti si pož u živo tijelo, znači podrezati si žile."

Dá, socijalisti, da pokretaši, da framusuni i kako se već

zovete: da, to baš hoće katoliči, za tim baš idu, da vas otprave onamo, odakle ste i došli: u Prag, u Pariz, u Peštu i, ako baš hoćete, i u Afriku... da im ne trujete njihovu uzdanicu, da im ne upropašćujete narod i domovinu, da im ne rušite vjeru, oltar i prijestolje.

Kad su tako neprijatelji Božji i naši bili istim oružjem suzbiti, kojim su bili vatru otvorili, posegnuše za drugim, pravim sotonskim oružjem, da postignu svoju paklenu svrhu, da zapriječe naime obnovu posvete i što više pokvare mladež. Upravo su u ovo vrijeme nekakvi ljudi izložili u zagrebačkom „umjetničkom paviljonu“ najveće besramnosti, kakve se valjda ni kod pogana nijesu izlagale; a oblasti ne će da tu izložbu nečudorednosti i proštote zatvore uza sve tužbe i prosvjede zagrebačkih katolika.

Evo dakle što učiniše: U nedjelju prije slavlja s n i z i š e u l a z n i n u u tu besraminu izložbu za gijke u nadi, da će radoznala mladež listom pohrliti onamo i otrovati mlado i neiskusno srce. Ali se, jadni, ljuto prevariše. Izuzev nešto njihove jedne uzdanice niko čestit nije išao ni blizu. — Sto će dakle? Evo što! Na sam blagdan Presvetoga Srca Isusova dopustiše svoj školskoj mladeži s a s v i m b e s p l a t a n ulaz u onaj pakao, zbacivši 3—4 najgadnije slike, ne bi li tako odvratili mladež od preljubeznog Srca Isusova. Ali čestita katolička omladina odvraćala se s odvratnošću od ovakve „ljudavi i susretljivosti“ pokretaške.

Svečana konferencija u slavu Božanskog Sreća Isusova.

Odbor za obilježnicu posvete hrvatske omladine Presvetom Srcu Isusovu odlučio, da se uoči te obilježnice priredi svečanu konferenciju (predavanje) u slavu Božanskoga Sreća sa sјanim slikama pariškog skoptikona. Vrijedna kongregacija učiteljica preuze velikodušno svu brigu i troškove na se.

Neprijatelji Božji i hrvatskog naroda odlučiše isti dan, sat prije, držati javnu skupštinu, da prosvjedaaju proti čitavoj toj svečanosti i da je zapriječe. U gradu osvanuše najednom ogromni plakat od jednoga metra visine, kojima pozivaju svoje pristaše na tu skupštinu.

U gradu se sve uskomešalo. Štovatelji Presvetoga Srca Isusova i prijatelji hrvatske mladeži poljutići u veliku dvoranu Sokola, a štovatelji i prijatelji bestida i bezboštva, poхrliše na Streljanu. Pridružiše im se u velikom broju, pače u puno većem nego oni — ako i nepozvani — mnogi čestiti ka-

tolici, koji su odlučili ovu pokretašku skupštinu po što po to omesti.

I ometoše je.

Kad je skupština bila raspuštena, poletješe pokretaši kao bez duše pred Sokol, da za osvetni rastepu svečanu konferenciju, što je baš imala započeti. I stade ih vika i dreka. Junački naši „Domagojci“ čuvali dobro sve ulaze, da ne provale u dvoranu. Jednog „duha“ i „oca duhova“ bacile jednostavno van iz predvorja, a i druge silom odbiše. Iza četvrt sata naćinila je policija red i mir, pa se tako predavanje u najlepšem

Gjaci realne gimnazije.

redu i uduševljaju mirno dovršilo. Samo predavanje urednika „Glasnika“ bilo veoma zanimivo i poučno; slike upravo prekrasne; pievanje da ne može biti ljepešte. Na kraju otpjevaše svi prisutni „Lijepa naša domovino“, a onda i „Do nebesa nek se ori.“

Iza ljepeog predavanja o štovanju Presvetog Srca Isusova stalо se općinstvo mirno razilaziti. Ali nije bezvјercima do mira već do sablazni. Nije moguće ponoviti, što se sve tom prilikom dovukivalo prisatnim svećenicima i klericima kao i ponajodličnijim osobama svjetovnoga staleža. Samo so-

tona mogao im je one besramne izraze u usta metati. A što su oni većma psovali i ružili svećenstvo i sve što je katoličkom srcu milo i draga, to su oduševljenije vjernici klicali: Živjeli klerikalci! Živjeta pobjeda! Živjelo svećenstvo!

Tako se u neku ruku usred grada sasvim neočekivano i nedogovoren obištinilo ono, što se sutradan imalo moliti u crkvi: „Presveto Srce Isusovo: Sto se više napada na Crkvu tvoju, to više čemo se brinuti, da joj budemo vjernom djecom. — Sto više progone svetoga Namjesnika tvoga: to više čemo ga se držati i za njega se moliti. — Sto se više tajne tvoje svete nauke pogrgaju: to čvršće čemo u njih vjerovati. — Sto više na tvoje Božanstvo navađuju: to više čemo se njemu klanjati. — Sto više pakao napreže svoje sile, da upropasti duše: to više čemo rasplamsati svoju revnost za njihovo spasenje.“

I doista oduševljenje vjernika bez razlike dobe i staze bila je upravo neopisivo.

Tako su klerici na povratku u sjemenište u pratinji Dmagojaca pievali pjesmu posvetnicu, dok su bezvjerci neprestano zviždali i galanili. Pred kaptolom rastjera la policija vikače, a oduševljena mladež iza pjesme i oduševljenih govora na Kaptolu mirno se razšla.

Druga opet četa pievala cijeli sat na Strossmayerovu šetalištu pobožne pjesme u slavu Presvetog Srca, dok je u dolnjem gradu nevjera nastojala iz petnih žila, da iskali svoj bijes na Božansko Srce Isusovo i njemu posvećenu omladinu.

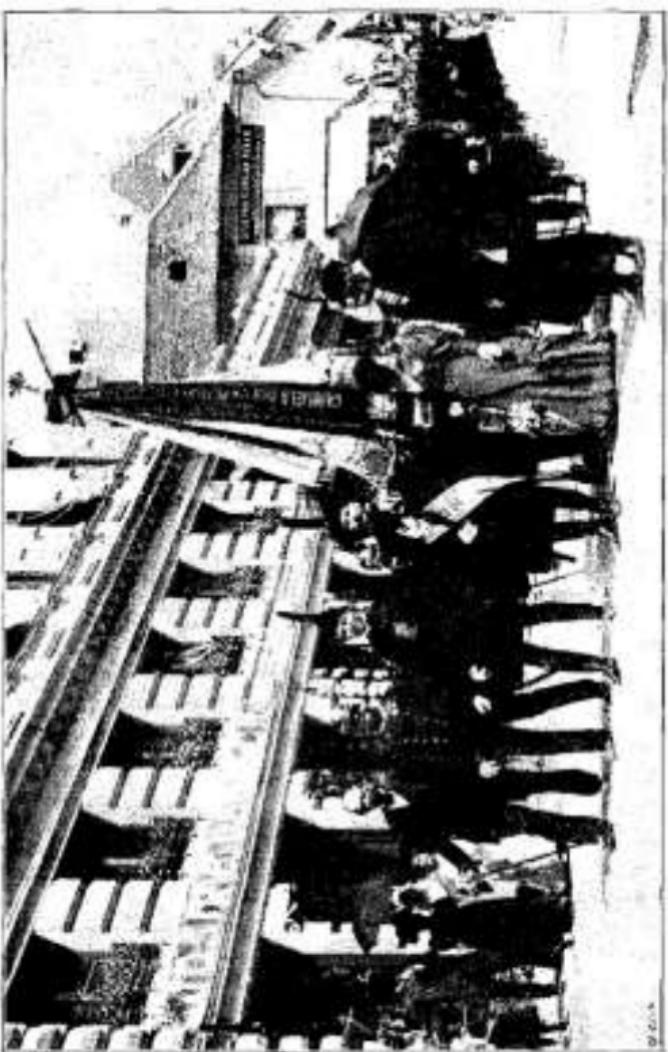
Došla rujna, kako je rečeno, i pred samostan sestara milosrdnica, pa se stala derati: „Dolje s Crkvom! Dolje sa samostanom!“ Dozlogrdilo vod jednom mirnom susjedu, pa otvoril prozor i zagrmio: „Kai se tu derete, dečkiri? Idite raije spati. Mislite, da bu Bog radi vas — bedakov — čudo napravil, pak bu ova crkva pred vašim nosom strušil?! — —“

A oni se pokunili i odoše dalje.

Nove spletke. Zastava u pogibelji.

Nova zastava hrvatske katoličke omladine imala se iza svećane službe Božje prenijeti u procesiji iz prvostolne crkve u crkvu Presvetog Srca Isusova. Ali banova naredba od 22. veljače ne spominje riječ „procesija“. To dobro dogje nekim „naprednim“ ravnateljima zagrebačkih škola, pa odlučiše, da ne će dopustiti mladeži svojih škola prisustvovati toj procesiji.

Nije bilo druge, nego se iznova obratit na visoku vladu.

Nova očindruška zastava Štore Ľudovita

I visoka vlada izda ponovno maredbu, u kojoj naloži izrijekom svim ravnateljima zagrebačkih škola, da na blagdan Presvetoga Srca Isusova imade sva katolička školska mladež, praćena profesorima i učiteljima, prisustvovati blagoslovu zastave i svečanoj procesiji.

Što će sada neprijatelji Boga i Crkve? Sve su već pokušali, a sve uzalud. Odlučiće uteći se skrajnjemu sredstvu: Na sam blagdan Presvetoga Srca Isusova, jedan sat prije svečane službe Božje, dogovarahu se na Markovu trgu, da će navaliti na procesiju, oteti novu zastavu Presv. Srca, vlasništvo hrvatske katoličke omladine, pa je spaliti. Ne pogie li to za rukom, a on, će gledati, da ju barem željeznim kvačicama razderu.

Doista, prava sotonska zloba, koja već ni sliči Božan skoga Srca ne dade mira, već bi htjela ovo Presveto Srce barem na slici probosti, kad ga više ne može onako kao onaj vojnik, dok je Spasitelj za nas visio na križu. Dan prije su tvorno napali Hugu posvećene osobe, a sada bi napali i samoga Boga barem u slici, kad ne mogu u osobi. Pa to u po bijela dana, na očigled onih tisuća školske mladeži! Daleko je zaista dospijelo „predizgje kršćanstva“, kad mu ponaјbolji sinovi i kćeri nijesu više u vlastitoj kući sigurni za život; kad se bezbožna svetogrđna ruka usuginje podići već i na sliku onoga, za koga su naši oci kroz stoljeća potoke krvi prolijevali. Gdje ste, sinovi slavnih pregja, koji su život svoj polagali za Isusa i njegovu Crkvu; gdje ste, pa ovakova sramota, ovakovo bogohulstvo, ovakovo svetogrgje trpite? Kad ćete se već jednom okaniti osobnosti i slijepje političke borbe i mržnje, ba istupiti kao jedan čovjek na obranu vjere i domovine?...

Na svu sreću saznao se još u pravi čas za ovu paklenu osnovu, pa se poduzele sve potrebite mire opreznosti u crkvi i izvan crkve, pa se tako namjeravani zločin spriječio.

Mladeži! Evo, uz kakve se poteškoće po prvi put razvila tvoja bojna zastava! Evo, kako malo da nije postradala, prije nego se i pokazala! Nema sumnje, da će ti upravo zato biti po hiljadu puta milija i draža. Čuvaj ju; ne stidi je se; bori se pod njom ustrajno i neustrašivo!

Obnova posvete. Blagoslov zastave.

U osam sati počela je svečana služba Božja u prvostolnici crkvi. Na hiljade katoličke mladeži od najnižih do najviših

učevnih zavoda zapremile sav prostor ogromne prvostolnice. Svečanu pontifikalnu svetu misu služi superior časnih sestara milosrdnica i ujedno predstojnik najbrojnijih škola u Zagrebu, presvjetli gospodin M. Seigerschmied. Na koru pjeva veliki mješoviti zbor učenica ženskog liceja, glazbenog zavoda, bogoslova, gimnazijalaca i realaca uz pratnju srednioškolskog orkestra (glazbe).

Poslije evangelijsa reče zanosno prigodno slovo presvi-

Katoličko akademijsko društvo „Domagoj“.

jetli gospodin Baron, apostolski protonotar i kanonik zagrebački, koji je kasnije vodio i procesiju. Iza propovijedi bila je blagoslov prekrasne zastave. Kunovala joj preuzvišena gospoginja Gabrijela grofica Peiacsevich, a zastupala je presvjetla gospoginja Elma pl. Havaš. Potom se posvetila svakolika katolička mladež iznova Božanskom Srcu Isusovu i izmolila otprošnju, što ju duhovna oblast posebice za ovu svečanu zgodu i za buduću poruku odobrila.

Kod službe Božje i svečanog čina blagoslova zastave i posvete mlađeži Presvetomu Srcu bijaše službeno zastupana i visoka vlada u osobi odjelnog predstoinika za bogoštovje i nastavu, presvjetelog gospodina dr. Milana Amruša, te svi zemaljski škoški nadzornici i svi katolički profesori, učitelji i učiteljice svih zagrebačkih učevnih zavoda, ako izuzmete ono nešto pokretaša gornjogradske gimnazije i realke, za čijim su se primjerom, kažu, poveli i „naprednji“ realci viših razreda. I dobro su učinili; har je bilo manje smutnje i grijeha.

Tako si se, katolička omladino, u prisutnosti svojih najviših crkvenih i svjetovnih poglavara, u prisutnosti svojih roditelja i uzgojitelja, svečano i javno na očigled svega nebeskoga dvora posvetila i izručila Božanskorne Srcu Isusovu, njega ponovno odabrala svojim Učiteljem i Vogjom, njemu se zavjerila, pod njegovu se zastavu svrštala, da time pokažeš svetu svijetu, e se ne samo ne stidiš propetoga Spasitelja svoga, nego da si voljna za nju poći i u vatru i u boj proti svim neprijateljima njegovim. Sretne i stoput sretne, ako tome zavjetu svome i ovoj zastavi svojoj ostaneš vazda vjerna.

Ogledajmo malo samu zastavu.

Zastava hrvatske katoličke omladine.

To je pravo remek-djelo vezilačke umjetnosti u zlatu i svili, kojim se naše časne sestre milosrdnice prodičiše kao još nikada dosad. Zastava je iz čiste bijele naftinije dvostrukе atlas-svile. Na jednoj je strani u naftiniju zlatom izvezenu polju slika Božanskoga Spasitelja s vidljivim Presvetim Srcem na prsima. Raširio ruke, kao da pozivlje k sebi svukoliku mladenačku četu, da je zaštiti od smrtonosnih strjelica opakoga gravia, svijeta i strasti. Ispod slike čita se natpis: „Stieg Hrvata — Srce Krista!“ e da svatko znade, kakav je i čiji je to sljeg.

Na drugoj je strani isto tako na zlatnom polju i u oblicima slika Neoskrnjene Djevice s natpisom: „Rajska Djevo — Kraljice Hrvata!“ — Obudvije su slike prekrasno svilom izragjene; nema tu ni traga kištu ili kojem drugom umjetničkom alatu, osim sitnih finih iglica, na koje se same potrošilo oko 50 kruna.

Strana, na kojoj je slika Presvetog Srca Isusova, urešena je prekrasnim vezivom iz najboljeg zlata; dok je strana sa slikom blažene Gospe izvezena svilom, napose vijencem poljskih ružica. Ubrao bi ih i pomirisao, tako su vjerno i zorno prikazane.

Rub zastave ukrašen je malim trokutima u hrvatskoj troboji. Na okrajima joj ljepe zlatne rese, široke 10 cm., a na donjem uglu ukušna zlatna kita. Na vrhu kopljista usagjen je pozlaćen križ.

Prenuzvišena gospogija kuma ukrasila je zastavu ogromnom i teškom vrpcom od crvene svile. Na jednom se traku čita: „Hrvatskoj katoličkoj omladini”; a na drugom: „Gabri-

Prev. Mgr. dr. Gustav Barin i asistencija.

jela grofica Pejacsevici 3. VI 1910.” s obiteljskim grbom u dnu. Ovaj grb htjede neki neznačica pred stolnom crkvom na početku procesije prikazati kao madžarski, premda mu nije ni sličan; valjda da naučka neške i da dade prilike onoj četici, što ju vidješe željezni šiljcima oboružanu, prilike, da učini juriš na zastavu. Ali se nitko nije na njegovu opasku ni

Na zastavi je radilo puna dva mjeseca skoro neprekidno dan i noć izuzev nedjelje i blagdane oko 20 sestara. Upotrijebio se samo najfiniji materijal, koji je sam stao na biljade kruna. Jedan trgovачki putnik glasovitog zavoda za crkvenu umjetnost u Lionu (Francuskoj) izjavlja, da takove zastave nije nikada vidio. Neki su cijene na kojih 18.000 kruna; no stoji samo 6.600 kruna, budući da velikodušne čč. sestre nagradu za svoj golemi trud u prvom redu traže od Presvetog Srca Isusova.

Procesija i konac slavlja.

Iza svete mise razvila se lijepa procesija iz prvostolne crkve do crkve otaca Isusovaca. Kod njih će se prekrasna zastava čuvati; zastava Sreća Isusova u svetištu Sreća Isusova! Procesija je prolazila najljepšim dijelom grada. Pojedine škole pjevali oduševljeno cijelim putem razne pjesme u slavi Presvetog Sreća. Mladež samostanskih i nekih drugih škola bila okićena lijepim kokardama Presvetoga Sreća.

Mladež nekih gradskih škola stupala zajedno sa svojim profesorima i učiteljima pod šeširom, kao da idu iz židovskog tempela u tempi. Pravom se ovo oštro osugivalo. Neugodno je bilo gledati i onu silnu policiju. Ali bilo je potrebno iza onih sinoćnih događaja i onog jutarnjeg dogovora na Markovu trgu — da brane goloruke. Bila pače, kažu, i vojska u pripravi da izgje, ako bi se gdiegod ma najmanje poremetio red u procesiji ili inače kakva smutnja izazvala.

Da vam je, vi slavni hrvatski kraljevi i banovi, ustati, pa vidjeti, što učiniše neprijatelji od vaše nekadanje uzorkatoličke domovine!...

Nije ipak Presveto Sreće Isusovo dalo, da se dan slavlja njegova i mladeži njegove pretvori u dan krvave bitke, koliko god za tim išli neprijatelji.

Kad je procesija stala izlaziti iz prvostolnice, opazi jedna odlična gospogja, kako se neki od tako zvane „napredne“ omladine pred crkvom nepristojno vladaju, pa im pred svim narodom odreže: „Stid vas bilo! Znaite, da je Bog gospodar u Zagrebu, a ne vrag! (potari ga sveti križ!) Gledajte, kako je lijep Isus na ovoj zastavi, kao da će nam sada progovoriti!“ Ta joj valja!

Dà, Bogi Božansko Sreće Sina njegova gospodar je u Zagrebu i u svoj Hrvatskoj. Neka to znaju svi neprijatelji Božji i naši, neka znaju i neka — dršću,

Svečanost se svršila u lijepoj crkvi otaca Isusovaca „Tebe Boga hvalimo“ i s blagoslovom sa presvetim Ostatvom. Napokon je presvjetli gospodin dr. Baron, koji je pro-

U hrvatskom svećanstvu Sveti Izaova.

cesiju doveo, pred velikim oltarom svećano predao prekrasnu zastavu hrvatske katoličke omladine veleč. ocu Superioru svih hrvatskih Isusovaca, koji je ujedno i Superior isusovačke kuće

u Zagrebu i upravitelj hrvatskog svetišta Srca Isusova, da je čuva za našu milu omladinu i uz želju, da bi ova zastava bila zalog skore pobjede svete vjere u Hrvatskoj.

Vlč. otac Superior, Ivan Kujundžić D. L. u ganutljivom odgovoru prima s veseljem prekrasnu zastavu i obećaje, da će ju čuvati čistu i nepovrijeđenu na diku i ponos hrvatske katoličke omladine, a na strah i trepet neprijatelja svete katoličke vjere, hrvatske domovine i naših. Dirlijv bijaše osobito prizor, kad mu stiegonoša sa dva pratioča — sva tri čestita „Domagoje“ u lijepoj gali — pruži zastavu, a on je prihvati i poljubi u znak ljubavi spram Božanskog Srca Isusova i u znak priznanja i poštovanja vrijednoj našoj katoličkoj omladini.

Time je slavlje bilo dovršeno, pa se svećenstvo s nekim školama u redu povratilo u prvostolnu crkvu.

Ovo bijaše prva procesija, što je hrvatsko svetište Srca Isusova primilo.

Zaključak.

Hrvatska katolička mladež! Ti si boj otvorila; ti si se prva svrstala u bojne redove pod okriljem Božanskoga Srca Isusova; ti si se prva zavjerila eto na stieg Srca Isusova, pa kako uvijek dosad tako i ovaj put iznijela sjajnu pobjedu. Budu vazda vjerna svome nebeskome Kralju i Vojskovogu; čuvaj čist i neokaljan stieg Presvetoga Srca Isusova, znak svoje borbe i pobjede; čuvai i sebe čistu poput one bijeline lijepo rastave tvoje; stoj neustrašivo na braniku svete vjere i mile nam hrvatske domovine!

„Budite hrabri“, riječi su to, što ih izreče sveti Otac dne 10. svibnja prošle godine talijanskoj sveučilišnoj omladini, a koje jednako vrijede i za te, „budite hrabri, da čuvate i da branite svoju vjeru, dok je toliki suzbijači i gube; budite hrabri, da držite u sebi riječ Božiju i da je pokazete u dijelim, dok su je toliki drugi istjerali iz srca; budite hrabri, da se domognete prave znanosti i da skršite zapreke, na koje ćete doći u svome dijelovanju na korist braće svoje...“

„Preporučam vam — govori sveti Otac — da budete odvažni i da ostanete vazda vjerni sinovi Crkve Kristove, dok se na žalost toliki, a da možda i ne znaju za to, pokazuju njezinim protivnicima... Služeći interesima vjere i Crkve radit ćete i o svome pravome dobru.“ (S. B.)

Broj 8.

Kelevez 1910.

Gedina 19.

Nadbiskup zagrebački o pobožnosti k Šrnu Isusovu.

Preuzvišeni g. dr. Juraj Posilović, nadbiskup zagrebački i metropolita, izdao je ove godine korizmennu okružnicu o pobožnosti k Presvetom Srcu Isusovu. Mi držimo svojom dužnosti, da ovu krasnu okružnicu u cijelosti iznesemo u našem Glasniku, eda bi apostolska riječ preuzvišenoga g. nadbiskupa što dalje prodrla u hrvatski narod, te svagdje iznova probudi ljudav i štovanje spram Srca Božanskoga.

Evo dakle, što preuzvišeni gospodin piše:

„Dajte mi moju knjigu!“

Citamo u životopisu sv. Filipa Benicija, da je, ležeći na smrtnom krevetu i upirući poglede očiju svojih čas na nebo čas na propelo, na jednog rekao okolini svojoj: „Dajte mi moju knjigu“. I dadeće mu jednu i drugu izmugju knjiga, koje se ondje nalazile; ali mu ni jedna ne bila po volji. No kad opaziše, da dugo gleda u Propetoga, pružiše mu propelo. I on ga obuhvati obim rukama, pritišće na srce, te reče: „Jest, to je moja knjiga, moja najmilija knjiga; iz te knjige hoću da napravim svoju oporeku; u ta sam knjigu gledao tako često; s tom knjigom završujem svoj život“.

I ja, hudečni sinovi moji, dolazim evo na početku svete korizme k vama s propetim Kristom, koji ima biti svakomu

pravomu kršćaninu, svakomu katoliku, kako bijaše i svetomu Filipu Beniciju, najmilija knjiga života; jer propeti Krist, kako to rado naglašuju crkveni učitelji, jest „knjiga Božje mudrosti, cijena otkupljenja našega, ogledalo svake kreposti i savršenstva.“ Zato je i sv. Pavao, govoreći o svom apostolskom die-lovanju među Korinćanima, mogao istima pisati: „nijesam mislio, da znam što među vama osim Krista, i toga propeta“ (I. Kor. 2, 2).

A kad dolazim k vama s propetim Kristom, kad hoću da pred vama otvorim tu knjigu Božje mudrosti: odmah duboko osjećam, da ne mogu pred duševno oko vaše iznesti svega, što u propetoga Krista vidim, što u toj knjizi Božje mudrosti čitam. Ta kad bih vam kroz cijeli život svoj iznosio ono, što je propeti Krist za nas učinio i što nas presvetom osobom svojom, dijelima i naškama svojim uči, uvijek bih morao dodati riječi svetoga Ivana, kojima završuje svoje evangeliće, ovako pišući: „Ima i drugo mnogo, što učini Isus, koje kad bi se u pojedinostima pisalo, držim da ni sam svijet ne bi mogao obuhvatiti knjige, koje bi se imale napisati“ (Jv. 21, 25).

Zato želim s vama, ljubazni moji, ovom zgodom samo jedno gledati u propetoga Krista, samo jedno čitati u toj knjizi Božje mudrosti; a to jedno jest: Presveto Srce Propetoga, Srce Boga i čovjeka Gospodina Isusa Krista. Želim srca vaša razgrijati pobožnošću k Presvetom Srcu Isusovu.

I. Kratka povijest pobožnosti k Srcu Isusovu.

Štovanje Srca Isusova, pobožnost k Srcu Isusovu, jest čedo zadnjih vijekova kršćanstva; jest na stablu života katoličke Crkve jedan od najljepših cvjetova, koji je propupao u 17. stoljeću, a sada ga vidimo, gdje potpuno rascvaten mirisom svojim napunja cijeli svijet.

Prije 17. stoljeća.

No ako i velimo, da je pobožnost k Srcu Isusovu čedo zadnjih vijekova, sa svim tim moramo priznati, da je štovanje Srca Isusova u svojoj jezgri tako staro, kako je stara katolička Crkva, jer kako se sav razvitak u životu katoličke Crkve temelji na objavi, što je Sin Božji, Gospodin Isus Krist, odmah pri osnutku dade svojoj Crkvi: tako i pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu, premda istom u zadnjim više-

kovima razvijena, imade svoj osnov u temeljnim istinama vjere katoličke o osobi Isusa Krista.

Zato i nije čudo, što tragove pobožnosti k Srcu Isusovu nalazimo već u najstarijim vijekovima kršćanstva. Tko da na priliku tu pobožnost, to štovanje Šrca Isusova porekne ljubavcu Isusovu, svetomu Ivanu, koji je kod zadnje večero počivao na Srcu Isusovu? (Iv. 13, 23; 21, 20.) Tko da u apostola svetog Pavla ne vidi vanredna štovatelja Srca Isusova, kad on želeći predragim svojim Filipljanima predočiti, kako ih vatreno ljubi, piše njima: „Bog mi je svjedok, da vas ljubim srcem Isusa Krista“ (Filip. 1, 9).

Sv. Ciprijan izrično veli, da iz Srca Isusova istječe onaj izvor, koji teče u vječni život. Sv. Augustin uspoređuje Srce Isusovo s korabljem Noemovom; pa veli, da će se svi, koji u nju unigiju, spasti od brodoloma. Sv. Bernardit nazivlje Srce Isusovo razgrijanom poči naivatrenije ljubavi, kojoj je zadatik, da sav svijet rasplji. Shčinim bismo načinom mogli spomenuti lijepi broj i drugih Svetaca i Svetica, koji su živjeli prije 17. stoljeća, a kojih život i ostavljeni njihovi spisi jasno zasvјedočuju, kako su oni Srce Isusovo vatreno štovali i ljubili.

B1. Margarita Alakok.

Čim se više približavalo 17. stoljeće, tim se više množao broj štovalaca Srca Isusova. Ali kraj svega loga sve to štovanje Srca Isusova i sva pobožnost spram istoga bilaše ograničena samo na pojedince; običnom narodu ne bilaše poznato posebno otaistvo Srca Isusova niči pobožnost, koljom bi se imali razgrijavati spram istoga. Istom sa sedamnaestim stoljećem bilaše nadodlo vrijeme, koje sti po vječnim svojim osnovama bilaše odabrao Bog, da se pobožnost spram Srca Isusova cijelom katoličkom svijetu objavi i otkriju blagodati, koje iz te pobožnosti za rod ljudski proistječu.

A gledamo li na orugje, koje si je Bog za to veliko djelo odabrao, to vidimo, kako se i u tom izboru ispunilo staro iskušto, da si Bog za velika djela u razvitku kraljevstva svoga rado odabire sredstva, koja su po sudu ljudskom neznačna i regbi ništeta: e da i odatle vide ljudi, da velike stvari u kraljevstvu njegovu nijesu djelo čovječje nego Božje. Tu istinu naglašava već apostol naroda sv. Pavao, kada govoreći o prvim pozvanicima i vjesnicima kršćanstva ovako piše Korin-

čanima: „Pogledajte zvanje svoje, braćo, da nema mnogo mudrih po tijelu, ni mnogo mogućnika, ni mnogo plemenitih, nego što je ludo pred svijetom, ono izabra Bog, da posrami mudre, i što je slabo pred svijetom, ono izabra Bog, da posrami jako; i što je neplemenito pred svijetom i prezreno, ono izabra Bog, i ono što je ništeeno, da uništi ono što jest, da se ne pohvali ni jedno tijelo pred Bogom“ (I. Kor. 1, 26—29).

Tako si je i Božanski Spasitelj odabroa siromašnu, jednostavnu i u svijetu nepoznatu redovnicu iz reda pologjenja Marijina, po imenu Margaritu Mariju Alacoque (čitat: Alakok), da po njoj raširi štovanje Srca svoga među katoličke narode.

Margarita Marija Alacoque rodila se godine 1647. u Lauthecourthu (čitat: u Lotkurtu) u Francuskoj. Sprovedavši mladost svoju u nedužnosti i iskrenoj pobožnosti stupila je u 23. godinu života u red pologjenja Marijina u Paray-le-Monialu (čitat: u Parelemonjalu). Već od djetinstva usrećivao je Božanski Spasitelj ovu djevcu obilijem svojih milosti i sam joj bio vogaom i učiteljem u duhovnom životu, e da bude doстојno oruđje onog visokog zadatka, za koji ju bijaše opredijelio.

Kad je pobožna redovnica već više godina sprovele u samostanu, poče joj Gospodin davati objave i o svom Srcu i o pobožnosti spram istoga. Po više puta ukazao joj se božanski Spasitelj i pokazao joj Sreće svoje, koje je tako izgledalo, kako ga imademo predočena na poznatim slikama Srca Isusova: sjajno poput sunca, puštajući zrake na sve strane, s otvorenom ranson, obavito vijencem od trnja, a odozgo urešeno križem, znakom spasenja našega. Takovom prigodom predočavao bi Gospodin stromašnoj redovnici vatrenu ljubav Srca svoga spram ljudi; tužio bi se na bladnoću i nezahvalnost ljudi, na pomanjkanje dužnog štovanja, na huljenje na Boga i na svakovrsne uvrede, što mu nanesoše u presvetom oltarskom sakramentu; a osobito bolno naglašivao uvrede, što mu ih nanesoše duše, koje su mu posebnim načinom posvećene. Tužeći se tako, tražio je Gospodin od redovnice, neka bi ona štovala njegovo ljubavlju raspaljeno Srce i pmogućnosti ljubavlju svojom davala zadovoljština za uvrede, što mu nanesoše; a ujedno neka bi nastojala, da se što višraširi štovanje njegova Srca i što više davaju zadovoljštine za uvrede, što ili podnosi.

Osobito znamenito ukazanje.

Ovakove izljeve i zahtjeve Božanskoga Spasitelja slušala je pobožna i posljednja redovnica više puta. No osobito je znamenito ukazanje Gospodinovo, koje se zbilo 1675., jednoga dana Tijelovske osmine. Klečeći i moleći se pred presvetim oltarskim sakramenom osjećala je pobožna redovnica vanrednu težnju, da Spasitelju njezinoj ljubavi što većom svojom ljubavi vrati. Dok se tom težnjom napunjalo srce redovnice, sruže joj se Gospodin, te joj reče: „Ti mi ne možeš dati većeg dokaza svoje ljubavi, nego ako učiniš ono, što sam već više puta od tebe tražio.“ A onda joj pokaza na svoje Božansko Srce te joj stane opet o svem onom govoriti, što sam prije naveo kao češće izljeve i zahtjeve Srca Spasiteljeva. K svemu onom doda još Spasitelj kao poseban zahtjev, da se prvi petak poslijе Tijelovske osmine ima odrediti kao posebna svetkovina za štovanje njegova Srca, da mu valja isti dan svečanom otprošnjom davati zadovoljstvu i primati sv. pričest za uaknadu uvreda, što mu se nanose, kad je na žrtvenicima izložen. A iza toga doda Spasitelj: „Obrićem ti, da će se Srce moje raširiti, te preobilno učinkne svoje ljubavi nad sve one izliti, koji će mi to štovanje iskazivati i nastojati, da mu ga i drugi iskazuju.“

Kako su sve objave i pouke, što ih je Gospodin davao Margariti, bile za tim, da i ona njezine i među druge širi pobožnost spram Božanskoga Srca Isusova; tako se posebice objave, poske i odredbe, što joj ih dade Gospodin na pomenuti dan, imadu smatrati pravim povodom i osnutkom javne i općenite pobožnosti spram Presvetoga Srca Isusova.

Kad je pobožna redovnica čula konačne naloge Spasiteljeve, vrlo se uplaši i reče: „Oj Gospode, na koga se ipak obraćaš ti? Na tako slabu stvor, na tako siromašnu griešnicu, koje nevrijednost bi mogla osjetiti ispunjenje tvojih osnova.“ Odvrati joj Gospodin: „Zar ne znaš, da se ja slžim slabicima, da posramim luke, te da se na malenim i siromasima duhom najslatnije objavljuje moć moja?“

Brzo raširenje ove pobožnosti.

Na molbu Margarite dade joj Gospodin još posebne upute, kako će moći povjereni si zadatak uspiješno izvesti. A ona ne pazeci više na strašljivost i slabost svoja, nego uzdajući se u pomoć Božju, stade svom odlučnošću i vatrenim

oduševljenjem vršiti povjereni si zadatak i širiti pobožnost k Presvetomu Srcu. Svećenik Družbe Isusove o. Colombière bijaše onaj sretnik, na koga je Gospodin uputio Margaritu, da joj bude pomoćnik u uvagjanju pobožnosti k Presvetomu Srcu; a on, saznavši od Margarite nalog Gospodinov, posveti najprije sebe Srcu Isusovu te začne odmah povjereni si zadatak.

I eto, ne progje ni 40 godina, i već bijaše pobožnost k Srcu Isusovu raširena po Francuskoj, Italiji, Španjolskoj, Belgiji, Niemačkoj, Poljskoj i Češkoj, a do skora je prešla i preko mora sve do u Siriju, Perziju, Kinu i Ameriku. Broj Bratovština osnovanih na čast Presvetoga Srca Isusova iznosio je već tada 817.; dok sada, u naše dane, po cijelom katoličkom svijetu jedva se nagie crkva, gđe se ne bi vršila ma koja pobožnost na čest Srcu Isusovu.

Sveta Crkva i pape.

Sirenje pobožnosti spram Presvetoga Srca Isusova nije se osnivalo samo na objavama, što ih je Božanski Spasitelj dao Margariti Mariji Alacoque, nego i na neprevarljivom sudu katoličke Crkve, koja je Margariti dane objave pronašla vjerdostojnjinu, istu Margaritu podigla na čest oltara, a samu pobožnost spram Srca Isusova odobrila i viernicima preporučila zato, jer se temelji na nepobitnim člancima vjere katoličke o osobi Isusovoj, i jer se njom vanredno promiče slava Božja i spasenje vjernika.

Osobitim se načinom razvila pobožnost k Srcu Isusovu, kad su rimski Pape dozvoljavali ili odregjivali, da se slavi svetkovina Srca Isusova. Tako je već god. 1765. Papa Klement XIII. dozvolio, da su stanovite crkve mogle slaviti posebnu svetkovinu Srca Isusova, te imale za to posebnu misu i posebnu časoslovnu službu. Razni Pape potvrdiše ili raširile to svetkovanje. Slavne uspomene Papa Pijo IX. odredi, da se svetkovina Srca Isusova vrši u cijeloj Crkvi po cijelom katoličkom svijetu, i to kao svetkovina drugog razreda. To je ona svetkovina, koja se po cijelom katoličkom svijetu vrši sada na prvi petak poslije Tijelovske osmine. Taj je dan za štovanje Srca svoga opredijelio sam Božanski Spasitelj, kako to svjetlost objave od Isusa dohvijene, što ih je napisala pomenuta redovnica blažena Margarita Alacoque. Revnovanju svomu za širenje pobožnosti spram Srca Isusova postavi

Pijo IX. kruna, kad je cijelu Crkvu posvetio Presvetomu Isusovu Srcu.

Veliki Papa Leon XIII. podiže god, 1889., svetkovinu Srca Isusova na Vjemu prvoga razreda; a 11. lipnja 1899., u Pavlovoj kapeli u Vatikanu svećano posveti cijeli rod ljudski Presvetomu Srcu Isusa Krista, Spasitelju i Kralju čovječanstva.

Razne pobožnosti na čast Srcu Isusova.

Uz svetkovinu Srca Isusova, koju je sveta Crkva odredila, u velike dižu i šire pobožnost spram Srca Isusova i štovanje istoga bratovštine Srca Isusova. Odlični duh kršćanski, koji u tim bratovština vlađa, radio je tečajem vremena mnogobrojne molitve i razne pobožnosti, kojima se Presvetomu Isusovu Srcu iskazuje ljubav i štovanje. Jedna od tih pobožnosti dolazi pod imenom „devet službi ljubavi i ljeti“. Tko tu pobožnost preuzeće, taj se obvezuje, bilo sam, bilo u zajednici s drugima, da će Presvetomu Srcu Isusovu davati posebne znakove svoje ljubavi i štovanja, i to svaki mjesec drugi: n. pr. čimma ljubavi, zahvalnosti, zadovoljštine, revnosti za slavu njegovu itd. Druga pobožnost jest slavljenje Srca Isusova kroz cijeli mjesec lipanj. Kako je naime mjesec svibnji posvećen posebnom štovanju Bl. Dje. Marije, tako je lipanj posvećen posebnom štovanju Srca Isusova. Moglo bi se ovamo uvrstiti primanje svete pričesti svaki petak u mjesecu; a ide ovamo i društvo, kojega se članovi obvezuju, da će izmjenično stanoviti dan u tjednu ili u mjesecu primati svetu pričest za naknadu u vredu, što se Srcu Isusovu nanoše. I Apostolstvo molitve je plod pobožnosti k Srcu Isusovu. Članovi toga Apostolstva slijedili su svoje molitve i zaslužna djela s Presvetim Srcem Isusovim, proseći i radeći, da se što više širi kraljevstvo Kristovo. Spominjem konačno neprekidno primanje sv. pričesti na svaki prvi petak kroz devet mjeseci s tom namjerom, da si pričesnik na osnovu Isusova obećanja zajamči spasenje. (Pobliže govori o tom Babunović Stjepan D. I. u knjizi: Veliko obećanje Presv. Srca Isusova ili velika desetnica spasa.)

Tako smo vidjeli, kako je ljubav spram Srca Isusova našla razne načine, da se štovanje istoga i pobožnost spram njega što više raširi i u srcima ljudskim učvrsti. Vanjski dokaz

tomu, da se sve više razgraničuje štovanje Srca Isusova, jesu kipovi i slike istoga Božanskoga Srca, koje nijesu sada kao nekoć ograničene samo na neke pojedine crkve, nego ih vidimo malo ne u svim crkvama i skoro u svim katoličkim kućama. Isto svjedoče hiljade i hiljade oltara podignutih na čast Srcu Isusovu, komu se u čast grade mnoge ne samo obične, nego i stolne crkve. Jest, dragi sinci moji, štovanje Presvetoga Srca Isusova, koje je od početka kršćanstva kroz vijekove bilo sakriveno u crkvenom životu, postalo je u zadnja tri stoljeća, a napose za naših dana, općenitom blagom cijelog katoličkoga svijeta: otajstvo pobožnosti spram Srca Isusova sad je objavljeno cijelom katoličkom svijetu.

(Svršit će se.)

Namjena molitava i dobrih djela za Kolovož.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Duhovne vježbe za muževe, napose za radnike.

„Trebano muževa! Trebano vrsnih katoličkih svjetovnjaka!“ Tako nerijetko govore kod nas u katoličkim krugovima. Ima istina i kod nas neustrašivih katoličkih muževa u svakom staležu. No treba ih kud i kamo više. U naše su vrijeme, po riječima svetičilišnog profesura Alojzija pl. Schmid-a, upravo svjetovnjaci više nego ikada prije pozvani, da se u aktivnu borbu duhovnu upuste proti lažnoj nazovi-prosvjeti, proti posvemašnjem bezvjerstvu i zlobnom trovanju javnog mišljenja po opakoj štampi i razuzdanoj slobodi najnižih strasti i nagona. Danas više nego ikada prije trebu, da se katolički muževi na temelju nenskolebivih vjerskih načela skupe u čvrste bojne redove oko svojih duhovnih načelnika.

Gdjegod su to učinili katolički svjetovnjaci, tu vidimo dobro organizovanu vojsku svjesnih muževa, koji u modernom kulturnom boju znaju jamački odoljeti združenim napadajima svih bezvjeraca i pomoci kršćanskim načelima do sjajne pobjede u životu pojedinaca i naroda.

No tko će nam stvoriti takvu vojsku neustrašivih boraca Kristovih? Jamačno je katolička organizacija svih staleža i slojeva pučanstva izvršno sredstvo za obranu vjerskih svetinja proti dobro organizovanim neprijateljima. Megutim

trajna i životna organizacija katolika za obrambeni pokret proti bezvjerstvu nije moguća, ako se kod pojedinaca ne provedu u život vjerska načela, ili ako se pojedinci ne predobiju za uzorno praktično kršćanstvo i za apostolsku djelatnost. Pa kako da se vjerska načela preliju u krv i u život pojedinaca?

Malo koji svjetovnjak ima toliko revnosti i vremena, da poput dičnog sveučilišnog profesora i obraćenika dra. Alberta pl. Ruville sam temeljito prouči vjerska pitanja iz samih izvora kršćanske nauke. Tu uz redovno slušanje riječi Božje silno koristi svakomu javnu prigodu za sustavno razmatranje najpraktičnijih vjerskih istina u samoći duhovnih vježba, po kojima čovjek nekoliko dana isključivo posvećuje Bogu i spasu duše svoje. Blaženi Ivan Avila nazvao je ove duhovne vježbe „novom školom nebeske mudrosti“. U njoj se čovjek dobre volje posve obnavlja u Kristu. Zato su veliki pape i Sveci Božji u svako vrijeme toliko preporučivali duhovne vježbe. U duhovnim vježbama čovjek ostavlja nizine zemaljske i diže se na visoko stanovište vjersko, odakle promatra sebe i čitav svijet u novom svijetu ili bolje u jedino istinitom svijetu vječnosti. Stoga nije ni čudo, što je knjižica duhovnih vježba po riječima sv. Franje Saleskoga više duša spasila nego ima slova. Slavni povjesničar Iv. Janssen veli o moći ovih duhovnih vježba u vrijeme nastalog protestantizma: „Tko se je vjerno držao kratkih uputa svetog Ignaciјa u knjizi duhovnih vježba, taj se je u duši svojoj slično promjenio kao i pisac Ignaciјe. Tako se promjeniše prvi drugovi Ignaciјevi, tako svjetovnjaci, svjetovni svećenici, redovnici, knezovi crkveni, učenjaci, laici raznih staleža. Svi su čutjeli, kako su po duhovnim vježbama premješteni u bolju, duhovnu atmosferu, kako su uzdignuti nad zemaljske brige do viših interesa. Tko se je prije podao vjerskim dvojbama, utvrdio se je u živoj vieri; duše, koje su se prije mučile u velikim kušnjama i borbama, našle su mir s Bogom i sa sanđem sobom; raskalašena djeca ovoga svijeta izbavila se po duhovnim vježbama iz vrtloga svojih strasti i stala težiti za ciljem kud i kamo dostoјnjim života svoga; tisuće ljudi prenute se iz djelomice sebičnih struja crkveno-političke borbe i pregnute za ozbiljnom molitvom i nutarnjim savršenstvom, za djetotvornom ljubavlju Božjom i bližnjega“ (IV. 3. str. 378).

Odje je tajna takovu uspjehu? U duhovnim vježbama

nalazimo sve sjedinjeno, štogod treba, da čovjek dogie do savršenstva. Tu se počinje djelotvorna dobra volja, koja i danas uz milost Božju tvori prava čudesa; tu se pokazuje svemožna jakost vjerskih istina, koje su nekoć uništile peganstvo i obnovile lice zemlje. Tu djeluje i molitva uz posebne milosti, kojima Gospodin Bog nagrađuje revnost takovih duša, što nisu znadu posvetiti nekoliko dana. Tu napokon kod zajedničkih duhovnih vježba silno djeluje i moć pobudnog primjera drugova.

Od više godina priređuju se zajedničke duhovne vježbe u vrijeme praznika ne samo za svećenike i redovničke osobe, nego jednako i za giake, za učitelje i učiteljice, za gospodu, pače u mnogim krajevima i za radnike. U Pečahu davaju se duhovne vježbe svake godine za 80 do 120 učitelja. Slično u Beču, Innsbrucku, Feldkirchu i drugdje. U Belgiji, u Njemačkoj, u Italiji sagradili su posebne kuće, u kojima svake sedmice davaju stalnom broju radnika duhovne vježbe kroz tri do pet dana. Uspjeh takovih duhovnih vježba nadilazi sve i najsmjelije nade. Mnogi od ovih muževa, koji prije nijesu nikad bili dovoljno ponuđeni u vjerskim naukama, ostavljaju duhovne vježbe kao pravi apostoli. Dobrovoljni prinosi katoličkih bogataša pokrivaju materijalne troškove za uzdržavanje radnika u vrijeme duhovnih vježba. Dao Bog, te se i kod nas sve više širila ova spasonosna uredba, najprije kod katoličke inteligencije, onda i kod radničkog svijeta!

(L. P. B.)

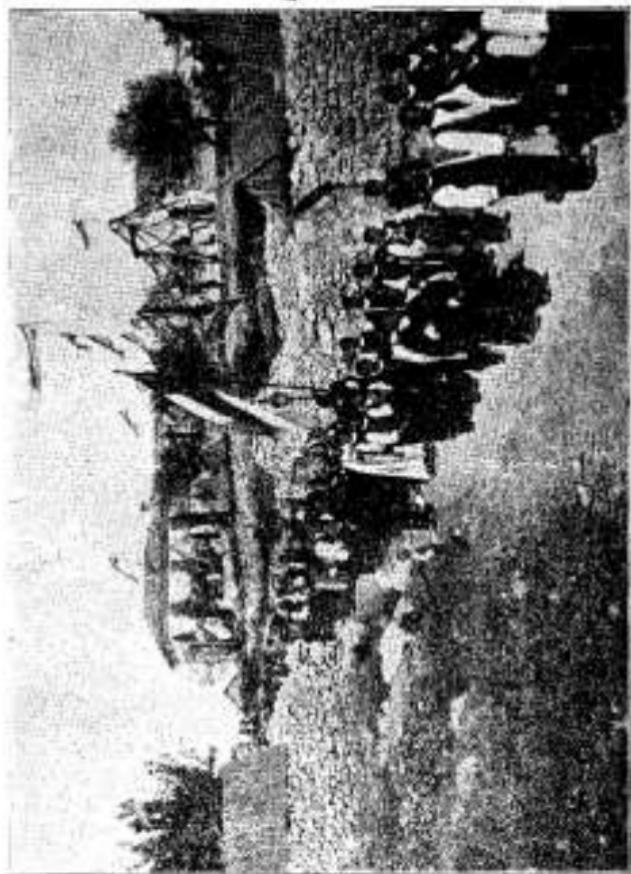

Rasline kod Šibenika u Dalmaciji.

(Uz našu sliku.)

Bilo je taj lanske godine sveto poslanje. Malo mješljance od nešto više no 400 duša baš se je opoštelo. U zahvalu Srcu Isusovu za tolike milosti prirediše mu sjajno slavlje. Iškitiše sav prostor pred crkvom, da je bila divota. Marijive ruke obukote u krasno zelenilo konopac kilometar dug, ako ne više, te ga maistrovski u lijepim zavojima privezaše uz mnogobrojne okljeene stupove. Usto lepršalo 65 što većih, što manjih trobojnica i oko 500 šarenih rupaca. Svećana posveta Srcu Isusovu i krasna procesija s njegovom slikom ostat će u nezaboravnoj uspomeni.

Prigodom ovoga svetog poslanja osnovala se i „Vojska Srca Isusova proti psovki, kletvi i proklinjanju“. Za predsjednika izabraše četvrtog krčmara. To vam je pravi uzor kršćan-

Basilije kod Šiljenika. Procjenjujući koga je bio, počeo je svi počinjati.

skog krčmara. On ni pod živu glavu ne da piši poznatim pijanicama; a opazi li, da je tko od negovih gosti počeo biti „krhnut“, onda mu ni čašice više ne da. „Krhnut“ kažu

onomu, koji je već preveseo od pića ili napola pijan.) A osobito je taj vrijedni krčmar već otprije na daleko bio poznat kao veliki mrzitelj psovke. Ta, svakoga bi namah ozbiljno opomenuo, kad bi ga čuo, gdje psuje, a kad to ne bi koristilo, onda moj gazda ni dva ni tri, već bi ga iz svoje krčme izbacio.

U istom mjestu bio jedan posve drugi svat. On je vrlo često znao sad ovu, sad onu psovku zakresati. No ganut riječju Božjom i primjerom drugih ne samo odluči, da će se ostaviti psovke, nego se namali upisa u „Vojsku“. „Volio bih,“ smrt, nego li da opet ma samo jedan put opusjem.“

Zivjeli Rasline! Zivjela junaka Vojska! (M. St.)

Slavlje hrvatske omladine.

Sveti Otac papa.

Potpredsjednik središnjeg odbora za proslavu desete godišnjice posvete hrvatske mladeži Presvetom Srcu Isusovu, dr. Gustav Baron, apostolski protonotar i kanonik zagrebački, na sam dan ove proslave brzojavno je u ime mladeži hrvatske pozdravio Njegovu Svetost papa Piju X., te mu u njezino ime otkrio čuvstva poklonstva i sinovske odanosti. Nato je kardinal Merry del Val, državni tajnik svetog Oca, brzojavio prenvišenomu nadbiskupu dru. Posiloviču, kako je svetog Oca pozdrav mladeži hrvatske obradovao, te ga podjedno zamolio, neka u ime svetog Oca izruči hrvatskoj mladeži njegova zahvalu i apostolski blagoslov.

Sutradan poslana bij u Rim adresu hrvatske omladine svetom Ocu papi Piju X.

Odziv širom hrvatske domovine.

Slavlje hrvatske omladine uspijelo je sijajno.

To je bila doista sjajna manifestacija katoličke svijesti hrvatskoga naroda. To je bio rječit odgovor onim izrođima bez duše i obraza, koji su zadnjih deset godina nastojali, da hrvatski narod otuge od vjere pradjedovske. To je bila doista zadovoljština Božanskome Srcu za tolike poruge i uvrede, što mu se zadnjih godina u našoj sredini javno nanošile. To je bila uticajljiva smotra mlade još i neiske, ali danas sutra silne vojske Kristove u našoj domovini.

„Stieg Hrvata — Srce Krista!“ — Razvila se zastava, okupila se vojska, izdala se lozinka, obnovila se borba. Ne boj se, često mala; ne boj se, jer na mlagjima svijet ostaje. Ti si mladež Srca Isusova, ti si uzdanica hrvatske domovine i katoličke Crkve. Budućnost je tvoja, i ti ćeš pod zastavom Srca Isusova pobijediti sedmoglavu aždaju; pobijedit ćeš slobodnu zidariju, socijalnu demokraciju, pokretaštvo, modernizam, vjerski indiferentizam, javnu nečudorednost i bezbožnu štampu.

Pobijedit ćeš — i Hrvatska ostat će katolička, ostat će odana svetoj Stolici, ostat će dostojava prednjova svojih, ostat će i nadalje „predzigje kršćanstva“ — ne proti Turcima, nego proti još knd i kamo pogibeljnijim, lažnim i podmuklim neprijateljima kršćanstva — proti izrodima svojim.

Ako nam je prije deset ljeta posvetom mladeži pučala zora: ovogodišnjom posvetom granule su prve svjetlige zrake jarkoga sunca, i svakom će desetgodišnjom posvetom više i sjajnije nad hrvatskim obzorjem stajati sunce Božansko — Presveto Srce Isusovo.

Hrvatska omladino! Ostani vjerna zavjeti svojoj, vjerna zastavi svojoj, vjerna Božanskomu Srcu Isusovu — u ovom ćeš znaku pobijediti!

Diljem perivoja hrvatske domovine.

Pred urednikom leži cijela hrpa zanosnih listova o ovom slavlju. Kako je naš Glasnik malen, nije ih moguće sve u cijeli uvrstiti. Usto su katolički listovi i novine pune takovih dopisa, pa ćemo ih mi zato samo ukratko spomenuti. Tako je n. pr. dijalo „Hrvatstvo“ u samih deset brojeva objelodanilo više od 30 opširnih opisa toga divnoga slavlja hrvatske omladine.

Što ćemo dakle i što možemo, nego da učinimo kao čovjek, koji se s prijateljem vrtlарom šeće perivojem punim prekrasnoga cvijeća. Vrtlar će ti kazat ime svakog cvijetka, a ovdje ondje ubrat će ti jedan, o koji ti je zapelo oko, da ga bolje ogledaš, te se naužiće njegova mirisira.

Takav je perivoj lijepa naša domovina. U njem je pet cvjetnjaka punih prekrasnog cvijeća vjere i pobožnosti. Zovu se: Hrvatska, Slavonija, Istra, Dalmacija i Herceg-Bosna. Prolazimo redom tim cvjetnjacima. Glasnik bit će vam vodič i vrtlar, a vi ga vesela srca slijedite!

Prvi cvjetnjak Srca Isusova: Hrvatska.

Zagreb. O slavlju u Zagrebu opširno je pripovijedao zadnji broj Glasnika. Dodati nam je ovo: Konferencija o Srca Isusova uz slike skoptikona držala se je po drugi put dne 4. lipnja u dvorištu samostana če. ss. milosrdnica za njihove učenice. Pod vrednim nebom u sumračju krasne lipanske večeri — to je bilo nešto bajno. Mlada kongregacija realne gimnazije priredila je dne 5. lipnja svećanu akademiju. — Tako istog, bogoslovci dne 12. lipnja. Tu se je među ostalim prvi put držala disputacija (znanstvena bogoslovna preprička) u strugoskolaističkoj formi.

Brdovec. Sve ko u naivede blagdane. Procesije kontra Tijelovo. Djevojke nosile sliku Srca Isusova. Crkva bila dupkom puna ko na Uskrs. (P. P. — Sr. „Hrvatstvo“ br. 129.)

Bučica. (V. „Hrvatstvo“ broj 129.)

Bukovec Veliki. U toj župi ima 2.200 članova Apostolstva molitve i 200 članica društva djevojaka za naknadnu sv. pričest. Tu je trebao samo poziv župnika, a sav se je narod odazvao, te svećano proslavio blagdan Srca Isusova u samputek. Svećana posveta mladeži, krasna procesija, (Str.)

Fuzine. Na stubištu pred crkvom postavio se krasan kip Srca Isusova, kao da pozivlje djecu i narod, da mu se posvete. Veličanstvena procesija. Bila je u njoj i milovidna povorka nevine dječice ispod sedam godina. Neke su djevojke nosile paone, druge vijence i veliko srce. Kuće bile iskićene hrvatskim trobojnicama, prozori slikama Srca Isusova. Posveta mladeži obavljena je pod vrednim nebom pred školom. Uto stupi jedan učenik s barjakom u ruci pred svoje drugove, te im protumači posvetu; a za njima umiljatim glasom krasnoslovi učenica prigodnu pjesmu. Oduševljeno orio se poklik naroda: „Slava Isusu Kristu, Kralju srdaca naših!“ (Stj. P. — Sr. „Hrv.“ 132.)

Glini. (V. „Hrv.“ 138.)

Gradec. (V. „Hrv.“ 129.)

Grižane. Kuće oključene trobojnicama. Školska i ostala mladež kao da je na pir pozvana, veselo hrli u redove, držeći u ruci zlatnu knjižicu „Slavie hrv. omladine“. Procesija kontra Tijelovo; djevojke nosile krasan kip Srca Isusova. Za zastavu Srca Isusova sakupljeno je preko 160 kruna. (M. M.)

Ivanjgrad. (V. „Hrv.“ 133.)

Karlovac. Sva školska mladež obavi svečanost za-

jednički u novoj, prostranoj i velebnoj crkvi sv. Ćirila i Metoda. I navečer bila je pobožnost uz sjajnu električnu rasvjetu. (Sr. „Hrv.“ 138.)

Kašina. Ova župa, u koju dolazi do 300 istisaka Glasnika, slavila je blagdan Srca Isusova, što je svećanje mogla. Svako selo došlo u procesiji s križem na čelu i s barjakom u sredini k župnoj crkvi. Od župne crkve krenusmo svi zajedno u velikoj procesiji na obližnje brdo „Salarić“, gdje su se na deset metara visokim, zelenilom ovitim stupovima vijale dvije hrvatske trobojnici sa Srcem Isusovim na bijelom polju. U sredini na lijepo složenom stalku stajao kip Srca Isusova. Došavši amo, zaori pjesma: „Ustaši, rode, Kralj ti zbori — Dogji pod nog Srca stieg!“ O tim riječima govorio zatim propovjednik. Ganutljivo je bilo čuti, gdje narod oduševljeno izgovara riječi one divne otprošnje, što se nalazi u knjižici „Slavlje“. Iz tisuća grla zaori pjesma posvetnica. Povrativši se u župnu crkvu, u koju sav narod nije mogao stati, posvetila se je poslije sv. mise mladež Presvetomu Srcu. Zatim mladež vatreno i oduševljeno zapjeva: „Prislužemo novom snagom — Trajnu vjernost Srcu dragom!“ I poslije podne bila je propovijed. (J. M. — Sr. „Hrv.“ 129.)

Kraljevica. Crkva i kuće svećano okičene. Velebna procesija sa slikom Srca Isusova. Poslije podne posvetila se je poslije sv. mise mladež Presvetomu Srcu. Zatim mladež vatreno i oduševljeno zapjeva: „Prislužemo novom snagom — Trajnu vjernost Srcu dragom!“ I poslije podne bila je propovijed. (J. M. — Sr. „Hrv.“ 131.)

Kutina. (V. „Hrv.“ 138.)

Kutjevo. Iz svih sela došle su procesije. Crkva bila premalena. Mladež se najsvetlijije posvetila Srcu Isusovu. (P. Kr. — Sr. „Hrv.“ 137.)

Lonjica, filijalica župe Brckovljani. U sam petak, cijela okolica sudjelovala. (Dopisnik.)

Magarevo. (V. „Hrv.“ 130.)

Marija Bistrica. (V. „Hrv.“ 134.)

Otočac. Do 500 sv. pričestli. U krasnoj procesiji do 100 djevojaka u bijelini, a 25 djevojčica s koprenom na glavi. Svećana zvonjava, gradska glazba, oduševljena pjesma. (Gj. Dr.)

Otok na Dobri. Petak slavio se kao blagdan, skoro nitko nije radio. Još svećanje u nedjelju. Velebna procesija. Sva školska mladež okičena: dječaci nosili na prsima trobojnu kokardu sa sličicom Srca Isusova, a djevojke imale vjenec na glavi. Četiri gipsa nosila sliku Srca Isusova. (Sr. „Hrv.“ 130.)

Rakovpotok. U petak procesija iz župe Sv. Martin u filijalnu kapelu Srca Isusova u Rakovpotoku. Ovdje posveća mladeži uz lijepu proslavu blagdana Srca Isusova. Bilo je oko 1000 ljudi. U nedjelju opet lijepa svečanost. (M. T.)

Remetinec. (V. „Hrv.“ 130.)

Samobor. (V. „Hrv.“ 135.)

Senj. Cijeli grad iskičen hrvatskim trobojnicama. Sve škole pohrile u stolnu crkvu. Gimnazijska mladež primila sv. pričest. Sam presvjetlji biskup Roko Vučić molio na glas posvetnu molitvu, a mladež za njim. (Sr. „Hrv.“ 130.)

Stoječa, grčko-katolička župa. (V. „Hrv.“ 143.)

Sv. Križ Začretje. U spomen posvete odlučilo se nahaviti kip Srca Isusova. U samo tri dana sakupilo se do 200 kruna. (Sr. „Hrv.“ 131.)

Sv. Petar Čvrstec. Sva se je školska mladež pričestila. Došle i dvije velike procesije iz Ruševca i Vrčeševca sa zastavom i kipom Srca Isusova. (Sr. „Hrv.“ 130.)

Varaždin. Uzalud su (napose dva židovska gjaka) širili letake proti proslavi. Sve se škole upravo natjecale. Na igralištu uršulinskih učenica podignuta je spomen-kapelica Srca Isusova. U nedjelju prikazala se u uršulinskoj školi alegorička predstava u tri čina: „Zavjera hrv. omladine pod zastavom Srca Isusova.“ (Sr. „Hrv.“ 132.)

Veleševac. U sam petak veće slavlje nego li na sam crkveni god. Pravo proštenje k Srcu Isusovu. Zvone zvone, mužari gruvaju, procesije dolaze iz okolnih sela, prostrana crkva dupkom puna. Oltar Srca Isusova cvate ko u proljeće cvijeće. Na niem stoji nov krasan kip Srca Isusova. Kad u ni upreš oči, čini ti se, da će, na, sad progovoriti. Danas se je svećano blagoslovio. Bila je prva sv. pričest. (P. P. povjerenik.)

Vrbovec. (V. „Hrv.“ 131.)

Zavalje. Uz veliku svečanost. (2.)

Zlatar. Sav je narod sudjelovao i cijeli dan svethovao. (Sr. „Hrv.“ 133.)

Drugi evjetnjak Sreća Isusova: Slavonija.

Brestovo. (V. „Hrv.“ 137.)

Brod na Savi. Na progorima cvijeće. Na trgu pred školom krasno okičeni slavoluk. 8 metara visok. U sredini slika Srca Isusova (radnja jednog učenika) s natpisom: „U tom znaku pobijedit ćemo!“ Tu je pod vrednim nebom bila propovijed i posveta preko tisuću mladeži. (Sr. „Hrv.“ 131.)

Cernik. Po želji naroda odgodila se posveta na nedjelju. Kako je srce stalo živo kucati, kad su u rukama oko 400 djece lepršale hrvatske zastavice sa slikom Srca Isusova na bijelom polju! Nehotiče su klecali koljena kod tolikog oduševljenja za svetu stvar katoličku i hrvatsku. Mlađež pozdravlja svoga Spasitelja kao nekoč u Jeruzalemu židovska djeca s grančicama u ruci. Crkva je bila dupkom puna svijeta, kao nikada u Cerniku. Svojom zanosnom propovijedi o Srcu Isusovu župnik franjevac otac Makarij izmamio suze na oči i onima, koji već davno ne videše natrine crkve. A kad je spomenuo, kako se u glavnom gradu Hrvatske, u Zagrebu, nekakav izrod podigao i rugla izvrgava našu svetu katoličku vjeru, i domovinu izdaje, narod u crkvi kao jedan zaviče: „Neka nas muče, ubiju: svoje vjere ne damo grediti! Mi ljubimo svoju katoličku vjeru i hrvatsku domovinu, mi ćemo umrijeti za katoličku vjeru i milu Hrvatsku. Mi smo katolici!“ Čovjek se u taj čas osjećao među kršćanima za vrijeme Neronova progona. Poslije sv. mise bila je procesija s kipom Presvetoga Srca do kapеле svetoga Roka, gdje se je obavila posveta Srcu Isusovu. Izlazeći narod iz crkve, nosio je od razdraganosti svoga župnika oca Makarija na rukama. (Sr. „Hrv.“ 130.)

Drenovci. Sva školska mlađež bila je u bjelini sa zastavicama u ruci. Kako ih je bilo milo gledati, gdje poput lijepih angelačaka stoe oko oltara, te jasno i odvažno odgovaraju župniku na pitanja, koja im s propovjedaocnicima stavlja. Osobito dirljiv bio je čas, kada nam je župnik predavao mlađež u zagrljai i zaštitu Presvetomu Srcu, te u ime dragog Spasitelja njima odgovarao. Poslije svete misе skinutno kip Presvetog Srca s oltara, a četiri mladića ponesoše ga na nosiljkama u pričuvljeni šator pred kućama braće Komesarovića. Milo je bilo vidjeti taj šator onako lijepo vijencima i zelenilom okljuen, sa zastavicama na svakom uglu. Tu pod vedrim nebom izmolismo litanije, posvetu i otpošnju. (Sr. „Hrv.“ 136.)

Gundinci. Kad je velečasni župni upravitelj predložio narodu, da bi blagdan Srca Isusova slavio u sam petak, mogao si opaziti, da je to bila davna želja sviju nas župljana. U četvrtak pravisno dva krasno iskićena slavoluka, a navečer, dakle noći blagdana, držala se procesija, veća nego li na samo Tijelovo. U sam petak sve ko u najveći blagdan,

Navečer rasvjeta slavoluka, te uz molitvu i pjesmu slavismo taj dan do jedanaest sati noći. O poštu niti da je tko pomislio. (L. St.)

Gjakovo. U samostanu sv. Križa izveo se svećan oratorij o Presv. Srcu Isusovu.

Kopanje. Na poziv veleč. g. župnika sva se sela odazvala, te svetkovala blagdan Srca Isusova u sam petak. Crkva dupkom puna. Filijalci Beravci slavila blagdan u svojoj crkvi. Nitko nije radio, uvjeren, da će biti stostruk naplaćeno, što tko včini na slavu Srca Isusova. Svi odlučiše, da će svake godine taj dan svetkovati. (M. P.)

Lipovljani. Taj dan nije nitko radio, kao da je Božić ili Uskrs. Sedamdeset školske djece primilo prvu sv. pričest. Iz sela Kraljeve Veliike došla procesija pod trobojnom zastavom Srca Isusova. (Sr. „Hrv.“ 129.)

Miholjac Donji. Velika procesija školske djece, bilo je i mnogo odraslih. (J. K.)

Oriovac. Tu se blagdan Srca Isusova od laniške godine najsvetnije slavi u sam petak. A ove godine još ona ganatljiva posveta mladeži! Cijelo mjesto bilo okičeno zastavama; na prozorima svijeće i svete slike ili kipovi; krasna procesija. Cijele bi strane trebalo ispisati o tom slavlju. (P. K.)

Osijak. Sva školska mladež obavila posvetu u gornjogradskoj župnoj crkvi. U procesiji iza neba idu su ravnatelji zavoda i profesori. Bilo je osobito lijepo gledati, kako su neki od njih krasnim svojim vladanjem prednjačili mladeži. (Sr. „Hrv. glas“ broj 23.)

Požega. Velebno slavlje, a to iskrenje što su od gimnazije izostali „napredni“ profesori i glaci, te sudjelovali samo članovi Marijine kongregacije i katoličke organizacije. (Sr. „Hrv.“ 133.)

Retkovići. U sam petak posveta mladeži uz sudjelovanje cijelogra puha. Podignao se i oltar pod vedrim nebom. (M. P.)

Sopje. (V. „Hrv.“ 135.)

Sot. (V. „Hrv.“ 134.)

Zupanja. Prvi put proslavio se blagdan Srca Isusova u sam petak. Nitko nije radio. Svećana posveta mladeži, lijepa procesija pod novom zastavom i s kipom Srca Isusova. Nejaka djeca, kad je prolazila procesija, pitala majke: „Mamo, što je to?“ — a one im odgovarale: „Kleknite, sklopite ruke — to je Presveto Srce Isusovo!“ (M. Š. povjerenica.)

Dvostruka pobjeda.

Ne znaš doista, komu se je teže popraviti: psovaču ili pijancu? A što tek onda, kada je tko ujedno i psovač i pijanac? Kako će se taj popraviti?

Teško je to, ali je ipak moguće uz pomoć Srca Isusova.

Evo, što nam radosnim srcem priopovjeda jedan ratar iz hrvatske Podравine:

Bio sam velik psovač. I za mene, osobito za moju obitelj, bila je to prevelika žalost. Često je radi toga došlo i do svagje ukući. Kušao sam, da se riješim toga nesretnoga običaja, ali mi nije pošlo za rukom. Opet sam se i opet vraćao u staru svoju pogrešku. Napokon se sjetih, da su po Presvetom Srcu Isusovu mnogi dobili velikih milosti. Odlučih se dakle i janteći Presvetomu Srcu. Skrušeno mu se pomolih i odlučih vršiti njemu na čast neku pobožnost. I evo, što ne mogoh sa svojim silama i svojim nastojanjem, to mi je Presveto Sreće milostivo udijelilo: običaj psovanja posve me je ostavio. Oh, kako mi je sada laliko pri duši!

Ali čujte još jednu milost! Rado sam bio rakiye. Nijesam mogao proći mimo birtiju ili dućan, a već me je nešto vuklo unutra, da popijem čašu rakije. Ali sada, otkako sam se utekao za pomoć Presvetomu Srcu, ni na pamet mi ne dogje, da se opijam ili da idem po birtijama.

I tako ja sada živem lijepo u miru s Bogom i sa svojom obitelju. Zato hvala hlijadu puta Srcu Isusovu, jer mi tu dvostruku pobjedu mojih strasti nitko drugi udijelio nije, nego li ono.

TEST

Šveđa po malo.

Z a g r e b. Dne 11. lipnja došlo je prvo veliko hodočašće u hrvatsko svetište Srcu Isusova, 960 ljudi iz Valpovštine (u Slavoniji). Došli ujutro sa državnog kolodvora u svečanoj procesiji pod svojim zastavama. Unišavši u crkvu, zadivila ih krasota hrvatskog svetišta Srcu Isusova. Oduševljenje bilo je općenito. „Ne marim sad umrijeti,” reče poslije jedna žena. Bilo je tu prigodno slivo i pjevana sv. misa. Razgledavši zatim bijeli Zagreb, nastavši poslijepodne put u Mariju Bistricu. Zanimivo je, što je prvo hodočašće k hrvatskomu svetištu Srcu Isusova došlo iz daljine od više no 330 kilometara, dok bi drugima bilo tako blizu!

„Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1911. opet će uz svaki mjesec donijeti slike i povijest po jednoga hrvat. vjerskog spomenika ili svetika, i to ovim redom: 1. Gospa od Ružarija u Blatu na Korčuli u Dalmaciji. 2. Lurdska spilja u Korčuli u Dalmaciji. 3. Gospa Šemanovačka u Slavoniji. 4. Lurdska kapela u sbožištu u Visu u Dalmaciji. 5. Gospa Stomorića u Gornjem Selu na Šolti u Dalmaciji. 6. Kapela Srca Isusova u Rakovpotoku u Hrvatskoj. 7. Gospa od Milosrđa u Gornjoj Vrućici u Dalmaciji. 8. Lurdska kapela u Markovcu kod Bjelovara u Hrvatskoj. 9. Gospa na Grudu u Slinju Ravnou u Dalmaciji. 10. Lurdska kapela u Vajpu u Slavoniji. 11. Majka Božja Trnska u Mahićanu u Hrvatskoj. 12. Lurdska spilja u Velootoku na Korčuli u Dalmaciji.

— Pa g (Dalmacija). Potaknuti od kozicmenog propovjednika pobožni Pažani osnovali „Vojsku Srca Isusova proti osovki i prokljanju“, koja već broji 150 članova, te si je naručila i društvenu zastavu. (A. M. povjerenik.)

— Sv. Marija (Megjumurje). Čitali smo u bijelom Glasniku, kako se već u toliko hrvatskih župa blagdan Srca Isusova slavi u sam petak, i želja osvojiti naš pobožni megjumurski narod, da se i mi povedemo za tako krasnim primjerom. I evo nas župljana Sv. Marije gdje s Glasnikom u ruci (g. 1909.) idemo k našemu novomu, zvonomu g. župniku, te ga molimo, da bismo i mi smjeli blagdan Srca Isusova slaviti onako, kako to Glasnik piše. Velečasni se je najpripravnije odazvan. Sva se je župa tomu veselila. I tako smo lanske godine prvi put slavili blagdan Srca Isusova u sam petak, a mi znate, kao na Božić. Nitko nije radio. Veliko zvono zvalo nas u crkvu. Vlč. g. župnik najprije nam podijelio blagoslov s Presvetim, te ga onda prenio na oltar Srca Isusova. Tu je ostalo izloženo za cijele sv. mise, a poslijepodne za blagoslova. Uvijek smo oti imali uprte u Presveto, gdje je živo Srce Isusovo među nama. Plakali smo od miline i radosti, što smo to dočekali. Znajte dakle, mila hrvatska braće i sestre, da i mi Megjumurci vrlo štujemo Presveto Srce Isusovo. (Pov.)

Dopisnica uredništva.

Fotografije slavlja. — Ah, da je urednik na dan veljnoga slavlja hrvatske omladine mogao biti na sto mjesa, da fotografijom ovjekovjeći ponajvečanstvenije prizore! Megjutim smo zahvalno primili fotografije toga slavlja iz Cerve, Oriovca, Rekovaca i iz Zupanje. A gdje su ostale fotografije (n. pr. iz Osijeka, Samobora itd.)? Najlepše molimo, da bi se fotografije toga slavlja što prije poslale uredništvu našeg Glasnika. Razumije se, da možemo samo najljepše objeiodaniti u Glasniku.

Fotografije društava. — Nerijetko nagaju se uredništvu našeg: Glasnika fotografije društava (n. pr. društva djevojaka za naknadnu sv. pričest). Mi upozorujemo, da takove fotografije samo iznimno tuškamo, jer su obično samo lit lokale vrijednosti.

J. B. Beraveč. Dakako da sve poštanske biljege vrijede za katoličke misije, upotrijebljene i ne upotrijebljene; pa tako i razglednice: upotrijebljene i neupotrijebljene.

Broj 9.

Rujan 1910.

Gedina 19.

Nadbiškup začrebački o pobožnosti R. Šrcu Isusovu.

I. Zašto je Bog tu pobožnost sačuvao za naše vrijeme.

Samo se sehom nameće pitanje: kako je to, da je Bog pobožnost spram Srca Isusova sačuvao upravo za zadnja tri vijeka i tako za naše vrijeme? Da si na to pitanje odgovorimo, valja da po primjeru učenih ljudi uvažimo, što se je snovalo, radilo i izvodilo protiv Crkve Kristove u 17. i 18. stoljeću, t. j. u vrijeme, kada je Božanski Spasitelj ljubav Šrca svoga posebnim načinom rodu ljudskomu objavljivao i uzročio, da se je pobožnost spram istoga počela u svijetu uvajati i sve više širiti.

Dva neprijatelja Crkve u 17. i 18. stoljeću.

U to su se vrijeme, kako nas povijest uči, dizali protiv Kristove Crkve najpogibeljniji neprijatelji. Jedan od tih neprijatelja bio je u krilu same Crkve, i zato tih pogubniji, čim se je bolje znalo pretvarati i tragove svoje sakrivati. To su bili oni krivi učitelji, zvani Janseniste, koji su pod krinkom pobožnosti hinili, da žele ljudi privesti do visline kršćanskoga savršenstva, a u istim su svetu vieri trgali iz srdaca ljudskih. Naukama svojim oduzimali su kršćanstvu one utjeche, okrepe i život, koje kršćanstvo po svojoj naravi u sebi nosi. U svojoj

naime neopravdanoj i pretjeranoj strogosti uništavali su u vjernika nadu i pouzdanje u Božju dobrotu, blagost, milosrđe i ljubav, te ih odvraćali od izvora duhovnoga života, napose od primanja svete pričesti; pa tako su u srcima vjernika ubijali ljubav spram svete vjere, a time i samu vjeru, sam vjerozakon.

Drugi su neprijatelji bili oni, koji su u ime države počinjali nepravedna nasilja protiv svete Crkve te hotjeli Crkvu podvrći svješćima vlastodršćima i iz nje stvoriti robinju države. Uz ove neprijatelje Crkve dizahu se potaina društva, koja su bila za tim, da kršćanstvo unište, te mjesto objavljenoga vjerozakona stave toboznji vjerozakon razuma. A iza ovih dogioše potpuni bezboći, koji su poricali, da ima Boga, bili protiv svake vjere, ali napose paklenom mržnjom udarali na katoličku Crkvu, koja je jedina prava Kristova Crkva. I tako se bilo sve dalje protiv kršćanstva i protiv svake vjere, dok nijesu zabacili svaki ugled i Božji i čovječji, te rastrgali sve crkvene i gragjanske vezove u društvu ljudskom i dospjeli konačno do poznate francuske revolucije, koja si je dala oduška u potocima prolivene krvi ljudske.

Ovo što navedoh, ragialo i zgagjalo se u nesretnoj Francuskoj; a iz nje se pomenuće bezvjerstvo, bezhoštvo i neprijateljstvo protiv katoličke Crkve raširilo i po susjednim zemljama, dapače više ili manje i po cijelom svijetu. Užasne posljedice svega toga i oviše se osjećaju skoro po cijelom svijetu: odzvanjaju one u pogonima katoličke Crkve, u priježenju blagoslovnog joj djelovanja, u nepravednoj otimačini zakonitog joj imetka; odzvanjaju u mnogohrojnim zločinima, pronevjerjenjima, uboistvima, samoubojstvima, u otrovanom i oskvrajuvanom obiteljskom životu, u nestajaju gragjanske krepsti, u ubojničkim napadajima na predstavnike državne vlasti itd. itd.

Pomoć u današnjim nevoljama duševnim.

Kad to razmotrimo, onda lasno razabiremo, da su duševne nevolje roda ljudskoga u 17. i 18. stoljeću zaista trebale, a trebaju iste ili slične nevolje i naših dana oni pomoći nebesku, koju može dati Božansko Srce Spasitelja našega. Ako je naime bilo kadro okorjela ljudska srca uzdrmati, te u njih probuditi ili uzdržati živu vjeru, ljubav i pouzdanje u Božu; a to je jamačno ona beskrajna ljubav, dobrota i po-

Žrtvovnost Božanskoga Spasitelja, koju zasvjedočuje njegov život, muka i smrt za nas podnesena, a koju nam ponovno u pamet doziva i otkriva on sam u onim objavama Srca svoga, što ih dade blaženoj Margariti. A onda, da za zločine, što ih protiv Boga počinjaju rod ljudski, dademo nužnu zadovoljstvenu i odvratim jo tešku kazan, koja radi tih zločina od pravednoga Boga prijeti čovječanstvu: to opet nema zgodnjeg i uspiešnjeg načina, nego da zadovoljstvene svoje sjedinimo s neizmiernim zadovoljstvima Srca Isusova i kroz to Presvetu Srce nastojimo ublažiti gnijev Božji i rodu ljudskomu izmoliti milost obraćenja.

Iz svega toga lasno si možemo stvoriti zaključak, da su duševne nevolje i potrebe zadnjih vijekova razlog, zašto je rodu ljudskomu potpuno otkriveno otajstvo Srca Isusova i potom samom Presvetom Srcu potaknuto štovanje istoga i pobožnost spram njega. Zato i veli namjesnik Kristov Pio IX.: „Crkva i gragjansko društvo jmaju nadu samo u Božanskom Srcu Isusovu; ono će sve naše nevolje iscjeliti“. Slično govori i Papa Leon XIII., kad veli: „Pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu dandanas je značajni biljeg Crkve, korablia spasenja njezina, zalog budućega štavlja njezina, podloga svoi nadi našoj u bolju budačnost“.

Lijek i pomoć hrvatskomu narodu.

Tako sam vam, predragi sinci, na propetomu Kristu, s kojim sam u ovoj okružnici došao k vama, posebice pokazao Presveto Srce Isusovo i otvorio vam knjigu Božje mudrosti, koju treba da u tom Srcu čitate, učite i u svoj život presaginjete. Učinio sam to pak zato, jer želim i za tu milost Boga molim, da se pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu što više širi po cijeloj našoj nadbiskupiji, a i po cijelom hrvatskom narodu; jer one duševne nevolje i potrebe, radi kojih je cijelom rodu ljudskomu otkriveno otajstvo i otvorena blagalna Srca Isusova, u velike tište i hrvatski narod.

Jest, ljubazni moći, i u našoj domovini, i u našoj nadbiskupiji ima krajeva, u kojima se veličanstvo Božje odviše teško vrilegia. Dosta je, da vas s te strane sjetim na bogumirske kletve, koje se na žalost svaki dan čuju, a kojima se pravedni gnijev Božji na osvetu pozivlje. Sjetite se, kako ima krajeva, u kojima bezdušne majke ubijaju plod utrobe svoje te postaju ubojice djeteta svoga, koje lišavaju i zemaljskoga

života i milosti svetoga krsta; a da i ne govorim o tom, kako se tim ubojničkim zločinom uvelike smanjuje broj građana hrvatskih, koji bi, da su u životu sačuvani i u kršćanskim krepostima uzgojeni, mogli biti ures i slike Crkve i domovine. A što da reknemo o onim gršesima, kojima se ozleguje djevičanstvo, oskvrajuje svetost bračnoga života, truje obiteljski život i teško sablažnjuje te na pogubne strampatice zavajja mlagij naraštaj? K tome, da drugo mimoigrem, i kod nas se pojavljuju oni grabežljivi vuci, koje je već sveti Pavao navijestio, a dolaze, da razdiru stado Kristovo (Dj. Ap. 20, 29, 30); pojavljuju se neprijatelji Kristovi, neprijatelji katoličke Crkve, koji pod krankom otadžbeništva i lažne prosvjete nastoje i pakosnim govorom i razvratnim novinastvom, i lažima i klevetama narod odvratiti od Krista i njegove Crkve, od namjesnika Kristova, od biskupa i svećenstva katoličkoga, koje ugledom od Boga dobivenim naviješta narodu Bogom objavljene istine i dieli milosti spasenja,

Budj to dosta, da uvidite, kako i hrvatski narod tiše, te mu sve više prijete one duševne nevolje, za koje je Bog dao najsigurniji lijek i najuspješniju pomoć u pobožnosti spram Presvetoga Srca Isusova, koje i nama dovikuje: „Dognjite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja će vas okrijepiti“ (Mat. II, 28).

Raširenje pobožnosti k Sreću Isusovu kod nas.

Zato, dragi sinci moji, spremnim srcem slušajte pouke, koje vam vrijedno važe svećenstvo daje o otajstvu Presvetoga Srca Isusova i o silnim blagodatima, kojih postaju dionici svi oni, koji Presveto Srce Isusovo iskreno štuju i istinitu pobožnost spram njega goje. A budući da se bratovština Srca Isusova vanredno uspiješno raširuje poznavanje Presvetoga Srca Isusova, štovanje istoga i pobožnost spram njega: zato vam posebice očinskom ljudavim preporučam, da što više stupate u bratovština Srca Isusova. U koliko pak ima jošte u nadbiskupiji našoj župa, u kojima nije osnovana bratovština Srca Isusova, to vratio želim, da se i u te župe što skorije uvede bratovština Srca Isusova.

Kada se tako bratovština Srca Isusova po svim brojnim župama naše nadbiskupije raširi poznavanje i štovanje Presvetoga Srca Isusova, tada će i za mene nadoci žugjeni čas, da cijelu našu nadbiskupiju uzmognem posvetiti Presvetom

Srcu Isusovu. A dao dobit Bog, da to bude što prije, e da, služeći se rijećima velikoga Pape Leona XIII., uzmognemo po istini govoriti, da je „pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu značajni biljež i katoličke Hrvatske, korabija spasenja njezina, podloga svoj nadji našoj u bolju budućnost“.

„Milost Gospodina našega Isusa Krista s vama. Ljubav moja sa svima vama u Kristu Isusu. Amen“ (I. Kor. 16, 23, 23).

U Zagrebu, na nedjelju pedesetnicu 1910.

J u t a i, v. r.
nadbiskup.

—♦—

Namjena molitava i dobrih djela za rujan

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Katoličke misije u Indiji.

Jedna od najnapučenijih zemalja na svijetu jest Indija, prednja Indiju u Aziji. Velika je ko pô Evrope, no stanovnika ima samo malo manje od Evrope, ima ih 287 milijuna.

Prvi, koji su indijskim narodima donijeli Inč svetoga evangielja, bili su sami apostoli Isusovi, sveti Toma i Bartolomej, pa ima još dandanas kršćanskih općina istočnog obreda, koje se diče, da su osnovane od sv. apostola Tome.

Prije tri i po stoljeća došao u Indiju sveti Franjo Ksavverski iz Družbe Isusove, te je svojom revnošću i mnogo-brojnim sjajnim čudesima za samih deset godina obratio cijele narode, svojom rukom, kako se priopovjeda, pokrstio oko milijun pogana. Njegovo djelo pomagali su i nastavljali drugi članovi Družbe Isusove, tako da se je godine 1700. brojilo do dva milijuna i pô katolika.

No malo zatim snagje nadobudnu misiju jedan udarac za drugim. Isusovci biše protjerani od Portugalaca, katolički pak Portugalcii od protestantskih Holandeza, a Holandezi prognošće preustale još katoličke misjonare. Od dva i pô milijuna katolika ostalo je iza kojih 130 godina samo još peti dio, oko po milijuna.

Tada, godine 1832., osnova papa Grgur XVI., u Indiji dva apostolska vikarijata i posla onamo veći broj misjonara, a Leon XIII. uredi godine 1886. potpunu hiperarhiju, dade im

biskupe i nadbiskupe. I tako se je katolička misija u Indiji opet počela lijepo razvijati, te se je broj katolika za kojih osamdeset godina malo ne potrostručio. Imu ih danas skoro milijun i po.

No ipak, šta je milijuni i po katolika prema 280 milijuna pogana i muhamedovaca! Poteškoće, koje su na putu obraćenju ovih naroda, upravo su goleme. Da vam natuknemo samo dvije tri.

Cijeli život Indijanca tako je splošten s njihovim poganskim sujevierskim običajima i obredima, te mu se čini, da mora prestati biti Indijancem, da se mora odreći narodnosti i društvenog razreda („kaste”), kojemu pripada, hoće li da postane katolikom. To je osobito za pripadnike viših „kasta” (društvenih razreda) upravo junaka žrtva. I tako se vrlo malo odličnijih obraća. Većina je obraćenih iz najnižih i nasiromašnijih „kasta” (razreda) u zabitnim selima, prema onoj Isusovoj: „Siromašnima navješta se evangeliye” (Mat. 11, 5).

Usto imaju pogani u Indiji veličanstvenih hramova („pagoda”) i slajnih vjerskih ophoda i svečanosti, dok im katolička Crkva jedva može sagraditi koju čednu crkvicu ili kapelu, a radi siromaštva ne može razviti sav svaj svojih obreda i crkvene službe.

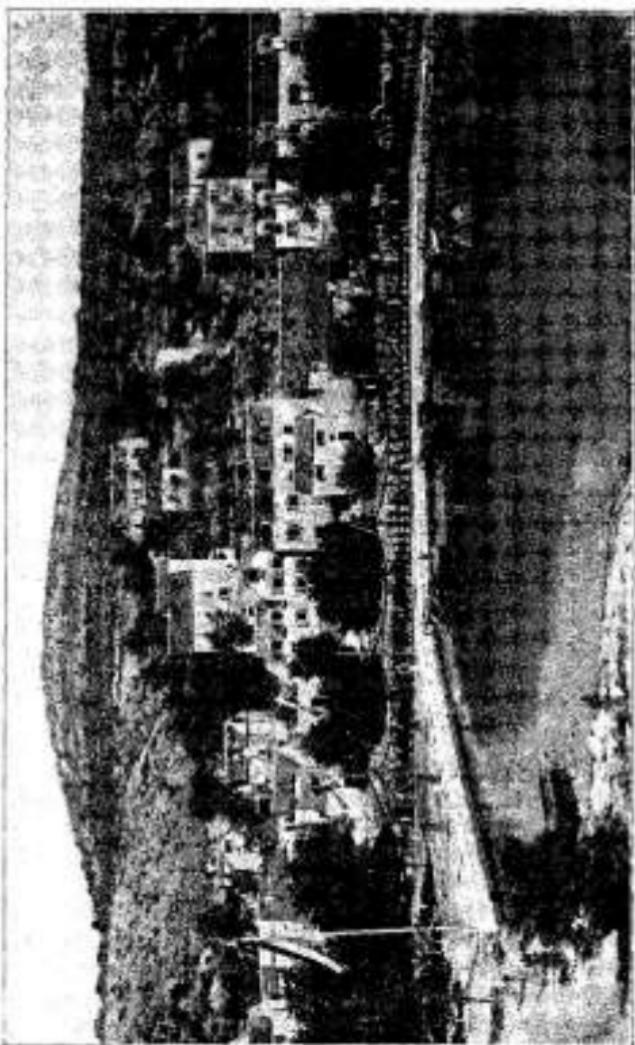
Nadalje poplavljaju Indiju mnogobrojni misijonari raznih protestantskih sjedbi, svaki im propovijeda drugo, a svaki se poziva na isto evangeliye, na istoga Krista. Sad kako da jadni pogani razabere, gdje je pravo kršćanstvo, šta li ono zapravo uči i traži?

No uza sve to mnogo bi ih se više obratilo, da je samo više katoličkih misijonara. Ali evo, u čitavoj golemoj Indiji ima samo 1.100 katoličkih svećenika, tako da na jednoga misijonara dolazi 25.800 katolika i pogana. Koliko puta došla su cijela poganska sela iz velike daljine, moleći, da bi im se poslao katolički vjerovjesnik, a niješ ga mogli dobiti!

„Žrtva je istina velika, ali poslanika malo. Molite se dakle gospodaru žetve, da pošalje poslenike u Žetvu svoju” (Luk. 10, 2).

Da, molimo se, dragi čitatelji, molimo se osobito kroz ovaj mjesec gospodaru žetve, molimo se njegovu Presvetomu Srcu za ono golemo, a još tako malo obragljeno polje, za pogansku Indiju! Barem molitvom možemo i mi doprinijeti svoje, da se pospieši obraćenje Indije, da sance pravde osvane i onim narodima, koji jošte „siede u tamni i u sjeni smrti” (Ps. 106, 10).

Zatun kod Šibenika, u zadnji dan sv. godinovca 16. X. 1960.

Slavlje hrvatske omladine.

Odgovor svetog Oca pape.

Na pozdravnu adresu hrvatske katoličke omladine, koju je prigodom svoga ovogodišnjega slavlja preko njegove prezvišenosti nadbiskupa zagrebačkoga poslala svetome Ocu, namjesniku Kristova, u znak svoje sinovske odanosti, stigao je iz Rima ovaj odgovor, upravljen na prezvišenoga gospodina nadbiskupa dra. Juria Posilovića.

Presvjetli i precasni gospodine!

Dajem Ti na znanje, da je svetome Ocu vrlo godilo pismo puno čuvstava odanosti, što mu ga nedavno posla u ime svekolike omladine hrvatske. I doista se ti vrijedni mladići, izračivši se zaštiti i okrilju Presvetoga Srca Isusa Otkupitelja, pravom nadaju, da će održati pobedu nad neprijateljem kršćanskog imena; ta, čemu da se ne bi nadao uz Krista vogiu, uz pobornika Krista?

Ali da ovakva nada urodi željenim plodom, potrebno je, da im srca budu odvažna i sile složne, a navlastito, da se vaskoliki pokret katolički razvija samo pod pokroviteljstvom i ravnanjem biskupskeg ogleda, kojemu se valja vazda i posevna pokoravati. Na ovo dakle želi Njegova Svetost te mladiće osobno upozoriti.

A mogutim prosi im obilje nebeskih darova te ih najlubeznivije blagoslovuje. A taj blagoslov, želi, da se protegne i na Te i na sve ostale, koji su zajedno s Tobom rečeno pismo potpisali.

Ovom prilikom uvjeravam Te ponovno o svojem poštovanju, te se bilježim Gospodstvu Tvojemu

najodaniji

R. kardinal Merry de Val.

Evo ti draga katolička omladino hrvatska, evo ti po drugi put blagoslova svetog Oca pape. On ti zajamčuje blagoslov samoga Božanskoga Spasitelja. Drži se vjerno vodstva i uputu svetog Oca pape i dičnih svojih biskupa, i bit će ti sam Isus Krist vogiom i pobornikom u svetoj borbi proti neprijatelju kršćanskog imena.

A sada da nastavimo svoju šetnju hrvatskim perivojem Sreća Isusova, promatrajući cvijeće. Što ga je hrvatska omladina na dan svojega slavlja prikazala Presvetomu Srca Isusovu,

Četvrti evjetnjak Sreću Isusova: Dalmacija.

Bjelato na Korčuli. Čas prije posveće Srca Isusovu pod vrednim nebom, prečasni sjedi vrli starina plovani pun radoći i utiebe pozdravivši novo osnovano „društvo hrvatske katoličke blatske omiladine“ prozbori puku ove gantanljive riječi: „Idem i napuštan vas doskora, ali vam ostavljam ovu junaku legiju (četu), koja će se boriti, ne više proti Turčinu kao djedovi naši, već proti neprijateljima Presvetog Srca Isusova i njegova Božanstvenog nauka.“ Veličanstvena procesija, Navečer divna rasvjeta. (Sr. „Dan“ 24.)

Bohovinje na Braču. Došlo i dopuzalo na procesiju sve, što je kršteno, tako da osim bolesnika nitko nije izostao. Na prostranom seoskom trgu zaustavljeni se procesija. Poregjavši se muškarci s jedne, a ženske s druge strane u polukrug pred slikom Božanskog Sreća, svih klečeći svečano izgovaraju iza svećenika riječi otprošnje. Ovaј svečana, neobični prizor javne zadovoljstvene Presvetomu Srcu sve je duboko potresao, a mnoge gauju i do suza. Zatim u crkvi posveća mladeži Trokratnim oduševljenim poklikom: „Slava Srcu Isusovu!“ završi svečanost. (Sr. „Hrv.“ 143.)

Brusje na Hvaru. (V. „Dan“ broj 24.)

Dubrovnik. Sva školska mlađež pod zastavom Srca Isusova krenula u stolnu crkvu. Pjevačice imale preko ramena crvenu vrpcu sa slikom Presv. Sreća. Dieca su u ruci nosila kitice cvijeća, kojim su, došavši u crkvu, okitila žrtvenik. (Sr. „Dan“ 24.)

Jesenice. Otprošnja cijelog puka pred spomen-križem svetih misija. (Sr. „Dan“ 24.)

Korčula. Na oltaru Srca Isusova cijela šumica mirisavog cvijeća. Posveća mlađeži u katedralici pred izloženim Presvetim sakramentom. (Li. G.)

Lisac. Gruvanje mužara, lepršanje trobojnica, oduševljeno pjevanje piesme posvećnice, svečan ophod. (Sr. „Dan“ broj 25.)

Makarska. (V. „Dan“ 23.)

Omiš. U sam petak sve je svećivalo. Kuće svečano iskićene. Krasna procesija s kipom Srca Isusova, koji su dievojčice posipale cvijećem. Navečer rasvjeta i glazba. (A. pl. C.)

Petrčane kod Zadra. Težak ostavio plug i motiku, ribar mreže i udice, sve je pohtilo u krasnu procesiju sa slikom Srca Isusova, pred kojim su dievojčice sipale cvijeća. (I. B.)

Slatine na otoku Čiovu. U sam petak, uz sudjelovanje cijelog sela. Nitko nije radio, ko da je zapovjedni blagdan. U krasnoj procesiji nosili kip Srca Isusova mladići Marijine kongregacije. Mužari gruvali, da se je ieka ozvaničala nadaleko. Mnogi su se taj dan preplatili na Glasnik, koji je ovdje dosada bio nepoznat. Jedan mladić radosno se primio povjerenštva. (D. Tr.)

S p l i e t. Unatoč svim nastojanjima protivnika mlađež svih zavoda sa svojim učiteljima i učiteljicama prisustvovala u nedjelju svećanoj službi Božjoj u stolnoj crkvi, te se ponovno zavjerila, da će pod zastavom Srca Isusova neustrašivo u borbu proti neprijateljima vjere i domovine. Uz glavnu i zajedničku svečanost u katedrali bila je još posebna kod Gospe od Poštana. Hrvatsko katoličko akademski društvo „Pavlinović“ dne 8. lipnja priredilo svečanu zabavu, s tragedijom „Garcia Morena“. (Sr. „Dan“ 23., „Hrv.“ 131. 136.)

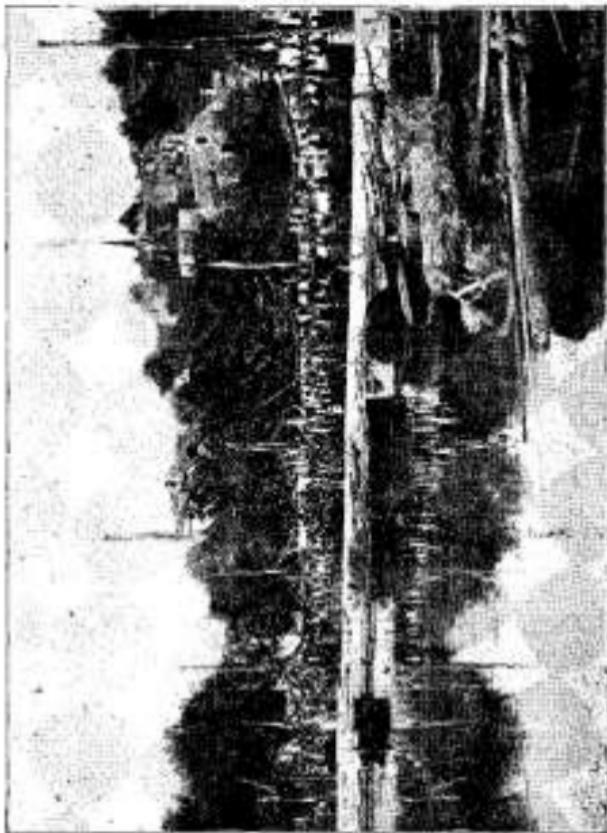
S r i j a n e. Devetnica. Zadnja 4 dana župnik ispovjedio već u 3 sata ujutro. Skoro sva župa primila sv. sakramente. Uoči blagdana kresovi po svim glavicama brda, umjetne vatre, rasvjeta sela, pučanje. U sam petak sve veselo, sve u pirnu ruhu odlereno. Roditelji nosili u naručaju nejaku djecu pred kip Srca Isusova, da mu posvete svoju nadu i uzdanje. Veličanstvena procesija s kipom. Evo živog dokaza, kako se narod pobožnošću spram Srca Isusova moralno podiže. (Sr. „Dan“ 25.)

S t o n. Uoči blagdana rasvjeta zvonika i samostana francjevačkoga. Na sam blagdan krasna svečanost uz nepreglednu procesiju. Neka poklisi pakla uvide, da je hrvatska mlađež — mlađež Srca Isusova! (Fr. J.)

V i s. Djivo slavlje u nedjelju. Blagoslovile se dvije nove zastave; jedna Vojske Srca Isusova, druga društva djevojaka. Izradile ih same mjesne djevojke višemjesečnim požrtvovnim radom. Do 500 sv. pridesti. Crkva sva urešena, a oltar Srca Isusova kao da je upravo sjao. Duga i sjajna procesija. Po izbor mladići nose kip Srca Isusova, prate ga djevojke u bijeli, a druge stajaju cvijeće. Sve kuće, kud je prolazila procesija, urešene krasnim zastorima i cvijećem. Na širokoj poljani kod crkve sv. Duha posveta župe Srca Isusova, a na Kutu na pločati, koja je sva bila urešena slavolascima i hrvatskim trobojnicama, posveta mladeži. (Sr. „Dan“ 25.; „Hrv.“ 143.)

V r a n j i c. Vrlo svećano. Skoro sva mlađež i mnogi

odrasli pristupili sv. sakramentima. Djeca se upravo natjecala u revnosti. Za spomen-zastavu sabralo se ko od šale K 62.50, prenda je župnik dva puta s oltara upozorio vjernike i mla-

Zatun kod Šibenika, o zimljini dan 39. postaniva 16. X. 1900.

dež, neka daje svoj prinos doduše rado, ali što je moguće skromnije i čednije, tko 2, tko 4, a najviše 10 para (filira). No oduševljenje ne pozna granica, pa da nje bilo opomene žapečkove, bilo bi se sakupilo pet puta toliko. No i s onofikim pri-

nosom mi se dičimo, te vranjčka mladež pravom ističe, da njoj pripadala stoti dio spomen-zastave. U nedjelju priredilo društvo „Preporod“ vrlo uspјelu zabavu, gdje se mogu ostanim krasnoсловila i pjesma: „Dalmatinac Srcu Isusovu“. (Sr. „Dan“ 25.)

Vrsi kod Nina. Procesija s kipom Srca Isusova, javna skupština „Vojske Srca Isusova“ i posveta mladeži. (N. S.)

Peti evjetnjak Sreća Isusova: Hereeg-Besna.

Brčka. Povodom slavlja omiladine proslavio se blagdan Srca Isusova još ljeđe nego li janjske godine. (I. V.)

Derventa. U nedjelju poslijepodne do 200 djece počrtilo u školu čč. sestara milosrdnica, te okitivši si prsa medaljicama Srca Isusova na crvenoj vrpci, u procesiji krenuli u župnu crkvu. Tu je slika Srca Isusova stajala na glavnom žrtveniku, krasno okićena, i svečano se obavila posveta, izmolila otprošnja. Roditelji su plakali, gledajući oduševljenje svoje djece. (Ss. mil.)

Odžak. U sam petak lijepo i oduševljeno obavila se svečanost. (Z.)

Sarajevo. Iza dana slavlja našega zemaljskoga kralja u Sarajevu odmah su osvanuli dani slavlja našega nebeskoga Kralja. Posveta mladeži Srcu Isusovu nije se mogla onako divno izvesti, kako je bilo zarnišljeno, jer su škole za vrijeme boravka Njegova Veličanstva bile raspuštene. Uza sve to bila je prvočolna crkva pretijesna za nazočnu mladež i dobri puk. (Sr. „Vrhbosna“ broj 11.)

Travnik. Sva travnička školska mladež dolazila na trodnevnicu u sjemenišnu crkvu, gde se je u petak poslijepodne svečano posvetila Srcu Isusovu. U nedjelju bila je prava narodna svečanost. Pročelje sjemeništa svečano iskićeno. Radi velikog mnoštva naroda služila se jedna sv. misa pod vedrim nebom. Uvečer predstava „Stjegonoša“, drama u pet čina. (Sr. „Travničko Smilje“ str. 157.)

TEST

Zaton kod Šibenika.

(Uz naše slike.)

U mjesecu listopadu janjske godine bilo je sveto poslanje u Zatonu kod Šibenika (u Dalmaciji). Velik je zanos

zahvalio bogoljuban narod. Kralj srdaca slavio je velikoslavlj. Što sa god oci misjonari u ime njegova Presvetoga Srca predložili, to je nansah našlo oduševljen odziv. I tako se je osnovala „Vojska Srga Isusova proti psovki, kletvi i proklinjanju”, u koju se je za malo dana unovačila Junačka četa od preko sto članova. Do Božića su već sakupili 70 kruna za društvenu zastavu. Osnovalo se i „društvo djevojaka za naučnu sv. pričest”, pa se djevojke za njom upravo pomamile. A i Glasniku Srca Isusova poskočio broj na jednu stotinu. Kruna svemu bila je divna procesija u zadnji dan svestra poslanja, dne 16. listopada. Čitavo je mjesto krasno bilo iskićeno zelenilom, trobojnicama (bilo ih je preko 60), većinom ih posudila općina Šibenska), a rupcima se i maramama broja ne zna. Posveta Srcu Isusovu svečano se obavila pod vedrim nebom. (M. St.)

Zahvalnice Majci Božjoj.

Zahvalnice treba da su potpisane poljovom imenom i adresom, može ih ne možemo nikako učiniti.

Hrv.

— Majka Božja Bistrička.

1. Bjeograd (Hrv.). Bolovala sam sedam godina, i nijesum mogla nadati liječnika. Napokon obećajem, ako ozdravim po zagovoru Majke Božje, da ču, ma kako mi teško bilo, ići na proštenje u Mariju Bistricu. I doista mi je dobra Majka Božja povratila žagljeno zdravlje, a ja sam zavjet izvršila.

2. Radenci (Hrv.). Obolio sam tako teško, da mi liječnici nijesu niti liječka htjeli prepisati. Čitavo me je selo žalilo, videći, da mi pomoći nema. No ja se sa svojom obitelju preporučili Majci Božjoj Bistričkoj, te po njezinoj milosti ozdravili.

3. Zagreb. Moja je supruga ozdravila, pošto sam se zavjetovao, da ču s imenom i sa petero svoje djece piešice ići na proštenje u Mariju Bistricu.

— Majka Božja na jezeru u Žakanju (Hrv.).

Briňovo (Hrv.), hmadem jedinicu, šest-godišnju kćerku, imenom Anicu. Kad eto ti nesreće. Pade mi mala s peći, i to tako nesretno, da je gotovo dva sata bila kao mrtva. Bilo se je upravo snoćilo, kiša lijevala ko iz kabla, bljeskalo i grmjealo — tko će tu pomoći? Liječnik je jedan sat daleko. Tek drugi

dan mogli smo ga dozvati. Kad on dogje, te malu pregleda, znači, da tu nema pomoći, da uala ne će ostati na životu. Bacim se na koljena uz postelju bolesne svoje Anice, vruće suze navrješe mi na oči, i stanem se moliti ovako: „O Presvetu Šrđe mojega Isusa i mila Majko Marijo na jezeru, smlajujte se meni jadnici, poklonite život mojoj jedinici. Vidiš, Majčice, da sam sirota, nemam nikoga na svijetu: muž je u Americi, ova mi je sirota jedino veselje. Ja ču moliti devetnicu na čast Presvetomu Srcu tvojega Božanskoga Sina, a tebi, Majčice, na čast oplazit ču tvoj oltar tri puta na golim koljenima.“ I tako sam isti dan počela devetnica. Maloj odmah bude bolje, već treći dan prosila jesti, a kad sam svršila devetnicu, imala zdrava i vesela, ko da joj ništa nije ni bilo. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu i miloj Majci Božjoj na jezeru!

— Majka Božja Judska (u južnoj Ugarskoj).

Osijek (Slavonija). Čitala sam u Glasniku toliko zahvalnica ozdravljenih bolesnika: mene je dragi Bog obdario dobrim zdravljem, no zato sam ja nezahvalnica dušu svoju opteretika teškim grijesima, kojih su me pano više boljeli nego li bolesti tjelesne. Dosta je vremena prošlo, što sam nosila teret na srcu, dok se nije Majka Božja meni smilovala. Ona mi je udahnula želu, da idem na proštenje u Mariju Jut, gdje će me ona materinskim srcem primiti, te izmiriti sa Presvetim Srcem Božanskoga svojega Sina. I ja se doista dadao s drugima na put, sve pješice. Nije to šala: ima vam od Osijeka do Marije Juta kojih šezdeset kilometara, dakle dvanaest sati hoda, a ja nijesam vična puno hodati. Plakala sam od umornosti, te sam već mislila, da ču na putu ostati. No zaviljući Srce Isusovo i Majku Božiju, svladala sam umornost, pače sam sve to lakše hodala, premda je na koncu kiša pada, a blato bilo, štono vele, do koljena. Evo me napokon u crkvi Majke Božje Judske. Kleklj sam pred oltar Sreca Isusova i roniла gorke suze kajalice. Bilo mi je, ko da me dragi Spasitelj gleda, te mene grješnicu zove k svojemu Božanskomu Srcu. Molila sam njega i milu Majku Božiju Judsку, da mi podigne milost, te se mogu dobro isповiedi. Zatim odoh iz crkve u trijem, gdje su ispovijedaonice, te nagnoh tako dobroga ispovijednika, ko da mi ga je sam dragi Bog poslao, da izliječi moju grješnu dušu. Opet se povratih u crkvu pred Majku Božiju Judsку, i onda pred oltar Sreca Isusova, gdje sam

primila svetu pričest. Suze kajalice pretvorile se u suze zahvalnice. Oh, bilo mi je, ko da sam se preporodila. Hvala zato Majci Božjoj Judskoj toliko puta, koliko sam koraka do njezina svetišta učinila!

— Gospa Sinijska.

Podatac (Dalmacija). Prošle su već tri godine, otkako sam ostala udovica. Imala sam jednoga mladoga sinčića, po imenu Nikolu. Rodio se slab i bolestan, a osim ostalih bolesti bio je sav u ranama. Siromašna udovica s tako bolesnim djetetom bila sam vrlo tužna. Teško mi je bilo, misleći na smrt pokojnoga muža, još teže gledajući njegovo sroče tako bolesno. Ne znajući sama, što bih, odem s njime k liječniku. No on mi reče, da to nije moguće izlječiti. Još tužnija zato, pogrem dalje, kamo sam god mogla, ne bi li mi tko mogao pomoći. Ali svi liječnici izjavljuju, da ne mogu. Vodila sam ga, gdje sam god čula, da bi mu tko mogao pomoći, ali svagdje dobili žalostan odgovor: nema mi lječka, nemajte daline brige. Najposlijte povratiti se s malijem kući, moleći Boga, Oca siročadi, da mi pomogne, kad ljudi ne mogu. Kad jednoga dana bilo mi je, ko da mi netko govorio: „Zavjetuj se Gospo Sinijskoj!“ Čula sam već mnogo za njezinu čudesu i odlučim, da će i ja s malim poći u Sinj. I doista uoči Velike Gospođine krenem na put. Svijet mi je govorio: „A kud ideš? Znadeš, da ti ne će živjeti; ne će ti ni u Sinj doći živ, a kamo li ozdraviti.“ No ja kao da i ne čujem svijeta, nego samo imam ufanje u Бога i Gospu. Zapetim se u Sinj, noseći maloga na ruci. Putovala sam dva dana i jednu noć, i nikoga ne poznajući, sama dogrem u Sinj. Ne pitam ni iva ni piva (ni jela ni pića), nego samo za crkvu Majke Božje. Kad sam unišla, klekla sam pred sliku Majke Božje. Plaćući i tužnim srcem zaimolim Majku Božju, da mojemu jedinku udjeli zdravlje. Imajući tvrdo ufanje, da će ga ozdraviti, dadem Gospo na dar komad zlata, što sam ga trudom dobila, i odlučim, ako ozdravi, da će, kad mu bude petnaest godina, s njim opet poći u Sinj. I nada me nije prevarila. Od onoga dana bilo je maloma sve to bolje i bolje, a kroz pol godine sasvijem je ozdravio. Od toga vremena nije se na njem poznao niti kakav trag prijašnjih bolesti. A osim toga providjela mu je Majka Božja i hrane za cito njegov život, pa i meni siroti, kod jednoga čovjeka, koji neima svoga poroda, nego samo svoju ženu, te oboje ljube maloga, ko da im je rogjeni sin. Sviše javljam, da sam maloga preplatio

na Glasnik Srca Isusova, a kad bude veći, gledat će, da bude i povjerenikom. A sada na tisuću tisuća puta zahvaljujem Majci Božjoj Sinjskoj i Presvetomu Srcu Isusovu. — Dopisak vč. g. župnika: Svjedoči se, da gore opisano odgovara istini. Od župskog ureda u Podaci, 5. srpnja 1909. O. Šulenta, župnik. (Sa župskim pečatom.)

— Gospa lurdaska na Vepriču kraj Makarske (Dalm.).

Zagreb. Hvala blaženoj Gospoj lurdskoj na Vepriču za pomoć udijeljenu na putovanju užburkanim morem.

Sokolići u sjeni hrvatskog svetišta Srca Isusova.

„Oro gniezdo vrh timora vije.“ Tamo u zračnim visinama najviše mu grodi; tamo si uči mlade svoje letjeti nebu pod oblake i smjelo gledati suncu u žarko oko.

Slavni ne voli vrleti visokih; on se skriva u pitomoj dolji u gustom zelensom busu kraj bistrog potocića. Tamo si u tihužabiti pravi svoje gnijezdašće; tamo si uči mlade svoje bigljsati slatko mijo, te putnik zaboravi trud i umor, slušajući ko bez duše, kako slavni poput rajske ptice Božju hvalu pjeva.

Lastavica, mila piča, ne voli ni timora vrlećnih, ni crne šunice, ni žuborna potocića, već se bez straha gnijezdi na stanovinu ljudskim, u čednom kutiću ispod strehe na krovu. Ko da znade, da je lindi vole, da rado trpe bezazlenu njezinu hrbljavost.

No najlepše mjesto za milo si gnijezdo nagioče si hrvatski sivi sokolovi. Upravo sada, dok ovo pišem, grade si oni gnijezdo — gdje? — u sjeni hrvatskog svetišta Srca Isusova u bijelom Zagrebu. U tom gnijezdu uzgajat će svoje mlade sokoliće, dok im ne porastu krila, da se danas sutra razlete po svim hrvatskim krajevima.

A već grade ovo gnijezdo, dan na dan, tri do četiri mjeseca dana, i još nije gotovo.

Ta, nije to gnijezdo ko što ina gnijezda. Ne gradi se od grana i grančica, od draka i ptičjih pera — već od opeke i vapna, od drva i željeza. Ne grade ga ptice krilatice, nego majstori zidari, tesari, bravari i drugi zanatlije.

Kakovo će to biti čudno gnezdo? — pitan će te — i kakovi će tu biti sokolići?

Ovo novo gnezdo, a u sjeni hrvatskog svetišta Srca Isusova, to će biti hrvatski novicijat Družbe Isusove. I doista se ta nova kuća diže upravo ondje, kamo sjeni sa hrvatskog svetišta Srca Isusova pada, kada sunce nagne na zapad.

A sokolići mlađi, koji će tu prebivati? — Reći će neki te neki: to ne će biti sivi sokolići, već crni gavranovi; a ja vam velim, da će to biti vrli hrvatski mlađiči, koji će stupiti u Družbu Isusovu. Ovdje će si Družba Isusova uzgajati svoju vislu uzdanicu, svoj hrvatski pomladak. U tihoj samoci bavit će se, ne toliko naukom, koliko molitvom, razmatranjem, vježbama u kreposti. Dvije naisretnije godine svoga žiča proživjet će ovdje u školi Srca Isusova, kao ptici u milom gnezdu, dok im ne porastu krila, dok ne polože redovničke zavjete.

Gnezdu, vele, nosi sreću. Torni se ovdje svakako možemo nadati.

Tek prije malo mjeseci, na blagdan blaženoga Marka Krizina, dne 7. rujna, osnovala je Družba Isusova svoju posebnu, već napola samostalnu pokrajinu za hrvatske zemlje. Središte i središte je u Zagrebu, kraj hrvatskog svetišta Srca Isusova. Tu je zajednički poglavar svih hrvatskih Isusovaca. — A što oni rade? Na sve strane drže pučke sv. misije, duhovne vježbe, u Travniku i u Sarajevu uzgajaju mlađež, iz Zagreba šalju u svijet „Glasnik Srca Isusova“ u kojih 25.000 istisaka, a „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ u kojih 15.000, izdavaju razne boglijubne knjige, vode do 22 Marijine kongregacije i tako dalje.

Još više bi radili hrvatski Isusovei, da ih je samo više. „Srce upravo boli.“ reče mi njihov poglavar, „što ne možemo više činiti. Nema nas dosta.“

A zašto ih nije više? — Imu bez sumnje mnogo plennitih hrvatskih mlađiča, koje Bog zove, srce vuče u Družbu Isusovu; ali im je sve dosada teško bilo, jer im je trebalo stupiti u pokrajinu austrijsku ili mletačku, gdje su tugli ljudi, tugli običaji, tugli jezik. Stoga će se evo sada, možda na Malu Gospu, otvoriti hrvatski novicijat. Tko zaželi jednom stupiti u Družbu Isusovu, evo mu novicijata u samom srcu Hrvatske, evo ga u sjeni hrvatskog svetišta Srca Isusova u Zagrebu.

Kuća je prazna, širom otvorena, besplatno se prima, besplatno se u njoj žive kao ptice u milom gniazdu. Jedino se traži iskrena želja poput apostola slijediti Spasitelja.

To je prvi hrvatski novicijat Družbe Isusove. Premda je Družba Isusova prije 140 godina imala mnogo više kuća u hrvatskim zemljama nego li danas, gdje ih ima samo pet, ipak nije tada bilo hrvatskog novicijata. Stoga je taj novi potpis u mnogo katoličkih rodoljuba probudio veliku radost.

Nego još nešto da vam kažem. Lako pticama, kad grade svoja gniazda. Stoje ih nešto truda, ali ne stoje bijelih para. Ali ovo gniazdo Družbe Isusove, ovo nadobudno gniazdo u sjeni hrvatskog svetišta Srca Isusova, ovo se ne gradi bez silnih novaca.

Pa što za to? reći će tkogod. „Isusovci su bogati!“ — Jesi, tako govore, tako piše — protivnici. Kad bi to istina bila, kad bi Isusovci doista bogati bili, oni bi gradili u Bosni crkve za siromašne župe, u Istri hrvatske škole, u Zagrebu velik hrvatski katolički društveni dom, oni bi s najvećim veseljem pomagali katoličku štampu, siromašne gjake i svako plemenito katoličko poduzeće. Ali je to slijno isusovačko bogatstvo na žalost samo pusta bajka! Pogotovo u hrvatskim zemljama Isusovci su vrlo siromašni, nemaju ni za se dosta, već velikim dijelom žive od milodara. Ne mogu dakle ništa graditi bez pomoći dobrotvora. Čime li se je na priliku sa gradilo hrvatsko svetište Srca Isusova? — Samim darovima! A još nijesu njegovi dugovi isplaćeni!

Pa tako je i s kućom novicijata. Istina, vrlo je to čedna kućica, izgleda kao radnički stan, ne bi se smjela ni pokazati na pročelju ponosnih zagrebačkih ulica, već se je stisla u kut dvorišta, kao gniazdo u skrovište — nego uza sve to ne mogu je Isusovci sami sagraditi. Sve grade — na dug, a sa zebnjom gledaju u budućnost.

Ali ne! Bog, koji se brine za ptice nebeske, koji ih branii odijeva, koji ih naučio praviti topla gniazda — zar da se on ne će brinuti za hrvatske mlađe redovnike i za njihovo gniazdo, njihova kuću? Zar nije rekao Isus: „štite... najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, i ovo će vam se sve dodati“ (Mat. 6, 33)? A ovi hrvatski mlađići, ostavivši Bogu za ljubav svijet ne ištu najprije, već jedino kraljevstvo Božje i pravdu njegovu. Znat će se dakle Bog brinuti za njih, a prije svega za njihov stan; ganut će Bog mnoga dobra srca, pa će pomoći isplatiti dug.

Svaki po kamen — pa kuća gotova!

Temeljni, rekao bih, kamen položio presvjetli g. dr. Ivan Šarić, pomoći biskup sarajevski, poklonivši prvi dar od 20 kruna. Za njim odazvao se travnički župnik vlc. g. Mato Bekavac s prinosom od 20 kruna. Od srca im hvala, a od Boga glata!

A sad se obraćamo na sve štovatelje Srca Isusova, na bogoljubno i rodoljubno srce svih Hrvata katolika, neka nam što prije — jer „dug za drug“ — priskoče u pomoć. Svaki darak primit će Srce Isusovo, ko da ste ga niemu samomu dali. Vi kao da ga polažećete na oltar Srca Isusova i hrvatske domovine, jer će iz te kuće izati hrvatski redovnici, koji će sav svoj život posvetiti slavi Srca Isusova i dobru mile nam domovine.

Budite uvjereni, da će vas ne samo Božansko Srce obilno nagraditi, nego da će vam biti zahvalni i svi hrvatski Isusovci. Svaki tijedan u svakoj njihovoj crkvi odsluži se po jedna sv. misa za „dohročinitelje žive i mrtve“. A tko nešt doprieneše za hrvatski novicijat Družbe Isusove, taj postane dobročiniteljem ne samo jedne, nego svih hrvatskih kuća Družbe Isusove.

Pomozite dakle, po Srcu Isusovu braće i sestre, pomozite! Kuća se gradi, a dug tišti i raste, jer ni kamata ne možemo platiti. Sjetite se kojim darkom miloga gniazda u sjeni hrvatskog svetišta Srca Isusova, sjetite se rasadnika hrvatskih apostola Srca Isusova!

Uredništvo Glasnika Srca Isusova u ime svih hrvatskih Isusovaca.

Dopisak. Darovi se šalju ili na „Uredništvo Glasnika Srca Isusova, Zagreb, Palmotićeva ulica 33.“ ili izravno na poglavara, na adresu: „Velečasni o. Superior hrvatskih Isusovaca, Zagreb, Palmotićeva ulica 33.“ Ne zaboravite, da na poštanskoj doznačnici napišete: „za hrvatski novicijat Družbe Isusove“.

Šveđa po malo.

— Šihe n ik (Dolm.). U trajećkoj crkvi vrlo se je lijepo obavila lipanska pobožnost. Svaki dan navečer postije „Zdrave Marije“ sva crkva bila dupkom puna. Molilo se i pjevalo, bila propovijed i blagoslov. Na blagdan Srca Isusova u nedjelju bila je procesija s kipom Presvetoga Srca, (Sr Danic Žec 25.)

— **S t a n k o v c i** (Dalm.) Sveti poslanstvo u mjesecu srpnju najsvetanje se svršilo procesijom i posvećenom Srca Isusova. Mnogi se muškići upisali u Vojsku Srca Isusova. (Sr. „Dan“ broj 25.)

— **D u h r a v i c a** (Dalm.) Dne 24. srpnja vrlo se svečano blagoslovila nova slika Srca Isusova. U prisutnosti mladića i djevojaka naknadne sv. pričesti pristupiće k oltaru dvije djevojčice u bjelini, s medaljicom oko vrata, noseći sliku Srca Isusova biranim crvenim krasno okljeđenu. (Sr. „Dan“ broj 25.)

— **S l a n o** (Dalm.) Prigodom svetih misija uvela se „Vojska Srca Isusova“ i „draštvo djevojaka za naknadnu sv. pričest“, a „zlata krunica“ tako je omiljela narodu, da ju zanosno pjevaju ne samo u crkvi, nego i putem i u kućama. (Fra. A. P.)

— **B o b o v i š č e** na Braču (Dalm.) Ta lijepo cvate društvo djevojaka. Majke rado šalju svoje kćeri na naknadnu sv. pričest i u rabotni dan, pa se same živju, da im kći u opredijeljeni dan možeći i u crkvu. A i „Vojska Srca Isusova“ junaci se drži, jedan dragoga opominje i karz, kad ma izmakne koja psovka: „Pazi, da ne bi platio globo!“ Jednom prigodom korili su javnoga psovaca, no on im prikošto odvratio. Tad će mu jedan revan član „Vojske“: „Evo, udri mene, psuj mesec; ali ne, ne ček, ne smiješ psovati našeg Boga! Muči!“ Ta mu valja! (M. S.)

Lijepo razglednice!

Izašle su napokon odavna već oglašene vrlo lijepo razglednice, sve u živim bojama, sve sime hrvatske slike. Na jednoj razglednici (Serija I. 1.) smiješi se mili dječak u narodnoj nošnji: u jednoj ruci drži kitu crvjeću, u drugoj hrvatsku trobojnici. Ostalih sedam razglednica (Serija II. 1.—7.) prikazuje dječecu, što pjevaju: „Lijepa naša domovino!“ — a kraj njih vidiš sličicu po jednoga lijepoga kraja ili priroda iz „lijepo naše domovine“. — Razglednice prodavaju se u korist srušmašnij dječici, pa vas stoga u iste krčmajske ljuhavje naišljepše molimo, da si i sami za se što više njih nabavite, pa ih i drugima nudjate.

Cijena jednomu komadu 10 filira, poštom 2 filira više; 12 komada 1 kruna, poštom 5 fil. više; 50 komada 4 K, poštom 10 fil. više. 100 komada 8 kruna, poštom 20 fil. više.

Naručuje se jedino kod: „Marijine kongregacije učiteljica, Zagreb, Palmotićeva ulica 33.“

Dopisnica uredništva.

— Američani. Kada naručite više istisaka „Kalendarja Srca Isusova i Marijina“, najbolje, da tiskari ujedno s narudžbom pošaljete i novce, ne samo za Kalendare (po 60 filira), nego i za poštuf (za svaku tri istiska, to jest za svaku knihu, po jednu krunu). Onda će vam tiskara sve poslati franko kao „tiskanje“, u omotima od jedne kile, pa će vam to puno jeftinije dolaziti, nego da kalendari idu po rukama speditera kao trgovacka roba.

Broj 10.

Listopad 1910.

Godina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za listopad.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Sloboda katoličke Crkve u Rusiji.

Začudno je, što je upravo u ono doba, kad je rusko carstvo od Japana toliko puta i tako nemilo poraženo, posve neочекivano 30. (po ruskom 17.) travnja 1905. izšao carski ukaz o slobodi vjere.

Prije nije smio briščanin pod živu glavu prijeti na katičku vjeru; sada se može priključiti kojoj mu drago vjeri. — Sv. pismo veli: „Oholima se Bog opire, a poniznim daje svoju milost“. Rusija je prije bila odviše ponosna radi svoje veličine: jer obuhvaća šestinu svega kopna na svijetu; ponosna radi množine stanovnika, kojih broji do 140,000,000; ponosna radi svojega bogatstva; gore u Sibiriji krije se mnogo dragih kovina; ponosna radi svoje moći: sjelimo se mnogih pobjeda na pr. god. 1812., kad je pobijedila najsilnijeg osvajača svijeta, Napoleona. Stoga nije bila sposobna za milost Božju. Morala je istom biti ponižena, što se dogodi u rusko-japanskom ratu, kad ju malo Japan osako sramotno potuče. Rusi se ne moguće poхvaliti niti jednom jedinom pobjedom, svadje doživješe poraz za porazom. Moradoše predati Port-Artur, polovicu Sahalina ustupiti neprijatelju, ter bježu prinugeni, da sklope mir s neprijateljem.

Rusija je — sudeći po ljudsku — ljuto osramočena i postigjena. Ali to je Bog po svojoj nedokućivoj Providnosti pri-pustio, da Rusiju pripravi na veliku milost, koju je doista i prigrila. Da je Rusija pobijedila Japan, ne bi jamačno još ni danas katoličkoj Crkvi u Ruskoj zarudjela zora slobode. Pače jedan obraćenik, rođeni Rus, molio se je za onoga rata svaki dan Bogu, da podlegnu Rusi. Ako i jesmo svi Slaveni prije usrdno željeli, da Rusi izvođe pobjedu, ne samo radi prijateljstva spram srodnoga nam naroda ruskoga, nego prije svega da kršćanska vojska nadvlada poganskog suparnika, to čemo ipak sada još usrdnije Bogu hvalu davati, što je priustio poraz Ruske.

Pogledajmo sađa malko stanje i odnose katoličke Crkve u onom velecarstvu. Katolika broje tamo oko 14 milijuna rasijanih po 15 biskupija. To su Poljaci, Litavci, Armenci, Georgijevci, Nijemci, Francuzi i sjedinjeni Rusi. Carski ukaz dade svim russkim podanicima slobodu, držati se vjere, koje hoće. Prije 1905. morala se sva djeca u raskolničkoj vjeri uzgojiti, ako je raskolu pripadao otac ili majka. Danas sniju se sinovi držati vjere očeve, a kćeri majčine. Hoće li se gdje sagraditi katolička crkva, ne treba za to više dopuštenja od raskolničkoga biskupa onoga mjesta.

Nego ono carevo pismo nije dakako još povratilo katolima potpunu slobodu, kakvu bismo željeli. Tako n. pr. nije slobodno nekoga nagovarati, da prigrli katoličku vjeru. Obraćenici moraju se prije prijaviti svome popu, a ovaj im naravski često čini goleme poteškoće, kao i pojedini vladini činovnici (guverneri).

Kraj svega toga sloboda je tui, a kako je sadašnja duma (sabor) uregjena, ne će lako fanatičnim poći za rukom, da ukinu onu slobodu. Početak je svakako dobar.

Obazrimo se na posljedice careva ukaza. Po državnoj statistici vratilo se u krilo sv. Crkve katoličke odonda (30./17. travnja 1905.) pa do 1. siječnja 1909. 230.000. Zar to nije lijep broj? U istinu bit će ih više od tri stotine hiljada; jer iz početka nije se moglo sve pobilježiti radi velike množine, pa ni sada ne računa vlada među katolike nikoga, tko se nije prijavio prije kod popa hrišćanskoga.

Najveći dio obraćenika otpada na grčko-sjedinjene, što ih sve od vremena Katarine II. silom držali u raskolu. Ali pokatoličilo se je i mnogo pravih raskolnika russkih. Sv. Otac u Rimu je rado dopustio pa i naredio, da ti sjedinjeni Rusi za-

drže svoj slavenski jezik i slavensku liturgiju kod službe Božje.

Petrograd, glavni grad Ruske, središtem je i novosjedinjenih. Petrogradska biskupija broji 36.000 katoličkih Rusa, što su prije bili raskošnici. Tri ruska svećenika, koji su također primljeni u sv. Crkvu, stoe na čelu rusko-katoličke općine. U Petrogradu imadu svoju kapelu. Nedjeljom i blagdanom je ruska propovijed, sv. misa u starom slavenskom jeziku po grčkom obredu, gdje primaju sv. pričest pod objema prilikama.

Megju obraćenicima vidimo i mnogo uglednih i odličnih Rusa. Takovi su na primjer Jefremov, drugi tajnik ruskoga poslanika u Rimu; Svećin, prvi tajnik konzula u Parizu; Komarov, raski konzul u Bordeaux-u (Bordou). Pt. Sipiagin, član prve dume, prijeđe na katoličku vjeru u Innsbrucku, gdje svrši bogoslovske nauke, a sada je profesor u katoličkom sjemeništu u Saratovu. Grum pl. Orlinjaj iz Petrograda nakon sjedinjenja pogje u benediktince. I jedan vrlo ugledan dvoranik ruskoga cara ostaviv raskol prijeđe megju katolike.

Pa i negdašnja progonstva katolika okreno je Bog na dobro katoličke Crkve; jer tako su se katolici rasijali po cijeloj Rusiji sve do skrajinih granica Sibirije. Jedva će biti u Rusiji koji grad, gdje se ne bi našlo podosta katolika. Novi katolici imadu svoja dva nova časopisa: „Vjera i život“ i „Katolički gołoš“ (glas).

Ti uspjesi katoličke Crkve u Rusiji moraju srce svakog dobrog Hrvata katolika napuniti radošću i potaknuti ga, da i on nešto dopriene za obraćenje Ruske. Mi činimo mnogo za misije u poganskim zemljama. To je dakako hvale vrijedno. Ali ta revnost bi nas imala oduševiti, da podupremo veliko poduzeće sjedinjenja istočne Crkve.

O sjedinjenju ruske crkve zavisit će po svoj prilici i sjedinjenje ostalih Slavena. Pokatoliči li se Rusija, eto naskoro k nama i Bugarska, Rutenija i Srbija.

„Ja bih već radio pripomogao, ali šta ja mogu činiti za sjedinjenje?“ Tako ćeš možda pitati. Evo na tri načina možeš i ti, dragi štioče, pripomoci.

Prvo. Molit se često Presvetom Srcu Isusovu, da katolička Crkva naskoro stede potpunu slobodu i sjedini s ovim Božanskim Srcem cijeli veliki narod ruski. Združeno svoju molitvu s molitvom predragog Spasitelja, koji se na zadnjol večeri molio nebeskome Ocu: „Oče sveti, čuvaj ih uime

svoje; ti si mi ih dao, da budu jedno kao i mi da svi jedno budu, kao što ti, Oče, u meni, i ja u tebi; da i oni jedno budu, da svijet vjeruje, da si me ti poslao" (Jv. 17. 11. 21.) Molimo se osobito ovoga mjeseca, da se umnoži broj revnih svećenika. U ruskoj vladi silna oskudica svećenika. Prikažimo u tu svrhu danomice „Oče naš“, „Zdravo Marijo“ i „Slava Ocu“.

Drugo. Pogji često na svetu pričest u toj nakani. Kad su jedno dijete upitali, što li drži za najdragocjenije na zemlji, odgovorit: „Dvoje: posvećenu hostiju i neumrnu dušu u milosti Božjoj“. — Prikažimo nebeskom Ocu iz slike pričesti „posvećenu hostiju“, t. j. presveto Tijelo, i presveto Krv Isusovu ne za jednu, već za mnogo milijuna dragocjenih neumrlih duša, da se sjedine sa svetom katoličkom Crkvom i povrate u milost posvećujuću.

Treće. Rad i takogjer apostolski: Prije više vremena osnovaše u Moravskoj „Apostolat sv. Ćirila i Metoda“. Članovi iznole danomice jednu molitvicu za obraćenje Slavena i plate mjesечно po jedan novčić. Imaju tomu tri godine, što se taj novac upotrebljuje za uniju — osobito u Ruskoj. To vam je pravo apostolsko društvo. Jedan novčić za mjesec skucat ćeš valjda. Budne li ih puno u tom društvu, skupit će se na godinu lijepa svota. Od sto članova dobije se već 24 krune. Dadeš li više u tu svrhu, učinit ćeš vrlo spasonosno apostolsko djelo. U Ruskoj treba dizati nove crkve za sjedinjene, osobito za Rutene, a novaca ni otkuda. I za raširenje katoličkih knjiga na ruskom jeziku hoće se novaca. Radimo revno oko sjedinjenja najvećeg slavenskog naroda s katoličkom Crkvom. Kakva bi to bila pobjeda, koje li slavlje za katoličku Crkvu, kad bi ju opet majkom svojom nazvalo sto milijuna Rusa! Oni bi joj odmah bili na ponos. Tko je putovao po Rusiji, video je ne samo u obiteljskim kućama, nego i u javnim zgradama — što se ne vidi u drugim zemljama — sliku (ikonu) Božanskog Spasitelja ili Majke Božje, a pred slikom gorući uljenici. To nam kaže, kako je Rus od srca bogoljuban i da se ne stidi svoje vjere ni pred svijetom.

Odluci se, dragi štoče, prije nego li odložiš „Glasnik“ iz ruku, što ćeš Presvetomu Srcu Isusovu za ljubav doprinjeti za sjedinjenje istočne crkve, naročito ovog mjeseca; a onda hitro na posao. Ostani postojan i ustrajan, naigješ li na poteškoće. Vrag, zavidnik od početka, ne će mirno motriti, ako djelo Božje pogje za rukom, nego će nanovo sijati nemir i neslogu. Ne boj se, jer u zajednici s Božanskim Sretom mi smo

ipak jači, pa čemo napokon polaćiti, da sva razdvojena slavenska braća — možda prije nego se i nadamo — kao djeca iste nam svete rimokatoličke Crkve budu s nama jedno srce i jedna duša u Božanskom Srcu Isusa Krista. (M. W.)

Apostolat svetog Ćirila i Metodija.

(Po „Katoličkom Listu“ br. 18. i 25.)

Megju Slavenima imade samo 35 milijuna katolika, dok ih imade 80 milijuna raskolnika. Dakle ogromna većina Slavena ne nalazi se u ovčnjaku Kristova, ne sluša Pastira, nego luta i bludi izvan ovčnjaka.

Zar da ne zabori u duši svakog revnog katolika Hrvata, svakog štovatelja Srca Isusova, kad na to samo i pomisli?

No zar da prava ljubav spram slavenske braće i spram Majke Crkve ostane tek kod ovog bolnog čuvstva? O ne, prava ljubav goni, da bližnjemu pomogne. Jest, po primjeru svete braće Ćirila i Metodija treba da pomognemo nesjedinjenim, a i nekršćanskim Slavenima.

Ali kako?

Evo načina. — U nadbiskupiji zagrebačkoj uveo se prije malo mjeseci „Apostolat svetog Ćirila i Metodija pod zaštitom blažene Djevice Marije“. Uvedimo taj Apostolat u svakoj hrvatskoj biskupiji; uvedimo ga u svakoj hrvatskoj župi, u svakom hrvatskom katoličkom zavodu!

„Apostolat svetog Ćirila i Metodija“ je crkveno misijonsko društvo. Svrha mu je, da širi, brani i krijeći svetu katoličku vjeru među Slavenima, te da slijedeći u svemu crkvene propise poduzima sve, što tome služi. Sjedište je „Apostolata“ Velčograd u Moravskoj, budući da je to bilo ognjište apostolskoga rada svete braće Ćirila i Metodija.

No pita mnogi: Zar će „Apostolat“ moći što učiniti za nekatoličke Slavene? — Hoće! Za to jamče sredstva, kojima se „Apostolat“ služi; sredstva, koja Duh sveti toliko preporučuje: molitva i milostinija.

Povratak zabludjene ovce, obraćenje čovjeka — u prvom je redu djelo milosti Božje, a milos; Božju treba isprositi molitvom. Zato je i za sjedinjenje crkvi u prvom redu potrebna vruća molitva. Članovi „Apostolata“ mole ducice po

naujeni društva jedan „očenaš” i jednu „zdravumariju” s dodatkom: „Presveta Djevice Marijo, sveti Ćirile i Metodiju, molite se Bogu za nas!” Članovi svećenici služe za žive i po-kojne članove i dobročinitelje „Apostolata” godimice najmanje jednu svetu misu.

Uz molitvu imade „Apostolat” i drugo sredstvo: milostinju, prinose u novcu. Svaki član mjesечно doprinosi barem 2 filira, dakle na godinu 24 filira. Polovicu svih sabranih milodara upotrijebit će biskupski odbor u sporazumu s prečasnim ordinarijatom za crkvene potrebe vlastite biskupije. Druga polovica prinosa šalje se središnjemu odboru u Velegrad, a taj ju u svezi s kongregacijom rimskom „za raširenje viere” upotrebljuje za veliko djelo sjedinjenja rastavljene nam braće Slavena.

Članovi „Apostolata” nemaju samo dužnosti, nego i koristi: obilne oproste, što ih je već sveti Otec papa Leon XIII. podijelio ovomu društvu.

„Apostolat svetog Ćirila i Metodija” stupio je u život godine 1892. Dosad je raširen u biskupijama: olomučkoj, brnskoj, vratislavskoj, ljubljanskoj i zagrebačkoj. Sloveni su tek lanske godine uveli „Apostolat”: nije prošla ni godina dana, a već su imali 18.000 članova, i to oduševljenih članova.

Hrvatsko-slovenski bogoslovski sastanak zaključio je prije dvije godine, da se „Apostolat” imade uvesti u sve hrvatske krajeve. Dakle, braćo, na posao!

A nije ni teško uvesti gdje taj „Apostolat”. Ta, skoro u svakoj župi opstoji bilo kakova bratovština. A budući da „Apostolat svetog Ćirila i Metodija” nije posebna bratovština, to se lako može spojiti s kojom drugom bratovštinom ili katoličkim društvom; mogu to sveto djelo preuzeti i povjerenici ili povjerenice „Glasnika”.

Kaže sveti Augustin: Koliko imamo ljubavi k svetoj Crkvi Božjoj, onoliko imamo Duha Božjega u sebi. Pa i Božanskomu Spasitelju što je na Srcu večma, no sveta Crkva, sega li „da svi budu jedno”? Tko bi dakle mogao biti pravim itovateljem Presvetoga Srca, a ostati ravnodušan prema „Apostolatu svetoga Ćirila i Metodija”, štono upravo za tim ide, „da svi budu jedno”, „da bude jedan ovčnjak i jedan pastir”?

Radimo dakle prema želji Presvetoga Srca, radimo za sjednjenje nesjednjenje braće, stupimo u „Apostolat svetog Ćirila i Metodija” i širimo ga svim silama!

Tko želi potanji uputa o svom „Apostolatu”, njegova pravila, sabirne arke, sličice-priatrnice, neka se obrati na tajnika zagrebačkoga biskupskoga odnora, koji će mu sve to besplatno poslati. Evo mu adrese: „Veleučeni g. dr. Kamilo Držkala Zagreb, Kapitol 29.”

Naš susjed.

Kada dragi Bog milošću svojom obrati okorjelogu grješnika, to ti je veće čudo, nego da uskriši mrtvaca, koji već četiri dana trane u grobu.

O takovu čudu milosti Božje, dragi čitatelji, hoću da vam pripovijedam.

Inja u našem seoci u ravnoj Slavoniji jedan zidar, naš dobar susjed. Da mu ne odam imena, najde da ga zovemo Pavlom, na čast svetomu Pavlu apostolu, koga je Isus na tako čudesan način obratio.

Iz mladih dana.

Naš je „Pavao” rodom iz kršne Llike. Bilaše još malen, kada se je s roditeljima i braćom doselio u Slavoniju, u naše mjesto.

Otar mu bio strog čovjek, ali za djecu svoju nije mario. A mati morala se na dvije godine povratiti u Liku po sudbenom poslu. U ovo vrijeme obolje Pavao od kozjača tako jako, da je jedva živ ostao. Ležao u jednom kutiju očeve kuće na slani bez ikakve njege.

Kad mu se je mati povratila, onda mjesto da pošalju Pavla u školu, iznajmila ga nekom gazdi, da mu pase svinje. Tu je u društvu nevaljale djece naučio paovati, kleti i kojekakve nepodobštine činiti. To mu je evo bila sva škola!

No Pavao imao bistrú glavicu, te živo čeznuo za naukom. S nekakvom je zavisti gledao, gdje druga djeca s bijelim knjigama idu u školu, dok on s prutom u ruci goni svinje na pašu. Jednoga dana, ne pitavši nikoga, ode i on s drugom djecom u školu i sjedne ravno u prvu klupu. Opazi gospodin učitelj nepozvana gosta, na ga nešto oštro upita: „Čiji si ti?” Dok naš Pavao uplašen gleda u strogo učiteljevo lice, druga djeca stanu kazivati, kako se zove i da bi on rado polazio školu. Nato ga učitelj zapita: „A koliko ti je godina?” — „Dva-

naest" — jedva zamuća Pavao. „Dvanaest?” ponovi učitelj; „hajde kući, pa da se nijesi više vratio!” Tužan se pokupi Pavao, briznūvši u plač, te ode na pašu k svinjama.

Prošlo nekoliko godina. Pavao narastao i gleda mladiće, svoje vršnjake, kako pred Uskrs idu k svetoj ispovijedi. Išao bi i on, ali se je bojao, jer nije znao molitava ni vjeronauka, niti ga imao tko naučiti niti pripraviti na svetu ispovijes.

Misli si on: „Da barem znudem čitati, ja bih se sam naučio”. — Smešljeno, učinjeno. Ode on k ženi staruče s brata, te zamoli od nje početnicu, i da mu pokaže, kako se koje slovo zove. Sad u pamet s tim crnim, čudnim slovima. Bez početnice više ni kud ni kamo. Vidio bi ga na paši, gdje leži u travi, a pred njim početnica, u koju se je sav zadubio, dok su oko njega svinje hrokotale i rilom svojim rujale zemlju. Kod kuće pak vježbao bi se u pisaniu. Danas znade bolje čitati i pisati nego mnogi, koji su četiri, pet godina polazili školu.

Kada je dakle Pavao naučio čitati, nitko veseliji od rjege. Ko da je slijep progledao. Zamoli sada katekizam, te je učio pripravu za svetu ispovijed i druge molitve. Pred Uskrs — bilo mu je tada već oko 17 godina — pristupi on prvi put s drugovima na svetu ispovijed i svetu pričest. No kako je on kasnije priznao, nije se onda dobro ispovijedao.

Pošao po zlu.

Meglutim mu je otac već umro bio, matere nije slušao, pa i onako je stanovao u tugioj kući kod gazde, kojemu je služio. I tako je naš Pavao radio, što je htio. Bio je noćni skitalica, psovač, lijencina, a po malo sa svojim drugovima i kraju.

Kada mu se već nije htjelo ići za svinjama, povrati se kući k materi; no kako je ona bila siromašna, odluci on poći na nadnici k boljim gazdama. Ali da, lijencina, kakav je bio, nije nigdje ustrajao. Kad bi jedan dan radio, onda bi po dva dana počivao. Jednom, kada je onako lijencario i na mekanom siennu spavao, nagje ga neki čovjek i zamoli ga, da mu pomogne raditi, a za dobru plaču. No naš Pavao zlovoljno odvrati: „Pusti me na miru; ne će mi se svaki dan raditi!” A kada ga je onaj čovjek neprestano nagovarao i molio, dosadit Pavlu, on se lati vila, što su kraj njega bile, te se s njima čovjeku zagrozi. Videći, da tu nemta šale, ođe onaj čovjek, a

naš Pavao okrenu se na drugo uho, te se opet poda tienom spavanju.

Druge ljetne pogje Pavao s mužem svoje sestre, koji je bio zidar, u Bosnu na rad, te osta s njime, dok nije izučio zidarski zanat.

Hajkovi, Slavjana ihv., omalađimo. (Vidi str. 158.)

Povrativši se kući, zaruči se i vjenča sa čestitom seljačkom djevojkom. Njoj su roditelji narmili dobar komad zemlje. Tu si sada sagrade kućicu, tikk uz kuću mojih roditelja. Tako sam dobila priliku, da pobliže upoznam toga čovjeka, jer bi za

dugih zimskih večeri često dolazio k nama, te bi pripovijedao razne zgodne iz svojega života.

Sveto poslanstvo.

U to vrijeme bilo kod nas sveto poslanstvo. Naš Pavao bio negdje na poslu, te je samo nedjeljom došao kući. Stoga nije mogao slušati onih krasnih, potresnih propovijedi. Što su mnoge grješnike na put pokore dovele, nego je samo prvi i zadnji dan svetog poslanstva bio u crkvi. Zadnji dan ispovjedio se i s ostalim svjetom posvetio Božanskomu Srcu Isusovu. To je bilo dosta, da se je u njegovu srcu počeo topiti led: Presveto Srce ne će dati, da se izgubi dnša, koja se je njenu posvetila. Ta, to je Božanski Spasitelj izrijekom obećao blaženoj Margariti Alakok.

Kada je Pavao iza svetoga poslanstva opet dolazio k nama, nije čuo ni o čem drugom govoriti, nego o dobroti i ljubavi Presvetoga Srca, o velečasnim ucima misjonarima i o njihovim propovijedima. To ga je sve u velike zanimalo. Poče nas on znatiželjno ispitivati, a osobito o Apostolstvu molitve, koje se je tom prigodom uvelo bilo. Ja sam sa svojom majkom nastojala, da mu sve što holje razjasnim, za što bi on god pitao; osobito smo mu govorile, kako je po nas korisno biti u zajednici Apostolstva molitve. Nato se i on namah odluči, upiše sebe i ženu u Apostolstvo, a kupi si i molitvenik: „Put k Srcu Isusovu”, da se sasvijem upozna s tom spasosnosnom pobožnosti.

Od to doba postao je naš Pavao veoma zarišten. Sve to veća tuga odrazivala se s njegova lica. To nas je zabrinulo, pa ćemo ga napokon pitati: „Što vam je, dragi Pavle, da ste tako tužni?” A on to jedva dočekao, pa nam priznade, da mu savjest ne da mira radi prošlih grijeha. Mi ga tiešimo: „Dragi Pavle, to je znak, da milost Božja u vama djeluje. Srce Isusovo hoće, da vas posve obrati i pritegne k sebi. Znate šta? Učinite veliku ispjovijed, pa ćete naći potpuni mir duše.”

Velika ispjovijed.

I Pavao nas posluša. Odluči se na veliku ispjovijed. No jer se je bojao, da ga gospodin župnik ne bi mogao odriješiti od tolikih grijeha, odluči poći u Požegu, da se tam u franevačkoj crkvi ispjovidi.

To je bilo nekako prije Božića. Odonda nosio je Pavao

uvijek u džepu komad papira i olovku, pa kada se je sjedio kojega grijeha, namah bi ga napisao. Znao bi često reči: „Ako me otac gvardijan ne bi mogao odriješiti, a ja će prodati svoj kukuruz, pak će ravno u Zagreb preuzvremenom godišnjicu. Tamo će sigurno dobiti odriješenje.“

Napokon, kada je sve svoje grijeha pokupio, odluci na Svijećnicu poći u Požegu. No prije ode on svoju sestrutu, braću, a osobito majku moliti za oproštenje. Majka se radovala, dok su mu se braća rugala i smijala, kad im je rekao, kuda i zašto ide. No on se nije na njih obazirao, samo im je rekao, da će postati drugi čovjek, a oni neka govore, što hoće.

I dolista na Svijećnicu u tri sata ujutro krenu on sa ženom i jednim priateljem, koji će ga voditi, na put. Dohar dio puta išli su pješice, pa onda željeznicom, te u sedam sati stignu u franjevačku crkvu.

Svršivši Pavao pripravu na svetu ispovjed, klekne pred jednoga velečasnoga oca, te stane čitati svoje grijeha. No još prije nego je svršio, prekinu ga ispovjednik, pa mu veli: „Dragi moj, ja tebe ne mogu odriješiti. Ali da drugi ne bi što opazili, ja će nad tobom učiniti znak križa, a ti onda hajde uvečešnomu ocu gvardijanu, on će te odriješiti.“

Pavao se digne, ode velečasnomu ocu gvardijanu, ponovi cijeli ispovjed, te dobi odriješenje.

Poslije svete mise primi on i ženu mu škapular Majke Božje karmelske, i tako sretni i prešretni vrati se kući, zahvaljujući Srcu Isusovu i Majci Božjoj. Ženu pošalje kući željeznicom, a on sa svojim priateljem krenu preko gore pješice. Kiša ih je pratila cijelim putem, no kako su dobro bili odjeveni, ostali su ipak suhi, samo su im se džepovi naciđedili vode. Još prije večeri stigoše kući zdravi i veseli.

Sretna promjena.

Od toga vremena naš se je Pavao dolista sasvijem promjenio, postao čisto drugi čovjek. Uvijek je veseo i zadovoljan. Svaki dan sa svojom ženom zajedno obavljaju jutarnju i večernju molitvu, a usto mole i krunicu. Naš Pavao, koji se je prije znao rugati, da je krunica samo za bake, sada bez nje nikuda ne ide.

Druge zime potakao je on njih nekoliko, da uzmu sveti škapular, te ih je on sam poveo u Požegu, upravo na godišnjicu svoje velike ispovjedi.

Sviše vam kazati, da je naš Pavao i čitatelj „Gospodina

Srca Isusova". Pače on je već više puta pretpatio „Glasnik" i za koju siromašnu obitelj.

Pomislite si radost njegove žene, što je dočekala tako sretnu promjenu kod svojega Pavla! Nije on više ljenčina, nego vrijedan u svakome poslu. Svoje malo zemljište tako marljivo obraguje, kao malo koji gospodar u selu, a osim toga ide i drugima na posao. I tako on zasluguje toliko, da lako sve potrebe pokrije. Vidi se, da ga u svemu prati blagoslov Božji.

Evo, dragi čitatelji, primjera, kako Presveto Srce Isusovo, osobito prigodom svetoga poslanstva, znade obratiti, u posve drugog čovjeka promijeniti i sretnimi učiniti ma i najvećega grješnika, ako se on ne ogleći pozivu njegove milosti.
(Povjerenica.)

* * *

Pismo iz Zagreba

Sestre, braćo, prijatelji i prijateljice, znani i neznani čitatelji „Glasnika"! Sviima šaljem pozdrav u Presvetom Srcu Isusovu iz bijelog Zagreba. Na polasku iz Osijeka obećala sam mnogima, da će im pisati, kako je u Zagrebu. Ali mi se čini, da će pismo i drugi rado čitati, pa ga za to šaljem „Glasnik" i molim gospodina uređivača, da ga stavi u „Glasnik".

Lijepo vam je u našem bijelom Zagrebu. Lijep je grad, a još ljepše crkve u njemu; lijep je grad, što ga ruke ljudske sagradile; ali još ljepša okolica zagrebačka, što ju ruka Božja učinila. Samo kad bi u njemu bilo mira, ljubavi i bratske slega! Ali, ali . . .

Što sam sve za ova dva mjeseca u Zagrebu čula i vidjela od strane bezbožnika svake dlake, to bih vam mogla samo usmeno pripovijedati, jer takve grdobe ne pristaju u „Glasnik". Bila sam i na jednoj skupštini. Uh! Oslobođi nas Bože od takoga zla! Lažljivi su, smutljivi su, besramni su, da se ne može reći kako. Okanimo se toga smeta, pa hajdimo u prekrasnu crkvu preslatkoga Srca Isusova, jer znam, da će vas to najviše zanimati. Divna vam je to crkva, kao i ono Božansko Srce, komu je posvećena. Kad stupiš prvi put u taj prekrasni hram Srca Spasitelja svijeta, ne znaš, što da prije pogledaš. Sve ti udara u oči, sve ti srca osvaja i ne

Dorcentia, Slatylis hrv. umidoline. (Vidi sc. 172.)

znaš, kamo da se najprije okreneš, čemu da najprije pristupiš. Zapanjen stojiš osobito pred velikim oltarom sa slikom Srca Isusova. Božanski Spasitelj raskrilio ruke, pa te milo zove na svoje preslaiko Srce. Čuješ, čini ti se, kako ti govori: „Dognjite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni“. Ove se riječi čitaju i povrh oltara na zidu, a ispod slike, što prikazuje posljednju večeru.

Još vam nešto moram reći o našem milom svetištu Pre-svetog Srca Isusova; nešto, što vas, znate, neće obradovati, kao ni mene, kad sam to vidjela. Crkva preslatkog Srca Isusova, čujte! nema niti zvona ni sata na tornjevinama. Crkva bez zvona! Pa još crkva slatkog Srca Isusova! Braco, sestre, štovatelji Božanskoga Srca: dokle ćemo to trpjeti? To je strinjota i za nas. Kako je to žalosno tužno na kakvi blagdan, kad ne čuješ svećane zvonjavale! Kako sam se puta obazrela, da vidim, koje je doba dana, a kad samo, satu ni tragal!

Na Tijelovo sam promatrala prekrasnu procesiju, koja je prolazila i ispred crkve Srca Isusova; pred vratima je bio jedan oltar. Velika procesija, velik sjaj, a ja mislim, da sam — u Osijeku na ukopu i da slušam ono malo zvonce sa kapelice svete Ane na gornjogradskom groblju: tako malešno zvono imade hrvatsko svetište Srca Isusova, i to je jedino. To je tako žalosno, da bih mogla zaplakati. Dajte vi bogati, a i svi siromašni, probudite se i složite, pa tko Šakom a tko kapom skupimo potrebiti novac za lijepa zvona, dostojava Presvetog Srca Isusova, dostojava svetišta njegova, a dostojava i nas, štovatelja njegovih. Slatko Srce Isusovo naplatit će nam stostruko.

A sad mi svi s Bogom ostajte!

(B. Š.)

Zahvalnice Majci Božjoj.

~~— Zahvalnice treba da su podpisane polpunim imenom i adresom, bašte ih ne molimo nikako ukrasiti.~~ *Oređenje*

— Puzine (Hrv.) Teško si ga tebi, kad putuješ u tujoj zemlji, se znajući tujeg jezika. Tako se je naša vrijedna župljanka Katica sa svojom trogodišnjom kćerkom Olgicom otputila u Ameriku k svom ljubljenom drugu. Ogleda se po željezničkim kolima, ali svuda tujci ljudi, tujji jezik. Vlak

juri velikom brzicom u Americi, i ne znaš, gdje će stati. Na-
šoj Hrvatci ponestalo hrane. Ona moli kruha za sebe i za
svoje dijete. Ali jezika hrvatskoga ne poznaju tujinci. Ona
rukom pokazuje, što joj treba, ali tujinac ni toga ne razu-
miće ili ne će da razumije. U vlastu ne možeš kupiti hrane na
malo. Prošao je dan bez jela. Lako za majku, ali čedo proši
festi, a majka nema te nema. Dijete plače i u plaku zaspí.
Sviće drugi dan glada. Dijete pruža ruke k majci za koricu
kruha, a majka i sama gladna čezne za njom. Ali tujinac svijet
ne shvaća jada majčinih. Uto se ona uteče blaženoj Gospi
molitvom „Zdravio Kraljice“, da ona nagije onoga, koji bi im
pružio korn kruha. I gde, viak stane, a dva čovjeka unigiju
i stanu se razgovarati. Ah, to su riječi slatkog materinskog
jezika. K njima pohrli Katica sklopjenih ruku, da joj kupe
kruha. Ali oni bijahu dobrog srca, pa joj dadoše svoje hrane,
i tako okrijeipiše i majku i dijete. To bijahu ljudi iz Stubice.
Zato Katica iz svega srca zahvaljuje Majci Božjoj.

— *Za ladrage (Hrv.)* Jedna moja župljanka teško je
oboljela. Lilečnik izjavio, da je bolest neizlječiva. No sestra
bolesnice obavi devetnicu na čast blaženoj Djevici od Roza-
tija, i ona se oporavi. (Župnik.)

— *Slavonija.* Imala sam parnicu s jednim bezvje-
cem, koji nikada ne polazi crkve, nit se moli nit se krsti. Sto
je takovu čovjeku do krive zakletve? Ko da popije čašu vode.
Stoga sam se silno uplašila. Budem li osnjena, čeka me
teška tamnica. Moj se je neprijatelj azdao u advokata, a ja
u svoju nevinost i u pomoć Majke Božje. Počela sam devet-
nicu njoj na čast, i kad sam svršila devetnicu, svršila se i
parница: ja sam pobijedila, a krivac bi kažnjen, ko što je i za-
služio. Hvala i slava odvjetnici našoj nebeskoj!

Zahvalnice Majci Božjoj Lurdskoj.

— *Južna Ugarska.* Živem sa svojim mužem, šumaro-
m, u zabitnoj šumi, daleko od svijeta. Nenna tu ni krème
ni gostione, pa ipak je moj muž bio velik pijanac. Kad sam
god išla u grad, da kupim, što nam treba za naš šumski život,
morala sam mu donijeti i veliku bocu ljute rakije. Ah, po-
mislite si moju žalost, kad sam sama morala kupiti ono, što
će mi biti uzrokom tolikih gorkih suza! Ko da je u toj nesret-
noj hocí sam živi vrag, jer kad se čovjek nakreće rakije,
onda kao da je vrag unišao u njegovo srce, ko da je vragom
opsjednut, tako govorí, tako se vlađa! A sad živi s njim u

miru i slobzi, u ljubavi i sreći! Ele, što ču, kad moram? Teško si ga meni, kad mi ne bih donijela rakije. On ne piše: jesli ti donijela brašna, kukuruza, graha . . . on samo gleda i u mojoj košari traži, jesam li mu donijela bocu s vragom — rakijom; to je glavno! On će si namak napuniti čuturu, pa bez nje ni kod ni kamo. Ah, jedna li sam bila! Mnogo sam se godina molila za njega, da ga dragi Bog obrati, te se ostavi nesretne rakije, ali on ko on, uvijek stari rakijaš. Izgubila sam već svaku nadu. Kad jednoga dana u kolovozu lanske godine listonoša mi opet donese crveni listić — mili „Glasnik Srca Isusova“. Čitajući namjerim se na zahvalnice Majci Božjoj lurdskoj. Obuze me nova nada. Počnem se svaki dan moliti našoj dragoj Gospi lurdskoj, i evo čuje, mile sestre, koje ste udate za pijance, moj drug nije više tražio, da mu kupim liute rakije: ostavio se pijanstva, odreko se vraka, i ja sam opet vesela i sretna u svojoj kućici u crnoj šumici. Slava i sto puta hvala našoj miloj lurdskoj Gospo!

— Vukovar. Bolovala sam četrnaest godina, kadšto sam morala i leži u postelji. Prošle godine srva me holest sa svijetom. Već tri mjeseca ležah, a zadnji mjesec dana nilesam više ni jesti mogla. Kad bih ipak koji put pokušala, morala sam sve opet vratiti. Lječnici izjavljuju, da imam rak u želuču, te me najednom svi ostavise, veleći, da mi nema lijeka. A ja sjetivši se tolikih zahvalnica, što sam ih čitala bila, utekoh se Majci Božjoj lurdskoj, obećavši devenicu i javno zahvalu. A moj suprug bez mojega znanja obećao, da će dati otpjevati svetu misu na žrtveniku Gospe lurske i dvije svijeće darovati. I evo, proti svakomu očekivanju mojih lječnika ja sam posve ozdravila. Hvala i slava dragoj Gospi lurdskoj!

— Zagreb. U državnoj sam službi. Kad eto što mi se dogodi. Neki ljudi, kojima nilesam bio po čudi, ocrniše me kod mojih prepostavljenika, da sam se teško ogriješio o službenu zakletvu, odavši neku uredovnu tajnu. Prenuda nilesam bio ni kriv ni dužan, ipak sam se bojao, da ću izgubiti službu, od koje živem, ili da će me barem stići koja kazna. U toj zdvojnosti bacim se pred kip Majke Božje lurske i zavapim njezinu pomoć, obećavši, da ću kroz devet dana moliti svetu krunicu, dati odslužiti jednu svetu misu i primiti svete sakramente. I doista sam osjetio očitu pomoć Majke Božje, jer se nije povjerovalo mojim klevetnicima, pače oni su se sami posve sa mnom pomirili, te me odonda lijepo susreću. Hvala i slava Majci Božjoj lurdskoj!

— Predrijevo gornje (Slavonija). Prošle sam godine na Malu Gospođinu sa svojim mužem pošla na proštenje u naš „hrvatski Lurd“ — u Voćin (u Slavoniji). Ondje si kupih bočicu lurdskе vode. Kad se povratih kući, naglo obolijeh. Spopala me neka teška vratna bolja, pa sam već mislila, da će za kratko umrijeti. Kad je bolest došla do vrhunca, a ja već izgubila svaku nadu, u dobar se čas sjetili one boćice s lurdskom vodom. Uzmehu ju dakle, izmolim 3 očenaša i 3 zdrave Marije, i uzdahnem: „O Marijo bez grejha začeta, smiju mi se, isprosi mi od svoga Sina zdravlje!“ — te si nalijem nešto vode u usta. I gde, drugi mi dan odmah bude lakše, a za par dana ozdravljih posve. Hvala i slava Majci Božjoj lurdskoj!

— * * * —

Šlijeć gladan dragoga Bođa.

U mjestu Karankade u Indiji jednoga dana još prije zore pozvaše misjonara pred crkvena vrata, gdje je ležao slijepac, obnemogao od slabosti. Misjonar pritrča u pomoć i pozva slijepca po imenu.

„Oče, oče,“ zamoli ga slijepac, „dajte mi samo svetu pričest! Već tri dana čekam sve na tašte.“

„To je preveć“ odvrati misjonar: „ti se ne možeš više niti na nogama držati; dai redi, okrilepi se!“

No slijepac nije se dao. „Oče, ja sam više gladan dragoga Boga nego li riže. (U Indiji ne jedu kruha, već riže.) Ovaj će mi glad prije zadati smrt nego li onaj.“

Bez okljevanja donese mu sada misjonar svetu pričest, i tek iza duge molitve zahvalnice privoli slijepac, da uzme nešto hranc.

Dragi čitatelju, jesli li i ti gladan dragoga Boga? — Ah, koliko ih ne mari za kruh nebeski, bez kojega duša gine od slabosti i nemoci, te upada u teške grijehе! „Ja sam hleb živi, koji s neba sigioh. Ako tko jede od ovoga hleba, živjet će u vijek“ (Iv. 6. 51, 52).

— * * * —

Šveća po malo

— Pobjeda Srca Isusova. — U nekom velikom trgovištu u Dalmaciji spremalo se izvanredno slavlje u čast Bo-

žanskom Srcu Isusovu, i to baš o blagdan, to jest u petak iza osmine Trjelovske. Već je bilo puno najavljeno, došao i propovjednik, da drži propovijedi za trodnevniće i na blagdan, imale se blagosloviti prekrasne zastave „Vojske Srca Isusova“ i „Društva djevojaka“, tešljio se već ozbiljno na sjajnu procesiju, posvetu omladine, puka i tako dalje. Ali eto nevolje za nevinjom: kao da se cijeli pakao uroto proti slavlju Božanskoga Srca. Prije svega blagdan se nije smio držati u petak, nego u nedjelju: na koliku žalost mnogih i mnogih, ne da spominjati. Osim toga toliko petljanija i gorovjanja sa strane nekih osoba, a nije ih bilo malo, i inih zapraka. Dotle došlo, da je već jedan svećenik dragom reka: „Čeka nas silan neuspjeh“. Ali u tom strahu i gotovo rekao bili zadvojnici, jedan se svećenik sjeti nečema. Klekne pred oltar, moli Žarko Božansko Srce i obeća mu, da će izmoliši to zlatnih krunica i javno se zabaviti u Glasniku, nspije li svečanosti u čast istoga Presvetoga Srca. Onomu svećeniku, kao i cijelom puku, a osobito revnionu g. župniku, srce igralo od veselja, a igra mu i sada, videći tako očito ispunjenje obećanja Isusova za štovatelju njegova Presvetoga Srca: „Ja ču im blagosloviti, što god poduzmu.“ — „Sjajno ču nagraditi one, koji po mogućnosti šire ovu pobožnost!“ (M. St.)

— „Pusti me, da ubijem svoje grjehe!“ — U nekom mjestu dubrovačke biskupije držalo se sveto poslanje mjeseca travnja 1910. Pak je vratio na propovijed i na svetu ispovjed. Valjalo poći i jednomu mesaru. Ali tko će međutim klati životinje i sjeći meso? I dinista ga zamoli jedan čovjek: „Ubij, možim te, komad živine, jer trebam meso“. Ali mesar, koji je usoga jutra na svaki način bio da se pomiri s Bogom, odrješito mu odgovori: „Pusti me, da ubijem svoje grjehe!“ (M. St.)

— **U novoj župi.** — Rvava, mlad kapelan postao upraviteljem jedne vrlo militave župe u Hrvatskoj. U nedjelju, kad je nastupio svoju službu, od 2.200 vjernika došlo samo kojih sto u crkvu! Usto je crkva malena i trošna. „Moju bol“, piše nam revni svećenik, „ublažuje samo dvoje: Isus svetotajstven i ponisao, da me je ovamo dovela na svetost regenju preuzeta poslužnost. Nijesam sam tražio ovu župu, već sam se prepustio na volju poglavara, a potom i na volju Gospodnju. Prvi čas u novoj župi bio mi je, da sam bio glavni, trošni žrtvenik nad svetohraništem postavio kip Sreća Isusova i sve svoje djelovanje njemu posvetio. Tu će taj maleni kip (prije u mojoj sobi na stolu) ostati, dok ga ljubav novih župljana ne zamijeni većim, na ljepešem, novom oltaru. Sebe i svoje očice preporučam u molitve svih čitatelja Glasnika.“

— **Cudotvorna medailica.** — Nema toma još ni dvije godine. U nekom mjestu biskupije s pljetske držalo se sveto poslanje. Svi se ispjedili osim jednoga, koji već punih 17 godina nije prekorčio crkvenoga pruga. Iza svršenih vrsija dogje oču misijonaru sretna misao, da ovome starom grješniku preko župnika pošalje užadnicu Sreća Isusova i Marijina. Tako i eti. A sada neka Sreća Isusova učini svoje! I gle čuda! Iza nekoliko dana revni župnik s malo samo riječi obrati otoga, oko kojega se je prije maliča vremena uzalud nastojao. (M. St.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova

Spomenik djece Spasitelju svijeta.

Možda se još neki od naših čitatelja sjećaju, što je Glasnik nazad devet godina (1901.) po više puta pisao o spomeniku Spasitelju svijeta, koji se je u ime djece cijelog kršćanskog svijeta imao podići u Loretu. Mnoga su hrvatska dječa za taj spomenik upisala imena na posebne, za to određene arke, te doprinijela svoje filire.

Kad tamo, dugo, dugo nije se ništa više čulo o tom spomeniku.

Što je s njim?

Evo, što je. Nastale velike neprilike i poteškoće. Napokon se je odustalo od namjere, da se taj spomenik postavi u Loretu, a mjesto toga bi odabrana crkva svete Marije Oslobođiteljice u Rimu, nova crkva Salezijanaca, koji su tako zaslužni za uzgoj mladeži.

Dne 12. rujna lanske godine ovaj bi spomenik u prisutnosti šest stotina djece uz veliku svečanost blagoslovio.

Spomenik je od bijelog mramora, te predstavlja Isusa kao Božanskog prijatelja malenih. Pred njim evo troje djece iz tri ljudska plemena, zastupajući kršćansku dječu cijelog svijeta. Pouzdano gledaju u dragoga Isusa, proseći njegovu zaštitu, a Isus kao da ih milo k sebi pozivlje, ponavljajući one ljubezne riječi: „Pustite dječu, neka dolaze k meni!“

Ono troje djece vrlo nam zgodno predviđaće tri glavna dobročinstva, što dječa zahvaljuju svojemu Spasitelju: svetu vjeru, čudorednost i slobodu.

Dječak indijanski, stavivši ruku na srce, gleda u Isusa, ko da govoriti: „Vjerujem Isuse!“ On nas sjeća, kako je Isus dječi donio svjetlo svete vjere, što oslobagia razum od tmine vjerskog neznanja i poganskog sujevjerja.

Djevojčica bijelog plemena, živa slika pobožnosti i nevinosti, sjeća nas, kako je Isus dječu podigao u čudorednom pogledu, oslobodivši njihovo srce od grijeha i od poganske iskvarenosti.

A crnče, koje je sklopilo ruke, ko da s najvećim ganućem zahvaljuje Isusu, namali ti dozivlje pameti, kako je Božanski Spasiteli toliko djece izbavio iz najokrutnijeg ropstva, te njoj poklonio zlatnu slobodu.

Kršćanska dječo! Budite uvijek zahvalna dragomu Isusu! Bez njega bila biste nevoljna i bijedna, roblje sotone

i plijesi pakla; a po njem postala ste djeca Božja, baštinici neba, te ste kraj svega siromaštva sretnija nego li najbogatija poganska djeca. Ljubite Isusa, poklonite mu svoja srca, i ostanite mi u vijek vjerna!

Društvo djevojaka u Praputniku.

Naše revno „Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest“ svake godine daje dvije predstave. Tako je na Uskrs na daskama prikazalo krasan nabožan komad: „Sionska ruža“. Čovjek se mora diviti, kako su seoske djevojčice potpuno shvatile i vješto odigrale svoje uloge. Razumije se, da takova predstava na selu, gdje svega nedostaje, stoji mnogo truda i požrtvovnosti. No za to je i koristi velika. Osobito mladež tu ne samo uživa, gledajući ko bez duše zanimiva predstavu, nego se i odaševljuje za vjerske ideale. A samo djevojačko društvo tim načinom lijepo napreduje, jer u radu je život. (A. O.)

Dječja požrtvovnost.

Jedna revna duša u Zagrebu skuplja za katoličke misije među bijednim Crncima spotrijebljenih poštanskih bilježi i razglednica, pa i novaca. Čula je to jedna dobra djevojčica, učenica III. razreda ženskog liceja. Iftjela i ona da pomogne bijednim Crncima. Pa evo čemu se je domislila. Tata joj svaki mjesec daje 1 krunu i 20 filira, da bi si svaki dan u 10 sati prijepodne kupila žemličku. Ta škola dugo traje, nek ima šta založiti, kad je ogladnjela kraj bijele knjige. Djevojčica dakle deset dana postila od žemličke, otkinula si od ustiju 40 filira, te ih veselo donijela sabiračici „za katoličke misije među bijednim Crncima“.

Mała žrtva, a od srca dana iz ljubavi k Bogu i bližnjemu, ne će ostati bez nagrade vremenite i vječne. (Saopćila G. M.)

Zastava bezgrješne Djevice.

Glasilo hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki drugi mjesec preko školske godine. Prvi broj već je izšao. Cijena K 1.—, poštom K 1.16; za aktivne članove Marijinih kongregacija 60 fl., poštom 76 fl. Za inozemstvo 20 fl više. Preplate prima: Tiskara Ante Scholza, Zagreb, Gajeva ulica 7.

Izdaci mjesedalno. Cijena 48 lipira, polnom 1—10
istisaka po 80 lipira, 10—50 po 70 lipira, 50 i
više po 60 lipira. Za inozemstvo 1 K 30 lipira.

Uredništvo: Zagreb, Palmečeva ulica 33.

Uprava: Tiskara Ante Scholza, Zagreb,
Gajeve ulica 7.

Brej II.

Studenzi 1910.

Godina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za studeni.

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Ograničivanje mješovitih brakova.

„Što, zar su mješoviti brakovi doista takvo zlo, da se i na tu nakamu valja moliti, da ih ne bude? Ta ja poznam toliko ženidbenih dragova različite vjere, koji živu — što no riječ — kao golubovi, sretni i zadovoljni. Zašto da ne pogje katolička djevojka za jednog na primjer riščanina, literana ili kalvina, ako znade, da će s njime biti sretna i obveznjegena u životu? Zašto da i monjak katolički ne uzme jednu riščanku ili košta drugu kršćansku inovjerku, ako je čestita i marljiva, k tomu možda još i bogata, pa je nade, da će lijepo živjeti?”

Tko bi ovako ili ovome slično govorio, pokazao bi time samo to, da se poznaje, kako treba, ni svoje ni tuge vjere, ili da mu je vjera deveta briga. Da vidimo!

Mješovitim brakom zovemo onaj hrak, u kome je muž katolički, a žena koje druge kršćanske vjere; ili je žena katolička, a muž druge kršćanske vjere. O vjeri Židovskoj ili čak muhamedovskoj ovdje i ne govorimo, jer to bi bilo još puno veće zlo.

Crkva katolička nikad ne odobrava ovakve mješovite brakove, premda ih u nekim slučajevima trpi i dopušta, kao manje zlo. A to su ovi slučajevi: 1. ako je katolička stranka

sasvim sigurna, da se njoj i njezinoj dieci nikada ne će niti naimanje smetati ispunjavati njihove vjerske dužnosti ni privatno ni javno; 2. ako se nekatolička stranka obveže pismeno i pred svjedocima, da će se sva dieca, i muška i ženska, što će se možda iz toga braka roditi, krstiti u katoličkoj crkvi i odgojiti u katoličkoj vieri; napokon 3. ako katolička stranka obeća, da će svoga nekatoličkoga ženidbenog druga upozoriti na bludnju, u kojoj se nalazi i nastojati, da ga obrati. Bez ovih uvjeta ne će Crkva nikada dopustiti mješovitu ženidbu niti će se zaručnici moći vjenčati u katoličkoj crkvi.

Ako bi katolička stranka pristala i dala se vjenčati u nekatoličkoj crkvi, počinila bi novi svetogrđni grijeh, pokažavši time javno, da odobrava i da pristaje uz krovovjerje. A to je tako velik grijeh, da ga Crkva kazni naftezom kazni: izopćenjem. Takvu dakle katoličku stranku ne smatra Crkva više od onoga časa svojim članom, već izgubljenom ovcom, što je umakla u tugji tor. Od ovoga grjeha ne može odriješiti katoličkog ženidbenog druga ni sam biskup, a kamo li običan svećenik, jer ga je sveti Otec papa sebi na osobiti način pridržao. Pa ni sveti Otec papa ne će takvu neposlušnu ovcu odriješiti prije, dok se skrušeno ne pokale i ne obeća, da će zlo popraviti, a navlastito, da će svu svoju diecu odgađati u katoličkoj vjeri. Doklegod se katolička stranka ne riješi ove najveće crkvene kazne, izopćenja, ne može se priputstiti k svetim sakramentima.

A sada sudite sami, da li poznaje dobro svoju vjeru i da li je cijeni, kako treba, koji bi govorio onako, kako je to rečeno na početku ovoga članka.

Da se vidi, kako Crkva sasvim pravo postupa, kad ovako brani i kazni mješovite brakove, uzmimo ovaj slučaj. Recimo, da je nekatolički ženidbeni drug sasvim čestit i pošten, pa da je pristao i na katolički uzgoj svekolike svoje djece iz ovoga braka; mislite li, da će ohoće biti sasvim sretni i zadovoljni? Lijato se varate. Dogie, evo gde, nedjelja. Katolički drug ide u svoju crkvu k sv. misi; ide možda i k svetim sakramentima zajedno sa svojom djeecom. Kako mu je pri srcu, kad vidi, kako toliki bračni drugovi to isto složno i jednodušno čine, a onda pomisli na svoga druga, koji u to vrijeme radi možda težačke poslove ili sjedi gdiegod u gostionji ili u najboljem slučaju sluša službu, koja se Богу ne mili? — Zapovjedni je post katoličke Crkve. Katolički ženidbeni drug

mora postiti, pa tako dvostrukе lonce k vatri pristaviti. Ka tollička majka ili otac moli s djecom krunici Gospinu, a nekatočki otac ili majka gleda to nekako prijekim okom, osobito

Dženja Motičina, „Slavlje“ bjez omladine 1910. Špalir u crkvi.

ako je protestantske viere, jer ova viera ne štuje Malku Božju. — Djecu valia učiti katoličke istine i katoličke molitve. Ali druga stranka ne vjeruje u to i ne drži do toga ništa, pa

se valja skrivati i potajno to činiti, da se ne uvrijeđi. Kako će biti i djeći pri srcu, kad jednoć odrastu, pa opaze, da unjedan roditelj ne samo ne vjersuje u ono, što je njima tako svelo, nego se svemu tome još možda i ruga? Može li se u takvoj obitelji govoriti o pravoj sreći, slozi i ljubavi?

Ali pitam: koliko je ovako revnih katoličkih i ovako čestitih nekatoličkih drugova? Nije li žalosna istina, da obično katolička stranka popušta uslijed molba i nagovora, a možda i prijetnja svog nekatoličkoga druga ili njegove rodbine? Tu onda nemaju govora ni o molitvi ni o postu ni o svetkovovanju nedjelje i blagdana niti o čestitom katoličkom odgoju djece. Ta je pogibelj osobito velika kod protestanata, jer mnogi od njih ne drže danas ništa ni do samoga krštenja, ne vjeruju pače ni u Božanstvo Isusovo.

Koliko se putu dogodilo, da se nekatolička stranka ni najmanje ne obazire na svoje pismeno zadano obećanje, pa daje silom svoju dječu krstili i odgajati u krivoj vjeri. Ta će djeца pođrasti, pa odgajati svoju dječu u istom krivovjerju, a ova opet isto tako svoju dječu. Tko je kriv, da se na ovaj način čitav niz nepreglednih pokoljenja otuđuje svetoj Crkvi i možda na uviček propada? Tko drugi nego ona katolička stranka, koja je više gledala na putenu ljubav ili na novac i čast, nego li na vjeru svoju i potomstva svoga? Kako će ta katolička stranka smjeti jedanput stupiti pred pravednoga Šuca živih i mrtvih?

Ne čini li dakle Crkva sasvim pravo, kad se protivi mješovitim brakovima i kad radi nedopuštenog braka onako strogo kazni katoličku stranku? Ne zaboravite još ni to, da mješoviti brak, sklopljen pred nekatoličkim dušobrižnikom, u mnogim krajevima Crkva ne drži uopće brakom već prostim priležništвom. Stoga ne će čestit katolik ni čestita katolikinja kao ni njihova čestita rodbina nikada privoljeti u mješovitu ženidbu; a ako bi koji put posebili izvanredni razlozi to zahtijevali, to će se svakako pobrinuti, da se svi oni prije spomenuti uvjeti, navlastito glede katoličkog odgoja svekolike djece, ispune, a onda vjenčati u katoličkoj crkvi.

Ne će li nekatolička stranka da pristane na katolički odgoj djece, ili traži, da se vjenčanje obavi i po njezinom zakonu, čestita katolička stranka mora smješta razvrgnuti zaruke, ako su možda već sklopljene, i ne smije na takvu ženidbu više ni misliti, pa makar se tu radilo o ne znam kakvoj

ljubavi, službi, imetku, časti i t. d. Tu vrijedi ona Gospodinova: „Što koristi čovjeku, ako sav svijet predobiće, a dušu svoju izgubi?“ (Mat. 16, 26.) Kao i ona: „Ako te' oko tvoje desno sablažnjava, izvadi ga i baci od sebe; jer ti je bolje da pogine jedno od udova tvojih, nego li cijelo tijelo tvoje da bude bačeno u pakao“ (Mat. 5, 29).

Molimo se stoga marljivo ovoga mjeseca na tu nakanu, da broj dopuštenih mješovitih brakova bude barem što manji, a nedopuštenih da uopće nigdje ne bude. Da, molimo se, ali i radimo, koliko možemo, ako nam se kad god prilika pruži, da takve brakove na vrijeme zapriječimo upozorivši na to pravodobno gosp. župnika. To nam nalaže i sveta naša vjera i iskrena bratska ljubav.

(Spr. — Bh.)

Preplatnici i preplatnice *Glasnika!* Povjerenici i povjerenice!

Evo godine na izmaku: Obnovite što prije preplatu! Niće moguće, da tiskara prve brojeve za novu godinu na vrijeme i u potpunom redu otpremi, ako se kasno preplati. Preplatite, ako je ikako moguće, još prvih dana prosinca! Pa evo vam sada i lijepo prilike, da štogod uradite za proslavu Srca Isusova: naglite među svojim prijateljima i znancima što više novih preplatnika! Pobožnost k Presvetom Sreću Isusovu, ova naispasosnosti i najlepša pobožnost najuspješnije se širi „Glasnikom Srca Isusova“. Tko dakle širi „Glasnik Srca Isusova“, taj je apostol, apostol Srca Isusova! Zar to nije dično i časno? — Dakle na posao!

Uredništvo.

Slavlje hrvatske omladine.

Evo još nekoliko zaostalih dopisa o nezaboravnom ovdješnjem „slavlju“ hrvatske omladine.

Nevinac kod Bjelovara (Hrvatska). Već od četiri godine slavimo blagdan Srca Isusova u sam petak ko najsvećniji blagdan. No ove godine lijepo nego ikada. Nabavimo si zastavu Srca Isusova, mladež si kitila prsa medaljicama, a sakupila se sva sila svijeta iz filijalnih sela Duvat u na i Me-

giurače te iz cijele okolice. Svi se složili u divnu procesiju. Crkva bila puna ko na Božić. (St. Ž.)

Šišljavić (Hrv.). — U sam petak lijepa svečanost. Oko kipa Srca Isusova cijela šumica cvijeća i bezbroj svijeta Navečer selo Koritinja zapalilo mnoge kresove. U nedjelju pak bila je crkva upravo dupkom puna. Ko da su bili božićni blagdani. (T. V.)

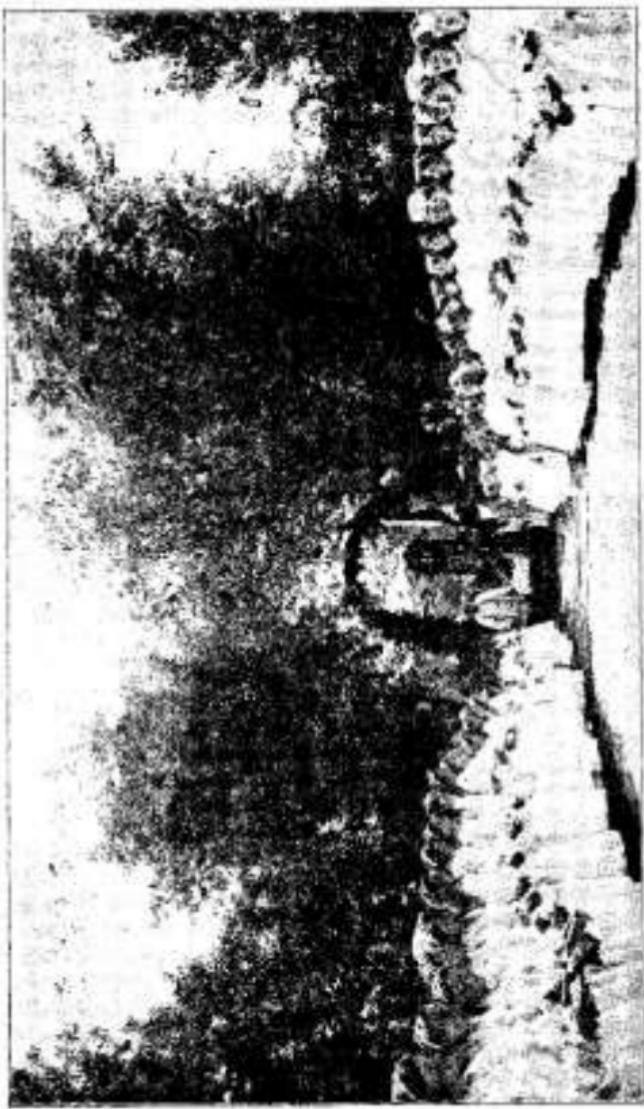
Donja Motičina kod Našica (Slavonija). Razmišljajmo, kako da što lepše proslavimo „slavlje”, i najednom rodi se zamisao, da i mi nabavimo zastavu Presv. Srca, te da ju na taj veliki blagdan blagoslovimo. Seljaci su naši dobri, pobožni, za svete stvari zauzeti, ali siromašni. Mišljah stoga, da će ta zamisao propasti. No želja njihova, da se ta misao ostvari, bivala sve veća, i mi započesmo.

Sabirali se sada prinosi za dvije zastave. Za veliku onu u Zagrebu donašala su ponajviše djeca, a za našu domaću školsku zastavu odrasli. Iz svake i najsiromašnije kuće do-prinješe nešto, i tako mi na koncu zbrojismo lijepu svetu — 179 kruna.

Naručisemo dakle svileng zastavu u narodne tri boje sa izvezenim Presvetim Srcem u bijelom polju, što nam doista krasno sastaviše i izvezoše če. sestre milosrdnice u Zagrebu. Sada veselju ni kraja ni konca.

U četvrtak, noći blagdana Presv. Srca, donašahu djeca cvijeće, odrasli se pak počinjuće za zeleno granje, koje se zasadilo uz cestu, kuda će procesijaći. Kod križa, kojemu ćemo u procesiji doći, načiniše slavoluk. Oltar Presvetog Srca iskitio velečasni, druge oltare i cijelu crkvu druge neke pobožne osobe. I tako je sve bilo u poslu i žurbi, a usto na svim licima odsiljeva srđa i veselje. Osobito je lijepo bilo vidjeti dieciju, kako neprestano donašaju cvijeće, da kite crkvu, školu i školske prozore. Uznojeni i umorni, ali još uvijek pitaui: „Treba li još?” Velečasni je ispovjedao do kasne večeri. Gospodin pak učitelji uregivao slavoluk, pribijao na nj zastavice i t. d., dokle god se vidio. Dievojke i diečaci, koji su pomagali slagati kitice cvijeća, razigjoše se tek u mrak. Tako su eto sve priprave bile učinjene, te veseli odosmno na počinak, možeći se Bogu, da osvune lijep i vedar dan.

Na sam blagdan sakupila se djeca oko škole već u rano jutro. I iz obližnjih selja dolazio je mnogo svijeta. Iza drugog zvana počesmo već djecu redati, jer ih je mnogo bilo, a i stranih, pa da svakoje zna, kuda sapda. Zatim poredasmo one

Donja Molčina. „Šavljac“. Špaljati kuhinje – dovedena kuma.

djevojčice i djevojke, koje dogođe u bjelini, te koje će ići uz zastavu i uz kip Presvetoga Srca. Bilo ih je 88, a sve u krasnoj narodnoj nošnji, sa raspuštenom kosom, svezanom narodnom vrpcom.

Došavši u crkvu stadoše one u dva reda kroz sredinu crkve od glavnog oltara do izlaza. Krasan bilača pogled sa kora na njih, na lijepo iskićenu crkvu i sav taj narod. (Vidi sliku.) Sada je uz oduševljeno pjevanje odslužena sveta misa, kod koje se samo odraslih pričestilo 208.

Poslije sv. mise krenusmo u najljepšem redu, pjevajući posvetnicu „Do nebesa“, ka križu, gdje se je imala blagosloviti zastava i pred kipom Presvetog Srca obnoviti posveta. Krasno i ganutljivo je bilo gledati ogromnu tu procesiju u takvom malom selu (2000 duša), kojom bi se i mnogo veliko mjesto ponositi moglo. U cijeloj ulici, kojom smo prolazili, bili su prozori urešeni cvijećem, kipovima, slikama i svijećama. Četiri djevojke nošale kip Božanskog Srca, a uza ni u dva reda igali su djevojke u bjelini. Na svim licima cvate pobožnost sreća; sve oduševljeno pjeva pjesmu posvetnicu.

Došavši križu razvismo zastavu, te s njom i s djevojkama ode velečasni po kumi zastave. (Vidi sliku.) Velečasni je krasno razložio svrhu toga blagdana, što znači zastava, i zašto se posvećujemo Presv. Srcu. Dvije djevojčice i jedan diečak deklamovali su vrlo lijepo pjesme o Božanskom Srcu. Iza blagoslova zastave (vidi sliku) izmolisao „Posvetu“, a onda otpjevajuće djece i djevojke uz pratnju harmonija: „Ustaј, rode, Kralj ti zbori“. Tada se upravo dirljivim riječima zahvalio gospodin ravnatelji učitelji u ime djece i učiteljskog zbora svim doprinosiocima, koji su, prema siromašni, toliko doprinijeli, da naša školska mladež ima svoju zastavu, i to zastavu tako krasnu, zastavu Presv. Srca. Zahvalio se i velečasnom gospodinu Landulfu Lahu, što nam je zastavu blagoslovio, te gospogoj kumi, što se našoj molbi odazvala i kumstvo primila.

Vratimo se zatim veselo u crkvu sa krasnom našom zastavom, u koju su sve oči uprte bile, te iza „Tebe Boga hvalimo!“ raziglosimo se kućanju svojim, hvaleći i dalje u duši Bogu, što nam je dao taj sretni dan dočekati. (A. Gr.)

Majkovi (Dalmacija). Ove godine, izuzevši neke iznimke, narod nije ništa radio, ko u velike blagdane. Bila je prva sveta pričest djece. Procesija nije zaostala za Tijelovskom (M. P.).

Silba (Dalm.) Sve kao u veliki blagdan. Sva dieca prisupila k svetim sakramentima. Veličanstvena procesija, svećana posveta Srca Isusovu. (V. S.)

Ston Mati (Dalm.) Uoči blagdana rasvjeta i bacanje vatrometa. Ujutro pravot-djeđe slavlje. S novom zastavom po naputku Olastnika stupaju prema crkvi sva dieca, koja su iz jednoga kraja župe do drugoga išla jedni drugima u susret. Prije svete mise bi blagoslov novog kipa, a iza misice veličanstvena procesija. Mjesto iskićeno zastavama. Na obali bila napravljena kapelica iz zelenila, divno iskićena transparentnom (prozirnoj) slikom probodenog Srca i prigodnim natpisima. Tu drža župnik dieci i osmijadini vatrene govor, te se zatim obavi posveta i blagoslov mlađeži i čitala nova otprišnja. No najagnutljivije je bilo, kad su dieca stupala pred kip i uz deklarovanje darovala zajednički dar: krasno srce od cvijeća s vrpčama i natpisom: a svaki napose po kitu cvijeća, dok je pjevački zbor pojačao nabožne pjesme. Izatoga bi u crkvi obavljena posveta za edrasle pred Presvetim i podijeljen blagoslov. Zanos kod diece bio neopisiv, a uspomena ostat će neizbrisiva. (J. Kr.)

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane podpisom imenom i nadra-
zom, iako ih ne možemo nikako uvesti.
Dreda.

Poznavao sam mladoga gospodina, uzornoga života, usko bio bogat i plamenita roda i srca. Duge se godine ni uz najpo- voljnije prigode nije mogao odlučiti na ženidbu. „Nije moguće”, govorio bi, „da bi čovjek u dušu upognao djevojke, kada se s njima samo koji put sastane u draštvu. Lako bi mi se moglo dogoditi, da se namjerim na takovu, koja bi me za uvijek učinila nesretnim.“ Ja sam ga hodrio, neka se molj dragomu Bogu, neka se preporuči Presvetomu Srcu, pa mu se takova nesreća ne će dogoditi. No on, pobožan inače kršćanin, odgovori mi: „Ja se ne usugujem moliti dragomu Bogu za tako svjetsku stvar!“ On je naime mislio, da bi to bilo ispod časti svevišnjega Boga, kad bi se on imao brinuti za ženidbe! Ja ga poučih, da se on u tom posve varu, neka se on samo po- uzdano molj. I on se počeo moliti, i u kratko se vrijeme vrlo srećno oženi. Prošlo je već kojih 15 godina, a on ne može

da nakhvali svoje vrijedne, pobožne i požrtvovne supruge, koja mu je pravi dar Božji.

Diošta posve krivo misle, oni, koji suđe o Bogu, kako je onaj gospodin prije sudio. Oni ne shvaćaju niši prvih riječi „Očenaša“. Kad je Bog naš Otac, koji nas neizmerno ljubi, kako da on ne bi mario za naše vremenitu sreću? Ta zar ne odlučuje upravo ženidba, kao malo što, o cijeloj budućnosti čovjeka? Nema skoro veće nevolje u tom životu, nego li nesretna ženidba; a obratno, kad se slože dvije duše, koje u viernoi, kršćanskoj ljubavi djele radost i žalost, onda će sve nevolje života lako snositi.

Pa da je ženidba „svjetska“ stvar? — Podnipođto! Od samoga Boga u raju uređena, od Isusa do časti sakramenta uzvišena. Ženidba je vrlo sveta stvar. Pa da Bog ne mari za nju? Zar nije Bog već u starom Zavjetu mlagiju Tobiju po jednom Angiju pribavio vrjednu drugaricu života? A u novom Zavjetu, koliko se ne brine za ženidbu sveta Crkva, u kojoj Duh Božji vlada? Još u zadnji čas prije vjenčanja poput zabrune majke svečano pred oltarom zapita sveta Crkva zaručnika i zaručnicu, da li se diošta od drage volje uzimlja, da li se od srca ljube, ier neće da dade svoga blagoslova ženidbi, koja bi imala biti nesretna.

„Molite se, i dat će vam se!“ — vrijedi dakle i za ženidbu. Stoga, mladići i dievojke, kad se radi o zarakama, ne zaboravite se moliti, ne zaboravite tu velevažnu stvar preporučiti Srcu Isusovu i Majci Božjoj!

Evo vam nekoliko primjera.

Zapriječene nesretnе ženidbe.

Dalmacija. Imam sestru, koju volim ko zeniču oka svoga. Na veliku moju i majčinu žalost, zaljubi se u nju jedan posve nevrlijedan mladić, a i ona ga zavoli i pristala, da pogje za njega. Uvjereni, da bi ju taj lakovit mladić za uvijek učinio nesretnom, nagovarao su ju, što smo najviše mogle, neka se progje toga mladića. No sve uzaled. Tad sam se ja puna pouzdanja jednom deveničicom utekla Presvetomu Srcu Isusovu, obećavši lavnu zahvalu, i moja bi molitva uslišana. Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu!

Istra. Otac jedne obitelji htio po što po to, da se jedna njegova kći udade za jednoga mladića, što ga ona nije nikako voljela. Nije dakle mogla, a ni pred Bogom smjela, da uđo-

volji želji očevoj. No otac se nato tako razluti, da jo više nije ni rijeći progovorio; pače on se zagrozi, ako se ne bude pokoravala njegovoi volji, da će ostaviti cijelu obitelj i potjeći u daleku Ameriku. Međutim dočeku je, svećenik, po sestri djevojčinoj, za tu stvar. Odmah shvativši svu ozbiljinost toga obiteljskoga položaja, preporučih obima sestrama, da pristupe k svetim sakramentima i da se vruće uteku Presvetomu Srcu jednom devetićom, obećavši javnu zahvalu. I gde pomoći Božje! Otac se predomisli, odustane od bljega, a malo kasnije popusti kćeri i gledom na ženidbu. Obje sestre od velikog veselja kliču: Hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu u vjeke vijeka!

Sretno se oženiti,

Slavonija. Piše natu jedan svećenik: Brat mi se htio oženiti s djevojkom, koju je od srca htio, ali ju je svjet oklevenao pred njegovom tražnjkom, i tako majka ne htjede nikako da pristane. Brat opet nije htio, da se oženi s drugom, i tako je prijetilo veliko zlo. Već su se majka i sin podileli. I zlo se tu javno razglasilo. Sramota i grijeh preko glave! — Preporučim sve Presvetomu Srcu Isusovu i bez grjeha Začetoi, a majka nato popusti: obećala, da će makar obaviti svatove, pa onda svaki sebi; ali da snahe ne će ni da vidi. Pomicili sli kako će to biti užasan čas — tako nečuveni prvi sastanak svekrve sa snahom pred tolikim svjetom! — Ponovno se atečem Presvetomu Srcu Isusovu i obećam javnu zahvalu, ako me usliši. Pa kakva hasna? Čujte! Majka mi je snahu dočekala i darivala, da ne bi bolje ni rogjenu kćer. I danas, nakon mjesec dana, živu svi skupa u slozi i ljubavi, a majka se ne može snahe da nahvali. Neka slava bude Presvetomu Srcu po bezgrješnoj Majci, jer je tu i opet ispunilo svoje obećanje, što ga je dalo štovateljima svojim: „Ja ću udjeliti mir nihovim obiteljima!“

Engleska. Jedan pomorski putnik iz hrvatskog Primorja piše nam iz daleke Engleske: Bio sam se zaljubio u jednu vrijednu djevojku; činilo mi se, da ne bih mogao ni živjeti bez nje. No mnoge su okolnosti priečile, da postignem svoj cilj. Najprije, što sam morao četiri godine služiti u mornarici, a onda siromaštvo... Što ču, već zavjetujem Presvetomu Srcu javnu zahvalu, i da ću biti preplatnikom njegova Glašnika, ako me usliši. I doista djevojka na moje neprestane molbe pristane, da će podi za mene, i primi od

mene kojih dvjeta kruna za zaruke. No kad ja s jednoga putovanja opet dogjem kući, te pogrem, da ju posjetim, a ona mi namah vrati sve novce, jer da se ne će vjenčati sa mnom. Ja sam otšao plačući, izgubivši svaku nadu. Sutradan imao sam oputovati u Englesku. Bio sam zdvojan. Uvijek mi je dolazila misao, da si skončam život. No opet mi srce kaže, da je s pomoći Srca Isusova sve moguće. I ja sam zavjetovao četiri svete mise i da ču bosonog, moleći krunicu, pohoditi Majku Božiju na Trsat u. I tako s novom nadom oputovah sutradan u daleki svijet. I gde, ne progje mnogo vremena, a meni bi pismenojavljeno, da je dievojka privošla na zaruke sa mnom. A tako i bi. Kad sam opet došao kući, a ona me je jedva čekala, i ja ju poslije osam dana odvedoh k oltaru, gdje smo se za uvijek zdržili. Hvala i slava Srcu Isusovu toliko puta, koliko mi puta u grudima zakuća srce!

Sretno se udale.

Dalmacija. Jedan mladić tražio moju ruku; a ja, videći, da se Boga boj, da je posve dobar i pošten, te bih s njim mogla u miru živjeti, drage volje pristadoh. No moja čeljad nije htjela o tom ni da čuje. Dan i noć navaljivali na mene i svašta govorili i vikali proti njemu. Ne znam, šta ču, kuda li ču. Došla mi misao, da se sasaknem. Idem na polje, da radim, no ne da mi se raditi. Stanem i mislim, šta da počnem. Najednom dogje mi na um, da imam, tko će mi pomoći. I ja se usred polja bacim na koljena, sklopim ruke, pogledam na nebo, suze mi obliju lice, te žalosna zavapim: „O Presveto Srce Isusovo, smiluj mi se! Daj, da se smiri moja čeljad, i da se u miru zaručim. Učiniti ču devetnicu i pisat ču u Glasnik!“ I evo, netom sam počela devetnicu, a moja se čeljad smirila, i ja sam se sretno vjenčala. Iz sve dneše zahvaljujem milomu Srcu Isusa našeg!

Hrvatska. Bila sam zaručena s jednim mladićem. Kada je on morao poći u vojništvo, onda smo si jedan drugom zakleli, da ćemo vierno i pošteno čekati, dok on vojništvo odsluži. No on mi se je u vojništvu iznevjerio i nije više htio, da čuje za mene. Nadala sam se, kad se iz vojništva bude povratio, da će se sve opet urediti. Ali sam se prevarila: nis je na mene ni pogledao. Čekala sam još dvije godine, ali uzalud. Što ču sada, komu da se utečem? Komu drugomu, već Presevatomu Srcu Isusovu. Počnem devetnicu njemu na čast, obećavši javnu zahvalu, ako me usliši. I doista, ne bi dugo, a

moj mi je zaručnik došao, da mol i oproštenje, te se je sa mnom vjenčao. Ja sada s njim živem u potpunom miru, u slozi i ljubavi. Stoga hvala i slava Srcu Isusovu, koje mi je pomoglo!

Slavonija. Evo ti, mili i obljubljeni Glasniče, i opet:

Donja Motičina - „Slavlje“. Kućne zahvalje čuvane u zastavu

jedne zahvalnice. Primi ju i upleti u vijenac mnogih drugih, ne bi li se što bolje raspirila ljubav u srcima ljudskim spram onoga Sreća, što je početak i izvor sve ljubavi! — Već sam dugo vremena bila zaručena, a nikako mi nije bilo moguće nehotično ostati slobodna i nezadovoljna zarukom valj-

čile mi put. I već sam počela zdvajati i podavati se velikoj žalosti. No u dobar se čas sjetih neizmjerne ljubavi Božanskoga Srca; sjetih se neiscrpive njegove dobrote, koja je uvijek pripravna pomoći svakomu, što se u njezina uzda. I od onoga časa nestade žalosti, i ja se potpuno predadoh u ruke Gospodinove, te rekoh: „Božanski Spasitelju, ako nam je na sreću, i ako je naša ljubav u skladu s Presvetom tvojom voljom, oh, onda nam se smiluj, pruži nam ruku pomoćnicu, da postignemo žugjeni cilj!“ I obećah javnu zahvalu, ako me usluši. I gđe, milostivo Srce Božansko ne ostavi me ni ovaj put; zapreke su se uklonile, i ja se sretno udadah. O preslatko, presveto i premilostivo Srce Isusovo, primi moja neznačnu zahvalu i ne ostavi me ni u dalnjem životu!

• 4 • 3

Ne špiritizuj!

Dogagia se još i danas već i po omanjim mjestima, a ne samo po velikim gradovima, da se znatiželjna i neuka mladistva bavi špiritizmom, ili, kako kažu: zazivanjem duhova. Ne valja im posao. Špiritizam je Crkva najstrože zabranila svim vjernicima; jer ili je tu po srijedi puka sljeparija, ili se pojavljuje samo nečisti duh, nikada dobiti; k tomu iskustvo uči, da malo koji od onih, što se špiritizmom bave, dobro prolaze.

To potvrđuje i ovaj dogagaj, što ga opisuje sama jedna bivša „špiritička“.

Bilo to godine 1895. — piše ona uredništvu *Olasnika* — u kući moga oca u V. (u Hrvatskoj), kad mi, dječa, počeli zazivati duhove, da pokažemo roditeljima, kako se u istinu duhovi javljaju. Ja to vidjela jednom u Zagrebu. Mi se dali na „posao“ nekako dan dva iza Božića. Bilo isprva veoma zabavno; ali ne za dugo. Ja sam samo slagala slova, što su po abecedi izašla, dok izagje imle ili koja rečenica.

Jedne večerj obeća duh pomoći onih slova, da će doći jednom oko devet i tri četvrtu po noći, i da ćemo ga svj moći vidjeti. Ja se pobojah, da ne bi došao nečastivi; pa zato, kad smo oko 9 sati bili svi na okupu, predložim, da molimo glasno krunicu, pa što Bog da. Bila sam uzrujanja. Što se više približavalo obećano vrijeme, ja sve uzrujanja. Napokon niješam mogla opstati u sobi, već izagjem na polje na zrak, a majka i sestre za mnom.

Duh dakako nije došao; a ja ipak nijesam smjela natražiti u sobu, već prenoćih kod jedne susjede. Bilo mi jako zlo. Mislijah, da će poludjeti. A i svi moji bili istoga mnenja. Otac me htjede poslati malđun na put, da se rastresem i zaboravim na prošlo; a meni, kad to dočula, još gore. Misila sam, da otac drži, da sam već poludiela. Ludila sam se užasno bojala. Ako bih po danu u kuću i zavirila, ali pred večer ja bježim drugamo.

Ni moliti se nijesam mogla; a to mi je bilo najteže. Kad počnem molitvu, dogie mi u glavu: Kome se molis? Nema Boga ni Svetaca! Dogjem li k svetoj misi, moje misli blude kojekuda. Bilo mi, da zdvojim. Otac me poslao k liječniku. Ali što će liječnik tu pomoći? U surtrnione strahu pitala bih se: A što onda, ako te ovakvu i smrt zateče?

Tako proživim sve do Blagovijesti, dana 25. ožujka. Toga dana pozvali me u župni stan, jer da su došle župnikove nećakinje, moje dobre prijateljice. Gospodin župnik htio me rastresti; a svojim nećakinjama strogo naložio, da ni riječi ne spominju o špiritzmu. Ipak se jedna zaboravila pa izusti tu riječ. Ujak joj odmah dade znak, da šuti. Mojemu oku to nije umaklo. Bilo već prekasno. Mene opet spopade neiskazana duševna muka.

Moradoh kući, Pratile me župnikove nećakinje. Putem se vruće preporučim bezgrješnom Začeću Gospinu — čudo, da sam se ovaj put mogla moliti. I gde, za čas prestade moja muka i strah, da se od onda — hvala Presvetome Trojstvu i blaženoj Gospri — nikada više povratila nije. A razumiše se, da nijesam više nikada siela za špiristički stolič.

* * *

Što sve može Apostolstvo molitve, rijeci i primjera.

Čudan je delija bio gospodin Savao Pavao — i sada živi u Zagrebu pod svojim pravim imenom, ali ga volim onako nazvati u čast onoga, koga je naslijedio u zlu i u dobru — inače poštenjak, ali slab kršćanin i toliki psovač, da su kletve i psovke njegove često dodijale svim ukućanima njegovim. Tri puta se oženio i tri puta se takogier pod moraš ispoljedio kod ovih zgoda. Inače ga ispoljedaonica nije dočekala kroz

5 i 15 i 18 godina. Razumije se, da je prema tomu i rijetko kada snasio u koju crkvu. Imao je dobru ženu i dobre pastorčadi. Pričešćivalje se ove po mogućnosti svaki dan i neprestano se molile za starog supruga i očuha, da ne umre naglom smrću bez svetih sakramenata. Često bi ga ove nagovarale, nek se sniluje slijedoj kosi i grješnoj duši svojoj. „Ja nemam grijeha“, znao je oštro odsjeći; „pustite me na miru! Dosta da vi idete popovima; meni toga ne treba.“

Jednoć mu jedna pastorka redovnica poslala lijepu krunicu na dar. „Šta će mi krunica?“ reče i baci je u kut. Drugom zgodom, bilo je početkom korizme ove godine (1910.) došla pobožna žena njegova kući iz crkve i priopovjedala mu, kako joj je isповjednik svjetovao, da bi počela devetnicu u čast Srcu Isusovu za obraćenje njegovo. A on se tomu nasmiješio. Sreća još, što nije i grđno kleo ovaj put kao prie. No žena njegova ne budi lijena, već je marljivo i revno stala obavljati devetnicu svoju sa stalnom odlukom, da će u slučaju potrebe i drugu i treću devetnicu započeti, kako joj je rekao svećenik. Baš je prvoga petka u ožujku svršila devetnicu svoju i primila naknadnu svetu pričest za muža svoga. Navečer je došla u crkvu Presvetog Srca Isusova, da skupa s drugim vjernicima pred izloženim sakramentom izmolí iz pjesmarice lijepi časoslov istog Božanskoga Srca. Vraćala se iz crkve nakon požehnosti, kad al eto ti pred crkvom i muža njezina. „Otkle ti?“ zapita ga u čuda, jer nije viđena bila gledati čovjeka sviblizu crkve, a kamo li u crkvi. „I ja sam bio u crkvi“, reče joj muž razdraginim licem. „Šetao sam se orije na Zrinjskom trgu; ali večeras me nešto osobito vuklo i nije mi dalo mira, već neprestano mi govorilo u srcu: Haid' i ti za drugima u crkvu! I kako sam sretan sada! Neobično me se dojmila ova požehnost, sav sam ganut bio; a sad ču opet i u crkvu i na propovijed i na ispovijed.“

Savao iza devetnice ženine za jednoga blagoslova u čast Srcu Isusova postao Pavao, ranjen strjelicom ljubavi Božanskoga Srca. A što je rekao, to nije porčkan.

Odsada je svake nedjelje dolazio u crkvu i na korizmenke propovijedi. Riječ Božja pošve unekšala srce njegovo. Na Cvjetni nedjelji iza dobre priprave ispovjedio se i pričestio, te je drugi čovjek postao, tako da se svi mrućani dive promjeni njegovoj. Sad je obično blag i umiljat kao janje, i ako mu se kadikad od stare navade izmakne koja grdnja, sam sebi

zadaje pokoru i skrušeno pred drugima veli: „Sad ču se opet isповједити.“ I doista već se u uskršnjo vrijeme opet isповјedio i rekao, da će isto tako i na Duhove. Videći pjesmaricu u rukama žene svoje, reče joj: „Daj meni ta pjesmaricu, i kupi sebi jednu novu“. I krunicu, koju je prije zabacio, uzeo je natrag, te ju rado moli, kadgod ima vremena. Nedavno je rekao ženi svojoj, da bi im tražila stan što bliže crkvi Presvetog Srca Isusova, jer tu nalazi sada sve milje i omilje svoje.

Eto što vrijedi revna molitva i dobra riječ u dobar čas uz dobar primjer! No nada sve divimo se ljubavi Božanskoga Srca, koje i danas znade Salva promijeniti u Pavla. (B.)

Dobar lijek proti psovki (Kletvi).

Piše nam cijatarski majstor iz Slavonije:

Upoznao sam se s jednim revnim štovateljem Srca Isusova. Upita me nekom zgodom: „Jesi li psovač (kuneš ili)?“ — Ja mi iskreno odgovorih: „Jesam“. — Nato me on siao bratski koriti, pa mi dao Glasnik Srca Isusova, da čitam.

Bilo je to u dobar čas. Čitajući Glasnik, tvrdio odlučih, da ču se ove kuge, nesrećne psovke (kletve) sasvijem okaniti. No jednoč mi se jezik ipak zatrka, te pogrdih nebo. Pokušaj se, ali mi to ne bì dosta. Odlučih u nestjelju posliti. To i Izvrših. No još jedan put pogriješih. Opet odlučih, da ču u nedjelju posliti. Učinivši i to, više me jezik nije prevario, pa ma kakova mi se neprilika dogodila. Sav sam sretan i zadovoljan, što sam to postigao.

Dragi čitatelji, vi koji psujete (kunete); ugledajte se u ovoga ciglatarskoga majstora. Lijek, koj je njemu pomogao, i yama će pomoći: za svaku psovku postiće jedan dan, pa dajte da vidimo, ne čete li brzo ozdraviti od te gadne i pogubne kuge. A vi, koji ne psujete, ugledajte se u onoga revnoga štovatelia Srca Isusova; nastoјite i vi, da bratskim riječima obratite psovače. Dajte im čitati Glasnik, daite im čitati „Kalendar Srca Isusova i Marijina“, osobito ono, što tamо tako lijepo i krepko piše prečasni g. Rihtaric: „Nemoj, brate, kleti!“

Šveća po malo

— Zlatni jubilej francuskog „Glasnika Srca Isusova“. Ove godine navršuje se upravo 50 godina, kako je P. Ramière počeo u Francuskoj izdavati prvi Glasnik Srca Isusova“, na francuskom jeziku, kao glasilo Apostoličva molitve. Za njim su se poveći i drugi narodi, pa tako danas izlazi u svemu 40 Glasnika Srca Isusova u raznim jezicima. Od ovih 40 uređuju Isusovi 27, drugi redovnici uređuju 7, a svjetovni svećenici 6 Glasnika. Broj preplainika svih Glasnika iznosi preko 350.000. Po tom se vidi, kako je pobožnost k Presvetom Seću Isusovu po svem svijetu rasirena. Za sve to imade ne malu zaslugu ovaj prvi, francuski Glasnik, koji je svima drugima prokrio put. Hrvatski Glasnik čestita najsrdačnije svome francuskom bratu. (Stj. B.)

— Isus živi! Poznato je, kako među njemačkim protestantima sve više nestaje kršćanstvo, a mjesto njega kako sve više napreduje novovjekovo poganstvo. Kazu, da je venoma malo pastora (protestantskih „svećenika“), koji vjeruju, da je Gospodin Isus Bog. Ove godine usudio se pače sveučilišni profesor Artur Drews, po narudžbi takozvanog „Monističkog saveza“, zapravo slobodoučnog ili bezvjerskog društva, u javnim predavanjima po Njemačkoj ustvrditi, da Gospodina Isusa nije nikada niti bilo na svijetu! — To je već dosadilo i samini protestantima, pa su početkom ove godine sazvali u Berlinu javnu skupštalu, na kojoj će se dokazati, da Isus nije živ. Skupština je posjetila do 15.000 najodličnijeg svijeta, osobito mladeži i vojničkih časnika. — Tako je elo nevjera postigla baš protivno od onoga, što je htjela. (Stj. B.)

— „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1911, ved je izšao ispod štampe, izbrojili smo ved (u broju 8, str. 180), koja hrvatska svetišta donosi uz pojedine mjesecce. Glavni pak članci i pričevi u samom književnom daru jesu ovi: 1. Pariski skoptikon. 2. Majka Božja ludska u Voćinu. 3. Spilja ludske Gospe na Vepriču kod Makarske. 4. Martin Borković, biskup zagrebački. 5. Nemoj, prosim te, kleti! 6. Grkokatolici u Hrvatskoj. 7. Spasosan san. 8. Hrvati u Johastowu. 9. Sto može dobra knjiga. 10. Sto radi svijet u nedjelju. 11. Sto se sve u svijetu zbu. Osim toga nalaziš te tri vrlo lijepo pjesmice, svu silu zanimivih svaštica i veselih pošalica, a sliči oke jedne stotine, većinom izvornih. Među tim slikama ima tako divnih, da bi pristale u prvi svjetski časopis. Dragi čitatelju! Makar ti možda ved imao koji drugi kalendar, nemoj propustiti, a da si ne nabaviš i ovaj „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. Ne češ se kajati! Ta, mnogi su već izjavili, da je to upravo „najljepši“ hrvatski kalendar. Usto je razmjerno — prema veličini i sjanji opremi — i najjeftiniji hrvatski kalendar. (Idje se i uz koju cijenu dobiva, vidi na omotu Glasnika.)

HRVATSKA OMLADINA POD ZASTAVOM SRCA ISUSOVIA

Iz perivoja Srca Isusova.

Svaki kralj ima svoj perivoj, gde se nalazi po izbor cvijeće, što ga šarolikošću, miomirisom i lepotom razblažaje. Mislim, da se ne varam, ustvrdim li, e je i kraljevsko Srce Isusovo odabralo perivoje svoje, gde se duhovnog po izbor cvijeća sva sila nalazi.

Jedan takav vrt jest zaciјelo „Djevojačko društvo za naknadnu sv. pričest“.

Na žalost ima se kazati, da se još, barem u nekim biskupijama, malo znade za ovaku jednostavnu, ali ipak krasnu i po kršćanski život vrlo korismu ustanovu. Dosad prednjači i brojem i duhom krčka biskupija, ali kanda će se s njom da takmi i dubrovačka. I ove se godine ustanovilo „Djevojačko društvo“ u nekim mjestima, tako da sada ima već preko jedne stotine tih društava.

Da ovakva društva duhovnim plodom obiluju, navest ću kao primjer jedno, o kome je u Glasniku već više puta bilo spomena. „Društvo — kako svjedoči njegov prijatelji — u svakom pogledu dobro napreduje, sveta pričesi prima se svaki dan, a svekolike (djevojke) pristupe jednom na mjesec i u veće blagdane. Društvo broji do 120 članica; već ih je četiri otišlo u dumne, a jedna će brzo.“ Zar nije to divno??!

Samo se sobom razumije, da djevojke ili djevojčice imaju biti birane, jer će onda tek biti pravo cvijeće u pravom perivoju Srca Isusova. Mora dakle, da je rijetka iznimka, te se u društvo primaju sve ili gotovo sve prvpričessnice. Takova što vidi sam u jednom mjestu krčke biskupije, i to na otoku Cresu. I krasno ipak uspijeva. Ali redovito govoreći djevojke,

a pogotovo dievojčice, imaju biti birane, a i kušane. Kako se ima pri tom poslušati i koliko ima trajati kušnja, najbolje je, da sam ravnatelj uz pomoć Božanskog Srca, čiju slavu mora društvo jedino imati na umu i na srcu, promozga i priudeši.
(M. St.)

Junačke djevojke.

U nekom starodrevnom, a nekođi i glasovitom dalmatinском gradu držalo se sveto poslanje. Misijonari u Dalmaciji običaju dijeliti škapulare slični znakovice Srca Isusova, da su njima oni, koji su se pričestili, narese prsa, te ih, ako im je drago, nose do konca misije. Na taj se način širi pobožnost prema Presvetomu Srcu, kojemu je obećalo, da će nagraditi i one, koji budu števali sliku njegova. Ali osim toga ima i druga dahočna koristi: tim se jače oni slabici, koji drže od obzra ljudskoga, te se boje, što će im svijet reći ili kako će im se ragati.

U ovom gradu nijesu toga misijonari preporučili iz staničnoga jednog razloga, a po savjetu prečasnoga prugospodina župnika.

Kad ali cto treće ili četvrtog dana poslanja nekoliko vrlih djevojaka, koje se od svoje volje okitile znakovicom Srca Isusova, noseći ga svetim nekim ponosom,

Kad ih jedan od misijonara opazi, reći će im pun udjeljenja: „Vi nosite Srce Isusovo na prsima! Vi — djevojke, pa u ovom mjestu!”

„Jest,” odgovoriše, „niti se mi koga bojima, niti se koga stidimo, već se pače ponosimo, što javno svoju vjeru ispovjedamo i Srce Isusovo štujemo.”

Isuse mili, daj, da se svi moderni „junaci” i „junakinje” ugledaju u ove junačke djevojke!

*

Ovaj mi događaj dozivlje u pamet nešto slično.

U drugom nekom mjestu jedna se gospoginja za svete misije isto tako narešila škapularom Srca Isusova. Ali eto ti jednoga časnika, koji će joj:

„Gospogjice, pa vi što takva na svoja prsa?”

„A vi, gospodine, zašto nosite taj mač i tu kapu?”

„To su znakovi, da caru služim”

„Dakle vi smijete nositi vanjske znakove carske službe, a ja da se stidim znakovice vičnoga Cara?”

Ko gromom ošinut zanukmu časnik na taj junački odgovor.

(M. St.)

Izlazi mjesечно. Cijena 45 filira, postom 1—10
istisaka po 80 filira, 10—50 po 70 filira, 50 i
više po 60 filira. Za inozemstvo 1 X 30 filira.

Uredništvo: Zagreb, Palmedževa ulica 33.

Uprava: Tiskara Antuna Schelza, Zagreb,

Gajeva ulica 7.

Broj 12.

Prosinac 1910.

Godina 19.

Namjena molitava i dobrih djela za prosinac

(Blagoslovljena od sv. Oca pape Pija X.)

Katolički pisac i umjetnici.

Ima kukaca, isto tako i gusjenica, da ih ne možeš u prvi mah razlikovati od lišća ili od grančica, na kojima se najviše zadržavaju. Imat će drugih životinja, koje poprime sasvim boju svoga okoliša, u kome živu. Slično biva i s čovjekom. Za njega vrijedi ona poznata: Kaži mi, s kim se družiš, pa će ti reći, kakav si. Ako ti je društvo čestito, i ti ćeš biti čestit; ako ti je društvo pokvareno, i ti ćeš se pokvariti, ako već nijesi pokvaren.

Ali čovjek se ne druži samo s ljudima već i s drugim stvarima. Amo spadaju u prvom redu novine, knjige i umjetnici, bile to slike ili kipovi.

Budući da istiniti dogagaji iz života na čovjeka više djeluju nego i najbolje riječi, to će i ja na potvrdu ovoga spomenuti jedan ili dragi takav dogagaj.

G. L., dobar i ugledan činovnik, bio poznat kao dobar katolik. Svake nedjelje i blagdana sluša pobožno sv. misu, sv. sakramente prima više puta preko godine, čita i drži samo katoličke listove i knjige. Jednog dana došeli su u istu kuću jedan drugi činovnik skroz protivnih načela i djela. Njegove listove nije gospodin N. mogao ni pogledati. Ipak

jednom uze takove zle novine u ruke, da barem vidi, kako izgledaju. Uze ih i drugi i treći put, a doskora napusti svoje dobre novine, zamjeri molitvu, sv. misu, sv. sakramente: on posta kao i njegov drug. — O kad bi to bio osamljeni slučaj!

Dvije osobe htjele otpasti od katoličke vjere. U istoj kući stanova jedna luteranka, koja opet htjela prijeći na katoličku vjeru. Ona prijava događaj župniku, a ovaj joj dade nekoliko dobrih knjižica, da ih posadi onim osobama. I gde, kad su te dvije osobe pročitali one knjižice, ne htjedeš o prijelazu više ni čuti.

Gle što može učiniti zla, a što dobra stampa.

Zle posjedice nevaljala štiva uvijaju i sami bezvjerci. Kad je jedan odvjetnik predstavio poznatom bezbožniku Voltaire-u (čitat: Volteru) svoga sina, koga da je odgojio po njegovu nauku, i koji da je, premda još mlad, pročitao sve bezbožne spise Voltaire-ove, odgovori ovaj: „Bolje bi bilo, da ste ga učili — k a t e k i z a m !“

Cemu duljiti? Vi poznadete ili u vašem selu ili u okolini bez sumnje nekoliko barem osoba, što čitaju „Pokret“, „Dom“, „Male novine“ i druge pokretaško-radićevačko-socijalističko-vlaške novine: imenujte mi barem jednog takovog marljivog čitača, koji bi bio u svakom pogledu uzoran i bespriekoran! Ali ih barem usporediti sami s onima, koji mjesto ovih zlih novina, čitaju „Istinu“, „Dan“, „Glas naroda“, „Glasnik Srca Isusova“ i druge dobre novine, pa sudite, koji su bolji kršćani . . .

Mi se Hrvati ne možemo baš hvala Bogu potužiti, da nemamo dobrih katoličkih pisaca, nego samo na to, da nemamo nujnog preiplatnika i štoca dobrih novina i drugoga dobrega štiva. Stovatelji Presv. Srca Isusova! Do vaših molitava i do vašeg rada stoji, hoće li odseći biti bolje. Pamtitte, da onaj, koji podupire i širi katoličke novine i knjige, radi po želji Božanskoga Srca, jer se i time njegovo kraljevstvo širi na zemlji. Tko pak podupire i širi bezbožne novine i knjige, taj i sam, koliko je do njega, iznova ranjava ovo Presveti Srce kao i pisci toga opakoga štiva.

Što je rečeno o novinama i knjigama, vrijedi i o kipovima i o slikama, bile to slike velike ili male, za zid ili za džep, zvalje se „razglednice“ ili kako drugačije.

Što ćemo dakle? Evo, što ćemo:

Ne držimo i ne čitajmo njedne zle novine i knjige; našto je, što više možemo, da ih ni drugi ne drže i ne čitaju. Ne dajmo — kazao je netko — sotoni jesti, t. j. ne dajmo ni filira preplate, pa će brzo poginuti. Ne pothagajmo sami, a odvraćajmo i druge od čitaonica, kavana i ostalih javnih mjestu, gdje se zle novine ili knjige drže. A držimo naprotiv ili sami ili u društvu s drugima dobre katoličke novine i knjige; nastojmo, kolikogod možemo, da ih drže i čitaju i drugi; tražimo dobre novine po javnim mjestima, kao čitaonicama, kavanimama, društvinama; nastojmo, koliko možemo, da ih nabave sva društva u našem mjestu; ako ne će, da ih nabave, istupimo smješta iz tih društava, ma kako se zvala. Tko umije, neka marljivo piše u katoličke novine, neka uredništvima javlja adrese, na koje bi mogli svoj list poslati. Dobre novine upotrijebimo kao omot ili ih ostavimo na javnim mjestima, n. pr. na željeznicu, u perivoju, u gostionici, potcrtav važnije članke. Dobre novine i članke hvalimo i ističimo. Upišimo se u „Pjevo društvo“. Što promiće kod nas dobro štivo. Evo mu adresu: Dr. S. Markulin, Zagreb, Marićeva ulica 7. Osnivajmo i potpomažimo samo katoličke pučke knjižnice i katoličke čitaonice.

Kad budemo ovako svi složno činili, brzo će procvasti kod nas mladi naš katolički pokret i nestati pokretaštva svake vrsti.

(S. B.)

Preplatnici i preplatnice *Glasnika!* Povjerenici i povjerenice!

Evo godine na izmaku: Obnovite što prije preplatu! Nije moguće, da tiskara prve brojeve za novu godinu na vrijeme i u potpunom redu otpremi, ako se kasno preplatiti. Preplatite, ako je ikako moguće, još prvih dana prosinca! Pa evo vam sada i lijepo prilike, da štogod uradite za proslavu Srca Isusova: nagijte među svojim prijateljima i znancima što više novih preplatnika! Pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu, ova najspasosnija i najljepša pobožnost, najuspješnije se širi „Glasnikom Srca Isusova“. Tko dakle širi „Glasnikom Srca Isusova“, taj je apostol Srca Isusova! Zar to nije dično i čašno? — Dakle na posao!

Uredništvo.

Badnjak u tamnici.

Jedan knjigovogja u štedionici javlja se iz kitojastog Srijema u Slavoniji:

Pod konac godine 1907. nastala velika oskudica novca. Naša štediona nije već mogla odgovarati svojim dužnostima. Banke, s kojima smo stajali u poslovnoj svezi, počele tražiti svoj novac i otkazale nam kredit. Ravnateljstvo u sto neprilika. Ipak nas naš ravnatelj, u cijelom mjestu veoma ugledan, znao sve miriti i tješiti. Svi smo imali u njega neograničeno povjerenje.

Kad već došlo do gusta, sazva on na koncu rujna ravnateljsko vijeće i reče, da nema druge, nego da mora tražiti drugdje kredita. Svi smo mu povladili. Uze dakle sa sobom nešto gotova novca i više vrijednosnih papira, da ih, kako reće, unovči. Ode — da se nikad više ne povrati. — —

Kad se napokon pročulo, što je s nama uradio, počeli dolazili odvjetnici kao zastupnici raznih banaka i pregledavati knjige i račune. Stečaj je — govorilo se — neizbjegljiv, a meni tamnica od 5 do 10 godina sigurna. Da poludim od stida i sramote; a čist sam od svega toga, sam Bog znade.

Oženio sam se istom prije pol godine. Dobio sam čestitu drugaricu, revnu štovateljicu Presvetoga Srca Isusova. Od desete svoje godine bila povjerenicom „Glašnika“. A i ja sam barem mislio, da sam dobar kršćanin, premda sam rijetko u crkvu Isao, ma da sam i ja bio upisan u bratovštini Srca Isusova. Žena se od prvog časa gorljivo molila slatkome Srcu, da nas osloboди teške nesreće.

Jednoga dana, kad smo se oboje naplakali i Božanskomu Srcu toplo prepornuci, dade mi žena sličicu Srca Isusova, veleći: „Uzmi tu sličicu, i nosi je uvijek uza se, neka te to dragi Srećničko čuva i tješi. Uzdaj se u njega, pa će sve biti dobro. Svoje patnje sjedini s njegovima, pa ćeš lako sve snositi.“

Dva, tri ili dana iza toga pozvali me pred istražnog suda i smješta uapsili. U zatvoru sve mi oduzeli; tek mi ovu sličicu Srca Isusova ostavili. Kako sam bio sretan, što sam barem nju imao! Pričvrstio je gumbačom na zid i padnem pred njom na koljena. Molio sam se vrueće, skrušeno i zaufano. Obećao sam, da ću početi devetnicu, da ću se isprijeti, netom izagjem iz zatvora, i zahvaliti se u „Glašniku“.

Bio sam posve siguran, da će Isus dragi uslišati moju molbu i osloboditi me zla, u koje sam ni kriv ni dužan upao. Sjednio sam svoje patnje s patnjama Božanskoga Srca Isusova. I bijah u onaj čas sretan i zadovoljan, što mogu nekrov malo trprijeti slatkom Srcu Isusovu za ljudav. Još nikad doonda nijesam osjetio takovu "slast i takovo zadovoljstvo u srcu. Sve, što sam u životu srećom nazivao, nije ni približno sreća bila spram onoga, što sam tada — premda u onako žalosnom položaju — osjećao. O kako je istinito obećanje Isusovo štovateljima Božanskoga svetoga Srca: „Ja ču ih tještiti u svim nevoljama njihovim!“

Sa mnom bila osumnjičena još tri člana ravnateljstva. Oni uzeli sebi odvjetnike i svaki dan se s njima dogovarali. Moji odvjetnici bilo Presveto Srce Isusovo, komu sam se svaki dan usrdno molio; a tako i moja supruga kod kuće.

Došao već i Badnjak, a istrazi ni kraja ni konca. Približavala se večer, ja se nastonio na prozor svoga zatvora, pa tibo i sjelno pjevukao božićne pjesme. Kad najedno evo stražara, da me vodi k istražnom sucu. Čudno mi bilo, što hoće sa mnom u ovo kasno doba. Sudac će mi odmah: „Vježdaci su pregledali knjige i račune; preslušani su već i svjedoci, a vi ste od ovoga časa slobodan bez ikakva uvjeta.“

Kako da opišem, što mi je srce u onaj čas osjećalo, što li sutradan, kad sam sasvim iznenada stupio pred moju suprugu!

Slatko Srce Isusovo! Ti si doista najbolji odvjetnik, najbolji branitelji nevino osumnjičenih. Kako mudro umiješ osvojiti srca ljudska. Tebi budi iskrena hvala i svaka čast!

„U zatvoru ave mi oduzeli; tek mi su sličeu Srca Isusova ostavili...“

(Š. F.)

Vojska Srca Isusova u Vrsima.

Kad su po naredbi francuske vlade prije kojih sto godina i u našoj Dalmaciji sve crkvene bratovštine bile ukinute, zadesila je ova sudbina i bratovštinu sv. Mihovila u Vrsima kod Nina. No ipak su članovi neko vrijeme slijedili rediti crkvene vinograde, te bi iz njihovih prihoda namirivali najpreće crkvene potrebe, dok su ostalo u ludo potrošili, gosteći se kao na pиру. To je trajalo, dok su vinogradi ragnali. No kad je filoksera opustošila i njezine vinograde, te se bačve posušile, e, brate, onda se i bratovština razvrgla, te joj se svaki trag zamæeo.

Dugo su se župnici žcali uvesti koju novu bratovštinu, bojeći se, da se ne bi izrodila, kao što ona prva. Ta, kakova je to bratovština, kojoj je više do gozbovanja i pijančevanja, nego li do koristi duševne?! Bolje, da je nema!

No i ti stari, u narodu duboko uvriježeni običaji, dada se uz milost Božju odstraniti. Vajlan pravilnik i mudra revnost pastira mogu zapriječiti, da ne dogie opet do takovih nepodopština.

I doista se je dne 22. travnja godine 1906. u Vrsima svećanom načinom otvorila nova bratovština pod imenom: „Vojska Srca Isusova proti psovki, kletvi i prokljanju”. Sudjelovalo je pri tom i poznati apostol Srca Isusova, velečasni otac Mihovil Gattin Družbe Isusove, koji je tom prigodom držao sveto poslanje.

U kratko vrijeme upisalo se preko sto članova; danas ih već ima preko 160.

Društvo je već nabavilo krasan kip Srca Isusova i ljeputu zastavu, koju su izradile čč. školske sestre u Spiljetu.

Društvo je imalo i svoj posebni pravilnik, odobren od duhovne oblasti. Velečasni gospodin župnik posla ga našemu uredništvu, da bi ga u Glasniku objelodanilo. Nego urednik želeći, da bi taj pravilnik mogao služiti kao uzor i drugim sličnim društvima, koja su već osnovana ili koja će se tek osnovati, najprije ga preradio, proširio i usavršio, kako bi što bolje odgovarao svrsi „Vojske” i zahtjevima mudre uprave u crkvenom duhu. Pri tom je uveo neke upravo bitne promjene.

Sad šta će na to junaka „Vojska”? Hoće li pristati ili pak zamjeriti?

No ne bilo dugo, a velečasni gospodin župnik javi uredništvu: „Pravila Vojske Srca Isusova na javnoj skupštini s oduševljenjem biće jednoglasno odobrena.“ Malo zatim potvrdio ih i nadbiskupski ordinarijat zadarski odlukom od 15. ožujka 1910., broj 673.

Evo ih ovdje doslovce:

Pravila Vojske Srca Isusova u Vrsima.

A. Općenita pravila Vojske.*

1. Svrha je „Vojsci Srca Isusova“, u narodu, navlastito u svakoj obitelji, iskorijeniti psovku, kletvu i proklinjanje.

2. U „Vojsku“ primaju se svi, koji su voljni i sami se brižno čuvati ovih griljeva i po mogućnosti nastojati, da se ovo veliko zlo iskorijeni i u drugih, napose u vlastitoj obitelji.

3. Kuća, u kojoj svi članovi pripadaju „Vojsci“, u kojoj je dakle nestalo psovke, kletve i proklinjanja ili se barem ne trpi, zove se „kuća Srca Isusova“.

4. Pojedinci, kao i čitave obitelji ili više njih zajedno primaju se tako, da se pred župnikom ili njegovim zamjenikom posvete Presvetom Srcu Isusovu posebnom za to odobrenom molitvom. Ovu će molitvu članovi svaki dan izmoliti; ako li je cijela obitelj upisana u „Vojsku“, onda će ju svi zajedno uvečer izmoliti.

5. Kao vanjski znak, da obitelj pripada „Vojsci“, treba da je na zgodnom mjestu kuće namešten hrvatski štit Srca Isusova.

6. Svi, i obitelji i pojedinci, obnovit će svoju posvetu svake godine što svečanije, i to na blagdan Srca Isusova.

B. Posebna pravila.

a) Ustroj „Vojske“.

7. „Vojskom“ upravlja, kao predsjednik mjesni župnik ili od njega ovlašten svećenik. Njega poput desnice ruke pomaze odbor, koji će svakoga mjeseca držati sjednicu, a od vremena do vremena sazvat će se i svi članovi na javnu skupštinu.

* Ova „općenita“ pravila prepisana su skoro doslovce iz knjige „Vojska Srca Isusova“. Tiskara Antuna Scholza, Zagreb, Gajeva ulica 7, Cijena 20 tilira, poštom 5 tilira više.

8. Odbor se sastoji od glavara, tajnika-blagajnika, dva povjerenika i dvije revniteljice. Svake godine na blagdan Srca Isusova u javnoj se skupštini bira odbor: muški članovi biraju muške odbornike, a ženske članice svoje dvije revniteljice.

9. U odborskim sjednicama rješavaju se sva pitanja tako, da svaki član iskreno i po duši izjavlji svoje mišljenje, dok je konačna odluka pri samom predsjedniku.

10. Odlukama, što su se prihvatile u sjednicama odborskim, svi se članovi imaju pokoravati.

11. U javnim skupštinama, koje se otvaraju i zatvaraju molitvom, pročitat će se najprije jedan dio pravilnika, te će se priopćiti odluke prihvaćene u sjednicama odborskim, a zatim će se vijećati o stanju i napretku „Vojske“ i o načinu, kako da se što uspješnije iskorijeni bogomirska psovka i kletva.

12. O prijedlozima iznesenim u skupštini, vijećat će odbor u slijedećoj sjednici, u kojoj se ima konačno odlučiti. Privola skupštine potrebita je samo u ova tri slučaja: 1. kad bi se radilo o kakovoj promjeni pravilnika, 2. o novom kakovu teretu, što bi „Vojska“ na se uzela, 3. o raspolažanju s društvenim imetkom u slučaju, da bi svota iznosila preko 10 kruna. U prvom slučaju hoće se većina od dvije trećine glasova prisutnih članova, u ostalim je slučajevima dovoljna čista većina glasova. Pravo glasovanja imaju svi članovi obojega spola, koji su stupili u 18. godini života. Članovi, koji su zapriječeni, da sami dogaju na skupštinu, mogu pisano ovlastiti drugoga, da u njihovo име glasuje. Razumije se, da se za pravovaljanu promjenu pravilnika hoće još potvrda, ne samo predsjednika, nego i samoga biskupskoga ordinarijata.

b) Posebne neke dužnosti članova.

13. Svi članovi neka budu revni štovatelji Srca Isusova, pa će se u to ime i upisati bilo u Apostolstvo molitve bilo u bratovštinu Srca Isusova, a najtoplijie im se preporna, da drže i čitaju „Glasnik Presvetog Srca Isusova“, to više, što je on i napose glasilo „Vojske Srca Isusova“.

14. „Vojska“ će se svojski brinuti za to, da se svetkovina Srca Isusova što bogoljubnije i ljepše proslaviti; na taj dan svi će članovi primiti sv. pričest, te će svečano obnoviti posvetu svoju Božanskomu Srcu.

15. Svaki, koji želi biti primljen u „Vojsku“, platit će uime upisane 20 lipira, djeца do 12. godine plaćaju polovicu.
16. Godišnja članarina, koja se ima platiti na blagdan Sreća Isusova, iznosi za roditelje po 1 krunu, za ostale odrasle po 50 lipira, a za djece do 12. godine po 24 lipira.

Uvjet kod Niša : Vojska Sreća Isusova. Nekoliko muških članova.

17. Svaki član obvezuje se, da će za svaku psovku ili kletvu po jedan lipir dati u društvenu blagajnu. U tom neka se članovi među sobom nadziru, te svakoga, koji bi se ustručavao udovoljiti ovomu pravilu, neka prijave kojemu članu odbora, koji će to iznijeti u siednicu za rasud.

18. Svake godine dat će „Vojska“ odslužiti barem tri sv. mise, i to jednu na sam blagdan Srca Isusova na čast istomu Presvetomu Srcu, u naknada za sve njemu nanesene uvrede i za napredak njegove „Vojske“, drugu preko osmine toga blagdana za zdravlje članova i obraćenje grješnika, a treću preko osmine mrtvoga dana za pokojne članove.

19. Kada se koja članica uđa, sve će je članice (djevojke) sa društvenom zastavom od njezine kuće otpратiti u crkvu na sveo vjenčanje.

20. Premine li koji član, dat će „Vojska“ za njega odslužiti jednu sv. misu i platit će sve troškove za sprovod, a svi će ga članovi pratiti na sprovodu; tko bi bez opravdavnog razloga izostao, platit će globu od 20 fillira u korist društva.

c) Isključenje i ponovno primanje.

21. Iz „Vojske“ će se isključiti svaki, koji bi se pokazao javnim bogopsovcem ili inače sablaznim grješnikom ili bi zanemario vršiti pravila „Vojske“.

22. Napose će se isključiti suložnici, roditelji suložnika one obitelji, gdje postoji suložništvo, i oni članovi, koji su sudjelovali suložništvu.

23. Tko je bio isključen iz „Vojske“, može na svoju usmenu ili pismenu molbu opet biti primljen, izakako je dao tvrdih dokaza, da se je popravio; no zato treba da plati globu od dvije krunе u korist društva.

d) Raspad „Vojske“, čitanje pravila.

24. U slučaju, da se društvo „Vojska Srca Isusova“ s kojeg mu drago ragloga raspušti, sva društvena imovina ide u korist mjesne župne crkve.

25. Ova će se pravila svake godine barem jedan put javno u skupštini pročitati, bilo sva na jedan put, bilo po malo, u svakoj skupštini po nekoliko, kako redom slijede.

*

Uspjeh, što ga je „Vojska“ za ove četiri godine svoga opstanka polučila, vrlo je utješljiv. Puno se manje psuje, a suložništva je skoro sasvijem nestalo.

Odmah u početku upisa se u „Vojsku“ jedan starac, koji je bio poznat kao bogopsovac. On se je tako popravio, da sada svoj „Vojski“ služi na izgled.

Neki dan donese jedan član „Vojske“ predsjedniku jednu krunu u ime globe za svoje psovke, govoreći: „Kamo sreće, kad bili svake nedjelje mogao davati po jednu krunu globe. Dolista niže to ni dosta za tolike psovke, što ih u ljetini

Vrsi kod Ninu; Vojska Šrea Isavova. Nekoliko ženskih žanova.

rigam“. Predsjednik mi reče: „Budeš li točan u isplaćivanju globe, onda nećeš sumnje, da ćeš sve manje psovati, pa makkar te i spopala srdžba.“ Na to će on: „Istina, gospodine, otkada plaćam globe, manje i beština sam.“

Jedan član „Vojske“ pošao u mornaricu, već su tomu

tri godine. Ipak on redovito plaća članarinu, te predsjedniku javlja, da jedino Presvetomu Srcu Isusovu ima zahvaliti, što se je očuvao od psovke, premda je vazda u bližnjoj grješnoj prigodi.

Jedna članica rado je platila dvije krune takse u korist društva, što je ponovno priznjena u društvo, izakako je u smislu pravilnika bila isključena.

Pripovijedao jedan član predsjedniku, da je, otkad se upisao u društvo, psovku iskorijenio i kod sebe i kod svoje obitelji, te otada nastanio se mir i sloga u kući, a blageslov Božji izlio se na njegove trude.

Zaručnik jedan zaprijetio se svojoj zaručnici (članici „Vojske“), da se ne će vjenčati s njom, ne pristane li na služništvo. No ona se nije nikako dala, nego je na poslijetu predobila samoga zaručnika na svoju, te se vjenčali po načinu Matere Crkve.

Druga jedna članica bila je nagovorena, da pogje u služništvo, inače da će izgubiti sreću, što joj se pruža, jer je iz siromašne obitelji. Na to kršćanska junakinja odlučno odgovorila: „Volim se nikada ne udati, nego poći na ružno (to jest u služništvo), a Srce Isusovo ne će me zapustiti.“ I nije se prevarila. Ona оста vjerna Srcu Isusovu, a kasnije se je sretno udala.

Takovih primjera ima više, pa se svi bilježe u posebnoj spomenici „Vojske“.

Daj, Bože, razvila „Vojsku“ svoju pobjedonosnu zastavu u svakoj hrvatskoj župi, zametnula svagdje odlučnu borbu proti psovki, kletvi i proklinjanju, i nestat će malo po malo najgadnije inane, najsramotnije ljudage hrvatskoga naroda, koja najviše prijeći, da Srce Božansko na nas u obilju izlije blago svojih milosti.

Po je pomoglo!

Piše nam jedan općinski bilježnik iz Bosne:

U vojništvu, gdje je mlad čovjek izvržen tolikim napastima, ohladnjela i moja viera. Izbjegavao sam svaku zgodu, gdje bi mi se duša mogla okrijepiti. Ipak gjava nije mogao da utrne baš svaku iskru ljubavi u srcu mojem. A.

Bog dragi, kako već jest dobar i strpljiv, čekao samo zgodan čas, da me dozove k pameti.

Naučio sam se strašno psovati. A najmilije mi je bilo psovati — Bože, milostiv budi duši mojo! — Božić. I gde baš na Božić, ili bolje na badnju večer, došao sam k sebi. A evo kako.

Čekao sam s jednim drugom inovjercem na posoćnu službu Božju. Upravo sam kuhao čaj. Kad najednom opazim, da je nestalo spiritu, a voda se još nije dovoljno ugrijala. Plamenu ni traga. Prihvativ bocu, da nalijem iznova i zapalim. Ali eto nesreće. Plamen najednom bukne, zahvatiti i bocu, koja se u tren oka uz žestoki prasak rasprsne. Ja ču da je od samovara odmaknem; pa kako sam je naglo potegnuo k sebi, polijeni se po glavi i po licu. U čas oprti mi se sva kosa na glavi, opali lice i obrve. Da ne bijaše uza me druga, ne bi me danas bilo na životu.

Ljuta kušnja; zaslужena kazna. To je pornoglo. Ja sam u tom upoznao prst Božji, i odonda nije mi više ona ružna psovka došla na jezik, a domala odučio sam se i svake druge psovke. Sad istom vidim, kako je to ružan običaj, kako sramoti čovjeka i otkriva samo pogranu dušu. Hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu, koje ne će smrti griešnika, već da se skruši i obrati!

(J. B.)

Otvoreno pismo čitateljima „Glasnika“.

Evo što vam iz obilja svoga plemenitog srca piše ča iz daleke Amerike jedan čestiti hrvatski radnik, revan povjerenik našega „Glasnika“.

Dragi čitatelji! Stupam evo pred vas s najljepšim pozdravom: „Hvaljen Isus!“

Već nam nije daleko nova godina: nova lijepa prilika, da šrimo kraljevstvo Sreća Isusova. Zato, štovatelji Presvetoga Sreća, na posao! Imade nas čitava vojska! Oko 25 hiljada! To nije šala! Koliko dobra možemo učiniti, ako se prihvativimo posla svim srcem i žarom ljubavi k Presvetom Sreću Isusovu!

U ovo zimsko doba češće ćemo pohagjati jedan drugoga. Eto dakle prilike svake ruke, da šrimo dobro štivo među narod. Neprijatelji šire na sve moguće načine zle i

bezbožne novine i knjige; širimo i mi naše dobre novine i čestite knjige. Za to imamo najlepšu priliku o Božiću.

Svi ste već iskusili, što vrijedi čitati dobro štivo. Nikako nije moguće, da bude zao ona, koji marljivo čita one krasne i zanimljive crte, što ih sadržaje osobito naš mili „Glasnik Presvetog Srca Isusova“ i „Kalendar Srca Isusova i Marijina“.

Dragi štovatelji Presvetog Srca Isusova! „Glasnik Presvetog Srca Isusova“ učinio je već mnogo čuda. Zato ga širite, što više možete. Svaki čitatelj neka nagre još jednog pretplatnika, pa da vidite tu vojsku! A ne zaboravite širiti i naš najlepši hrvatski „Kalendar Srca Isusova i Marijina“.

Bilo bi vrlo zanimljivo, kad bi se poslije nove godine koji oglasio u „Glasniku“, kako je uspio u apostolskom dje-lovanju, šireći dobro štivo! Kamo sreće, kad bi svi čitali samo dobro štivo! Ne bi onda bilo toliko zla na svijetu, i brzo bi zavladalo kraljevstvo Božje. U to ime još vas jednom molim i pozivljem: na posao!

Johnstown Pa. U. S. of N. A.

Stjepan Jakopović
povjerenik.

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpisom imenom i adresom, takođe ih ne postaviti nikako ukrasiti. — *Uradni.*

U duhovnoj pastvi.

Čujte dragi čitatelji, dvije lijepe zahvalnice revnih svećenika, pravih štovatelia Srca Isusova.

Dalmacija, Došavši u novu župu, na svoju sam veliku žalost brzo opazio, da je sva župā u velikoj razmirici: vigjeniji, među sobom zavagjeni, živu u neprijateljstvu, što ga imaju u srcu, a i javno pokazuju, pače i u samoj crkvi. Koliko otuda uverda Božjih, kolika šteta dušama! Trpjelo cijelo mesta, trijela i samsa župna crkva, jer ju mnogi ne htjeđuće po običaju i dužnosti pomagati. — Što ču, kako li ču? — Smislim način, kako da ih smirim. No kad se latih posla, onda tek pravo uvidjeh, kako je to teško. Stavivši dakle sve pouzdanje svoje u Božansko Srce, započem trodnevnicu

njemu na čast. Sada sam postigao barem neki uspjeh, ali samo napola — a „u repu se nož lomi”. Neki ne će, pa neće, da prihvate sve uvjete pomirenja, a za malo dana ima da bude rasprava, koja će odlučiti, hoće li se doći do sporazuma. Po ljudsku sudeći, nema nade, pače se je bojati, da će oda zla doći na gore, da će se stranke još više zagristi. No pogledavši na sliku Srca Isusova, na Srce Kralja mira, rekoh pouzdano: „Tebi je mir nada sve moje i drag: ti mi moraš pomoći! Istina, nijesam ja dostojan tvoje milosti: ali usliši me zaradi tvoje i moje Majke! . . . Oospo, pomozi!” . . . I dogje odlučni dan. Pa gle, preko nade uspijelo izmirenje. Svi se rukovali, pa se onda opet među sobom drugaju i lijepo paze. Ja sam obećao bio javnu zahvalu, ako me usliši Presveto Srce: hvala mu dakle i slava na sve vijeke!

Dalmacija. Bio sam pozvan k jednome bolesniku. Na prvi pogled uvjerih se, da mu je odzvonilo. Sjedoh uz njegovu postelju, te ga isповједih, što sam bolje mogao. Poslije isповјedi zaustavih se malo kod bolesnika, tješih ga, no sjetih ga i stroge dužnosti očitovati sve grijehu u isповјedi, i predočih mu, koliko je svetogrgje i gotova propast duše, ako tko na isповijedi zataji kolji teški grijeh. Preporučih pokorniku, neka se pomoći Bogu i opet promislji svoj život, te ako mu što dogje na pamet, da će ga sutradan ujutro poisповјediti, prije no će primite svetu popadbini. To rekavši i prijazno ga pozdravivši, otidoh. Uvečer, prije nego sam zaspao, preporučih Srcu Isusova i Gospo nemoćnika, vrneće moleći, da bi mu dali jakost, da se iskreno isповјedi, ako je što zatajio, obećavši javnu zahvalu, a u Glasniku, ako mi molba bade uslišena. Ujutro pohrilih opet k bolesniku, da mu podijelim svetu popadbini. No prije ga zapitah, da li se želi isповјediti. On to jedva dočekao, poisповјedi se i očitova teške grijehu još iz svoga djetinjstva, što ih je sve dosada, do smrtnoga časa, od srama zatajio bio. Morao je dakle učiniti veliku isповijed o cijelom životu. Kad je on to uz milost Božju sretno svršio, rekoh mu, neka zahvali Srcu Isusovu i blaženoj Gospici za tu veliku milost, i zamolih ga dopuštenje, da mogu stvar na utjehu i posku drugima javiti Glasniku. On mi to drage volje dopusti. Hvala i slava Srcu Isusovu, tomu „pomirijuštu grijeha naših”, i blaženoj Gospici, koja uvijek pomaže, ali osobito na času smrti.

13 uvodnog članka „Kalendara Srca Isusova i Marijina“ za godinu 1911.

... Vi siedite u golemoj dvorani. Već je paо mrak na trudnu zemlju, a i u dvorani vlada tajanstvena polutama. Tek amo tamo zapaljena je koja rjetka svjetiljka. Pred vama je razapeto veliko četverouglasto platno, a za njim, kao za tajansvremenim zastorom, stoji pariški skloptikon. Ne vidiš ga, ali ćeš vidjeti, kakovih će oni sve lijepili slika baciti na platno.

Ispjevajmo najprije jednu pjesmu na čest Sreću Isusovu, a sada pazite, što će biti.

Kad najednom, a na platnu pokaže se velik sjajni krug. Još malo, a eto na platu se pojavi:

1. slika. Božanski Spasitelj s preslatkim Srećem na oblacima stoli, pred njim Majka Božja, a dolje nekoliko Hrvata i Hrvatica u raznolikoj narodnoj nošnji . . . Desno puklo sinje more, po njem plove lagje i lagijice, a na obali stoji vatren Dalmatinac. U jednoj ruci drži hrvatsku trobojnici s Presvetim Srećem na bijelom polju, drugom rukom naše crvenom kapicom, ko da kliče: „Stieg Hrvata — Srce Krista!“ . . . No dragi čitatelji, poznate li ovu sliku? Zar ju još nijeste nikada vidjeli? — O, jesmo vidjeli, dobro poznamo! Ta, to je omotna slika „Kalendara Srca Isusova i Marijina“! — Pogodili ste! — Ova je divna slika sve s početka „Kalendara Srca Isusova i Marijina“ osvojila svu silu prijatelja. „O kako je lijep taj Kalendar!“ vasio je mnogi, kad je prvi put video tu omotnu sliku.

. . . No jeste li se nagledali prve slike? — Pazite — evo je nestane! — Opet samo sjajni bijeli krug. Ne strpljivo čekate, na drugu sliku. Evo je u tili čas.

2. slika. Tu sjedi obitelj u čednoj izbi oko hrastova stola. Jedan dječarac, valjano glače, drži u ruci Kalendar Srca Isusova i Marijina. Otac puši iz dugе hule, majka marljivo prede, ostala djeca sjede na klupi i napeto slušaju. Na zidu vidiš sliku jedne hrvatske crkvice Majke Božje. Baš o njoj čitaju. U Kalendaru Srca Isusova i Marijina uz svaki mjesec ima povijest i po dvije sličice jednoga hrvatskog svetišta Srca Isusova ili Majke Božje, a narod to vrlo rado čita.

3. slika. Tu vidiš desno gore sjajnu sliku jednoga oltara s kipom ludske Gospe. Pred njim kleći cijela obitelj

† moli. Otač ostavio lulju na stolu, majka predivo na klupi, djeca pobožno sklopila ruke, najstarija kćerka pred njima kleći i moli, upirući oči u kip Majke Božje lurske, kao sretna Bernardica u nebesku prikazu bijele Gospe...

4. slika. Evo vam pred oči stupa mnogobrojno društvo, ko malo vojska. Jedan pročelnik ponosno drži zaštuva Srca Isusova. To je jedno od onih mnogih društava Apostolstva molitve, Vojske ili bratovštine Srca Isusova, što ih ima diljem široke hrvatske domovine. Kalendar vam znade izbrojiti 373 središta Apostolstva molitve, 151 bratovštinu Srca Isusova i 62 Vojske Srca Isusova proti psovki, kletvi i prokljinjanju.

5. slika. Gle, gle, tih djevojaka! Svima na grudima blista medaljica Srca Isusova. Kakovo je to društvo? To je „društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest“. U malo godina, za kojih 14—15 godina, već se je osnovalo preko sto takovih bogoljubnih djevojačkih društava, jedno ča u Americi. Evo već i mlade Hrvatice u Americi počele se povoditi za primjerom svojih seka u staroj domovini!

6. slika. Evo nove dirljive slike. Najedanput ko da si usred tih kapelice. Na oltaru kip bezgrješne Djevice usred šarolikog cvijeća i mnogobrojnih svijeta. Pred njim kleći svećenik, a u klupama — sve sami gjac! ... To je gjačka Marijina kongregacija ... Tih Marijinih kongregacija ili znorova ima u hrvatskim zemljama za muške i ženske, za gospodu i radnike, za svaki stalež napose, a ponajviše za srednjoškolsku mladež. Kalendar Srca Isusova i Marijina izbraja preko 80 hrvatskih Marijinih kongregacija. Krasne li vojske Marijine djece!

7. slika. Uh, uh, kakav je to grdan zmaj? Oči mu se kriješe ko pakleni bijes, iz strahovitih ralja riga živu vatru, krilima ljetito maše, repom previja i oštare pandže širi. — Djeca od užasa zaplaču. — No evo junaka, koji je s mačem u ruci zašao na međdan, da poput svetog Jurja obori grđoga zmaja, koji je već toliko hrvatskih krajeva poharao, toliko hrvatskih obitelji upropastio. Taj je zmaj slika — psovke, kletve i prokljinjanja, što hrvatski narod unesrećuje ... No eto junaka, koji se s ovim zmajem već godine i godine boriti mačem oštare riječi, koji mu je ugrabio već mnogi plijen; a to je dično poznati, obijubljeni pučki pisac, prečasni gosp. Matija Rihtaric. On je svojim krasnim člancima u Ka-

lendaru Srca Isusova i Marijina pod naslovom: „Nemoj, prosim te, kletil!“ već iz mnogih hrvatskih kuća protjerao je paklenu nemam: psovku, kletvu i proklinjanje. I ove godine ima u kalendaru jedan takav članak . . .

8. slika. Kakva je to vreva pobožnog naroda, ne u crkvi, ne u kapeli, nego pred jednom tamnom spiljom? Spilja je ogragljena željeznom rešetkom. Unutra vidiš priprost oltar, a u visini, iznad otvora spilje, u maloj udabini, krasan kip lardske Gospe. Naroda na tisuće, s križevima i zastavama. Vidi se, da su amo došli u procesiji. To je lardska spilja na Vepriču kraj Makarske u Dalmaciji... O tom najnovijem hrvatskom svetištu Majke Božje lardske opširno nam priopovijeda novi Kalendar Srca Isusova i Marijina.

9. slika. Divna panorama pakla pred nama. Zelene livade, zlatna polja, crne gore, a u sredini — ko biser u školjki — bijela se crkva s vitkim zvonikom... To je Voćin u Slavoniji s prastarom svojom veličanstvenom crkvom i sa svojom lurdskom Gospom...

10. slika. Na bijelom platnu u tren oka stvori se milovidna idilična slika, da bi od miline namah zapjevao: „Liepa naša domovino!“ Tiho, pitomo seoce. Bistar potok lagano teče. Stare vrbe zrcale se u mirnoj vodi. U pozadini provrje bileli zvonik male crkvice. Kraj obale žene u čistoj bijeloj narodnoj nošnji marljivo peru rabiće. No koje je to selo? — To je Domagović, sat hoda od Jaske (Jastrebarskog). A Šta će ova slika? — Hoće da nam predloži rodno mjesto glasoviteg zagrebačkog biskupa Martina Borkovića . . . Ovaj put priopovijeda nam Kalendar Srca Isusova i Marijina o njegovoj mladosti i redovničkom životu. Kasnije, ako Bog da, slijedit će povijest i ostalog mu žiđa i djelovanja.

11. slika. Nova slika — no kolika razlika! To nije tih selo, nego nemirani velegrad. Iz visokih dimnjaka bezbrojnih tvornica uskija crn, zagušljiv dim. To je grad Johnstown (čitaj: Gjonston) u sjevernoj Americi. Ima tamo, daleko od mile domovine, mnogo Hrvata, ponajviše radnika u ljevaonicama željeza. Jedan od njih, mlad, čestit radnik, priopovijedat će nam puno o životu, osobito o vjerskim prilikama, tamošnjih Hrvata.

12. slika. No kakva je to opet slika? — Tugji ljudi, tegla lica, tugje nošnje. Jesu li to veseli Francuzi, bladni Englezi, marljivi Nijemci, živahni Talijanci? E, valja se malko

upoznati i sa stranjskim svijetom. Pa stoga vam Kalendar Srca Isusova i Marijina prema koncu svakog godišta ima nekoliko slika iz tujine, osobito što su u savezu sa svjetskim dogadjajima minule godine.

13. slik a. Ei smijeja i veselja! Evo ti na bijelom platnu osvane cijelo društvo, što se smije. Jedva se drže od smijeha. Misliš, i platno će se raspuknuti od njihova smijeha. Sta je? E, jedan im je iz Kalendara Srca Isusova i Marijina pročitao vrlo zgodnu smješicu, kakovih se u svakom Kalendaru pri kraju nalazi. Ta, odveć bi ozbiljan bio život na tom čemernom svijetu, kad se ne bismo koji put od srca nasmijali.

14. slik a. Zadnja slika! Trg pred seoskom župnom crkvom. Upravo se je svršila služba Božja, a narod je izašao iz crkve. U hladu stoljetne lipa stiskaju se oko jednoga čovjeka. On drži čitav težak snopić nekakvih knjiga. Ljudi sa svih strana navaljuju na njega, sa svih strana pružaju ruke, ko da ih čuješ, gdje viču: „Meni daj, meni!“ — „Evo 60 filira, daj amo, daj!“

Kakove su to knjige, što ljudi tako pohlepno kupuju? — To je „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. Onaj je čovjek revan povjerenik Glasnika Srca Isusova, no uz Glasnik širi i „Kalendar Srca Isusova i Marijina“. On ih svake godine naruči 50 ili 100 komada, a svi se ko na lagnu razgrabe. „Ljepšeg kalendara — vele — nema!“

Isčeznu i zadnja slika!

Dragi čitatelji, predstava je gotova.

Ah, bilo je ko ugodan san, koji te je prenio u nekakav bajni svijet. Pred tvojim zaparenjem očima ukazao se Isus, ukazala se Marija; i ti si se tapao od pobožnosti. Izregjali se pred tobom prizori žalosni i veseli; a ti si čas plakao, čas se smijao. Vidio si krasne krajeve mile domovine i tuge zemlje, tuge ljudi; i tebi je bilo, ko da s visokog brda motriš pota svijeta.

Bilo je ko krasan ugodan san. Ti se probudiš, i svega je nestalo. Odje su mi sada te bajne slike?

Gje su? pitaš. — Evo ih u „Kalendaru Srca Isusova i Marijina“. Ima ih mnogo, nego jedna stotina! Pa ako i nijesu tako bajne, tako sjajne, u tako živim bojama, kao što slike pariskoga skloptikona, a ono ih barem imaš uvijek pri ruci. Neće ti isčeznuti pred očima, kad ih baš s najvećom nasladom gledaš. Svaki dan možeš ih do sile volje gledati.

A usto ima ti u Kalendaru Srca Isusova i Marijina i lijepih članaka, gamutljivih priповijesti, zanosnih pjesama, veselih smiješica, svega i svačesa.

Kad su ono u Zagrebu bila predavanja uz slike pariškog skioptikona, za bolje se je mjesto plaćalo po jednu krunu, a došlo ih je na stotine, koji nijesu žalići krunu za zabavu, koja je trajala tek sat, dva ili. Evo vam „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ za samih 60 filira. Evo vam za 60 filira zabave plemenite, poučne, dušobudne za cijelu godinu. Pače, ako lijepo čuvate kalendare, da vam ih koja nacija ne razdere, još će vam iza godina i godina ugodno pričati, te će vam pokazivati svoju stotinu lijepih slika.

Bio vam dakle, dragi čitatelji, Kalendar Srca Isusova i Marijina mišim prijateljem, bio vam ugodnim razgovorom, bio vam tještiteljem u žalosti i bolesti, bio vam vjernim pratiocem na putu u vječnu domaju, bio vam vodičem k Srcu Isusovu i k Srcu Marijinu. To mi je jedina želja — pa u to ime vas pozdravljam: Hvaljen Isus i Marija!

(Koliko стоји „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ i gdje se naručuje, vidi na omostu Glasnika.)

Preporučamo:

— ZA BOŽIĆ I MLADO LJETO — kao i za svaku drugu prigodu, preporučamo opet prekrasne razglednice u živim bojama, što ih je u korist siromašnijoj djeci izdala Marijina kongregacija slijedilica u Zagrebu. Serija I. 1. „Mali Srijemac“ u narodnom odijetu, sa trobojnom razstavicom i kitom cvijeća u reci. Serija II, broj 1—7 „Ljepa naša domocino!“ Cijena; 12 komada K 1, poštom K 1.05, 50 komada K 4; poštom K 4.10; 100 komada K 8, poštom K 8.20. Naručuje se jedino kod: „Marijine kongregacije slijedilice, Zagreb, Palmotičeva ulica 33.“

— KRASAN BOŽIĆNI DARAK ZA MLADEŽ jest: „Slavlje hrv. omladine u Zagrebu“, album od 12 razglednica s 15 slika o nezaboravnom ovogodišnjem slavlju Srca Isusova, uvezan u crvenom platnu sa zlatnim natpisom. Upravo sjajna oprema. Cijena samo 1 K, poštom 5 filira više. Naručuje se u „Samostanu milosrdnih sestara u Zagrebu“.

— BOŽIĆNI DARAK ZA STOVATELJE MAJKE BOŽJE jest: „Aljmaš“, sjajno opremljen album razglednica o Aljmašu, poznatom prošteništu Majke Božje. Cijena 1 K, poštom 5 fili, više. Naročuje se kod „Zupnog ureda, Aljmaš, p. Dalj, Slavonija“.
